

SỰ TUYỆT ĐỐI

 Thật vui mừng được ở đây sáng nay, và để nghe sự cố vũ này, vừa lúc bước lên bục giảng. Xin lỗi vì bị trễ. Nhưng người đau ở phía sau ngoài đó, trong những chiếc xe hơi, giống như, xe cứu thương, và—và tôi phải chăm sóc những người đó nên không thể vào được, anh chị em thấy đấy, trước khi tôi có thể vào.

2 Bây giờ, tôi tự hỏi nếu người chị mà có con—con nhỏ đó, nếu chị ấy không thể trở lại đây chiều nay. Tôi cũng, muốn giảng tối nay, nếu ý Chúa. Nếu chị ấy không thể trở lại để dâng con thế thì, trong khi tôi đã đứng quá lâu lúc này, ồ, hãy bảo với chị ấy, chị ấy có thể mang con trẻ đến đây bây giờ. Nhưng nếu chị ấy có thể trở lại, tối nay, điều này, sẽ tốt hơn một chút cho chúng ta. Nhưng để cho chị ấy có thể làm bất cứ điều gì, bất kể nó có ý nghĩa gì. Ồ, chị ấy không thể trở lại, chúng ta sẽ mang đứa bé ra giờ này để dâng. Và bây giờ, tất cả những người này, trong khi tôi đang nói, nếu chị ấy muốn đến bây giờ, và đây sẽ là lúc.

3 Bây giờ, tối nay, có một điều rất đặc biệt, tôi—tôi muốn nói về chủ đề tối nay, một sứ điệp tiên tri về: *Thưa Quý Vị, Đây Có Phải Là Lúc Không?* Cho nên nếu ý Chúa, tôi muốn nói về đề tài đó tối nay. *Đây Có Phải Là Lúc Không, Thưa Quý Vị?* Hay là, *Thưa Quý Vị, Đây Có Phải Là Lúc Không?* thì đúng hơn. Và rồi tôi muốn lấy cơ hội này, trong sự hiện diện của hội thánh này. Mà, đã có nhiều điều xảy ra trong vài ngày qua, mà chỉ đến một—một điều gì đó vĩ đại mà tôi không hiểu. Nhưng chúng ta, chúng ta luôn luôn... Các đường lối của Đức Chúa Trời vượt ra ngoài sự khám phá bởi con người, vì thế chúng ta thật sự phải bước đi bằng đức tin. Nếu người nào có thể giải thích Đức Chúa Trời, thế thì sẽ không cần thiết phải có đức tin nữa, bởi vì quý vị—quý vị biết rồi. Nhưng chúng ta cứ bước đi bằng đức tin.

4 Và sáng nay, tôi nghĩ tôi sẽ cố gắng chỉ có một buổi nhóm phúc âm thường lệ, bởi vì, hầu như ý tưởng tôi đã thay đổi sau khi tôi xuống đây và thấy quá nhiều người đứng, và đã chờ đợi

quá lâu. Và vậy thì, tối nay, có lẽ ít hơn ở đây, và sau đó tôi có thể tiếp tục với điều này là những gì tôi muốn nói.

⁵ Một điều tôi muốn thông báo, trong khi nhiều người họ ngồi lại với nhau, nhiều anh chị em ngồi lại với nhau. Có điều gì đó mà tôi đã cố không nhắc đến từ hai tuần vừa rồi. Đó là, những lời cầu nguyện của các bạn về vụ kiện thuế có liên quan đến chính quyền mà tôi liên hệ đã được trả lời. Nó đã được giải quyết. Và vì thế chúng ta...Điều đó thì—điều đó thì bây giờ tất cả đã xong. Như nhiều anh chị em hiểu những gì họ đã chống lại tôi là những tấm chi phiếu kia mà đã được thực hiện cho chiến dịch, và cho đến nay họ đã cố nói đó là của tôi ở ngoài đó. Và muốn đòi tôi phải chịu phí tổn một số tiền khoảng ba trăm năm mươi mấy ngàn đô la vì là tài sản cá nhân của tôi, và điều đó không phải vậy. Nó là của chiến dịch. Và hội thánh biết về điều đó. Tất cả các bạn biết về điều đó. Và cuối cùng họ đến chỗ mà...

⁶ Tôi sẽ chỉ đưa ra cho anh chị em biết một chút đường nét chính về những gì đã xảy ra. Trong trường hợp đó, tôi đoán, chúng đã hầu như ở tình trạng như vậy ba đến gần năm năm, khoảng, gần năm năm, và cứ đi lui đi tới, và tính cách và mọi việc vẫn thế. Nhưng tôi rất biết ơn rằng họ không thể tìm bất cứ điều gì chống lại tôi, vì thế họ không thể chính thức buộc tội tôi về điều đó. Vì thế không có gì để bị buộc tội, chỉ, họ nói, chỉ vì sự không biết của—của tôi, chính tôi, tôi đoán thế, bởi không biết nhiều về luật pháp. Họ đã mang đến cho tôi những tấm chi phiếu và tôi đã ký chúng, đặt tên tôi vào đó, đưa chúng vào trong chiến dịch. Nhưng rồi, ngay khi tôi để tên tôi vào chúng, thì chúng là của tôi, anh em biết đấy. Cho dù...Đã nói, “Điều đó rất tốt cho ông ký, như thế. Nhưng chúng đã là của ông, và thế thì ông dâng chúng cho hội thánh. Nhưng ngay khi ông để tên vào trên nó, thì nó là của ông, cho dù chúng được dùng cho mục đích nào. Chúng được viết cho ông.” Vì thế...và nếu chúng đã được ghi vào...người nào đó đã đánh chéo ở chỗ đó, “quà cá nhân,” điều đó sẽ đúng lắm. Nhưng họ thật đã viết, “William Branham.” Hiểu không? Và khi tôi ghi tên mình vào đó, nó đã làm điều đó lúc ấy. Tất cả là thế về việc đó. Cho nên họ đã...Và rồi cuối cùng với sự cầu nguyện...

7 Và rồi cách đây không lâu, bạn biết đấy, họ...Tôi đã có một khải tượng một con cá sấu to, màu đen, đen như khói, đen như hồ bóng, có vảy, giống như một con người đến, đang di chuyển những ngón tay bằng sắt, về hướng tôi. Tôi có một con dao nhỏ, như *thế*. Còn người đó có trên mình, “Chính phủ Hoa Kỳ.” Và tôi không thể giúp đỡ gì. Tôi không có sự giúp đỡ. Và lúc đó Chúa đã xuất hiện, và nó đã bị đánh bại. Và các bạn còn nhớ tôi đã nói với các bạn điều đó, cách đây đã lâu.

8 Và họ đã đưa ra sự thỏa thuận, ngày nọ. Và luật sư của tôi, Ông Orbison ở New Albany, và Ice & Miller ở Indianapolis, về vụ kiện thuế, đã gọi tôi, và bảo tôi, “Hãy xuống.” Và tôi đã đi xuống, Anh Roberson và tôi, và vợ tôi, và ban chấp sự của hội thánh ở đây, và hết thầy chúng tôi. Chúng tôi đã đi xuống. Và họ bảo chúng tôi rằng họ đã, chính quyền, đang muốn thỏa thuận.

9 Và tôi đã nói, “Tôi, nếu mắc nợ bất cứ ai điều gì, tôi sẽ trả chúng. Nhưng tôi cố hết sức. Nhưng,” tôi nói, “tôi không nợ điều đó.” Và vì vậy tôi nói, “Tôi—tôi...Nó là, thành thật mà nói. Đức Chúa Trời biết. Và thế thì, tại sao người ta không chính thức buộc tội tôi, nếu tôi phạm tội?” Tôi nói, “Họ đã cố gắng làm điều đó trong năm năm, nhưng họ đã không thể tìm thấy điều gì với nó.” Vì thế tôi nói, “Không, tôi từ chối. Tôi thật sự sẽ không trả nó cho đến chừng nào nó được chứng minh rằng tôi nợ nó.”

10 Và rồi luật sư ủy quyền đã mời tôi đến và nói chuyện với tôi, và nói, “Bây giờ, chúng ta có thể cố gắng trường hợp này. Chính quyền sẽ cố gắng làm điều đó.” Và nói, “Khi họ làm thế, điều duy nhất họ có thể tìm thấy chống lại ông, đó là ông...” Những gì tôi, những gì, cách tôi đã làm điều đó. Tôi đã thật sự không...

11 Tôi không biết gì về việc giữ những sổ sách, vì thế tôi chỉ phải làm điều đó theo cách tôi nghĩ là thành thật. Và ấy—ấy là tôi chưa bao giờ gửi tiền ở ngân hàng bằng tên của mình. Tôi luôn luôn gửi tiền vào tên các chiến dịch của hội thánh và đại loại như thế, đấy, vì thế không liên quan để tôi có thể làm về điều đó. Và tôi...

12 Ông ấy nói, “Ồ, họ đang muốn có sự thỏa thuận, cho mười lăm ngàn đô la, cùng với mười ngàn đô la tiền phạt.” Và tiền lệ phí luật sư là mười lăm ngàn. Điều đó khiến tôi phải trả bốn

mười ngàn. Và vì thế sau đó họ muốn thêm năm ngàn, tôi nghĩ chính là lúc này. Vậy nên tôi đã đi...

¹³ Tôi nói, “Tôi sẽ kiếm được bốn mươi ngàn đô la ở đâu trên thế giới này?” Tôi nói, “Các ông biết, tài khoản ngân hàng của tôi ở đây, nó chỉ có khoảng một trăm đô, hay có lẽ ít hơn.” Tôi nói, “Tôi sẽ kiếm bốn mươi mấy ngàn đô la ở đâu?” Và tôi nói, “Tôi không có gì để ký quỹ. Tôi thật sự không có nó. Chỉ thế thôi.”

¹⁴ Và ông ấy nói, “Ông Branham,” ông ấy nói, “đây là những gì chúng ta phải làm. Nếu chúng ta thử kiện,” ông ấy nói, “không nghi ngờ gì ngoài chúng ta có thể thắng vụ kiện.” Ông ấy nói, “Nhưng ở đây là vấn đề. Chúng ta có thể thắng nó, bởi vì đây là những gì tôi sẽ làm. Họ sẽ tuyên bố hết thấy những chi phiếu đó là của ông bởi vì ông đã ký tên vào đó. Và họ sẽ tuyên bố nó là của ông, mặc dù nó được gửi ở ngân hàng dưới tên của chiến dịch, hội thánh, chiến dịch Branham, và rồi một hội thánh.”

¹⁵ Và không một lần nào, họ có thể tìm thấy tôi đã từng tiêu cho chính mình thậm chí một xu. Đó là sự thật. Đức Chúa Trời biết. Bây giờ có những người đang ngồi ngay ở đây, đã ở với tôi mọi lúc. Không có một xu nào tôi đã từng tiêu cho riêng mình. Tất cả đều dành cho Nước của Đức Chúa Trời, mọi nơi, mọi chi phiếu, mọi điều khác.

¹⁶ Nhưng, thấy đó, nhưng đó không phải là vấn đề. Nó thì—nó thì được cho là của tôi, trước tiên, và rồi của hội thánh, của chiến dịch. Và các bạn biết đấy, họ có một cách để thực hiện điều đó, họ có thể làm mọi cách để thoát khỏi điều đó. Vì thế nên tôi nói, “Ồ, tôi—tôi thật sự sẽ không làm điều đó.”

¹⁷ Và ông ấy nói, “Được rồi, nếu chúng ta thắng vụ kiện theo cách đó, bởi vì, tôi sẽ—tôi sẽ tuyên bố chúng là ‘quà cá nhân.’ Hiểu không? Tôi sẽ tuyên bố điều đó, trước chính quyền, ‘quà cá nhân.’” Và nói, “Thế thì, khi tôi làm thế, hết thấy trên mười ngàn đô sẽ là một gia tài. Và rồi ông sẽ lại đứng với điều đó lần nữa, và chúng sẽ có hiệu lực với ông trong năm năm nữa, để ký gửi tất cả số tiền đó.” Hiểu không? Khi anh em viết một ngân phiếu, nó sẽ đi qua ngân hàng hối đoái. Họ sao chụp, sao chép lại ngân phiếu đó. Dĩ nhiên, tôi cũng, đã có tất cả các loại ngân phiếu, mà

nó đã đi qua ngân hàng. Vì thế họ nói, “Đó lại là chỗ mà họ có được ông, quay lại lần nữa.”

18 Và ông nói, “Ông Branham, một điều nữa, nếu ông, đã từng được gọi đến chính quyền, như thế, dưới một sự điều tra, dù cho ông đã từng làm bất cứ điều gì, trong con mắt của công chúng, ‘Ông là một kẻ lừa đảo.’ Hiểu không? Nhưng chỉ thế thôi.”

19 Hãy nhìn xem mục sư Báp-tít trẻ tuổi này từ Mississippi xuống đây, người trẻ tuổi đó. Một người đàn bà đã nói rằng ông ấy bước vào và đã xúc phạm phẩm giá của bà ấy. Và người đó đã mang bằng chứng đi khắp đất nước và mọi nơi, ông ấy thậm chí đã không ở quanh quần thành phố, trong nhiều ngày trước, ngày đó, hay sau ngày đó, đến mức mà quan tòa muốn quay trở lại và yêu cầu ông kiện người đàn bà về chuyện bê bối đó. Ông đã nói, “Hãy để mặc bà ấy.”

20 Và khi chuyện đó được đưa vào một *Sự thăm dò*, ở khắp nước, anh em biết điều gì đã xảy ra không? Bảy mươi lăm phần trăm dân Mỹ đã nói, “Không có lửa, làm sao có khói.” Và người đàn ông trẻ tuổi đáng thương kia, rõ ràng vô tội giống như tôi, hay bất cứ ai khác, sẽ chịu đau đớn trong suốt những ngày còn lại của mình, vì ông không liên quan gì với điều đó.

21 Tôi cảm thấy rất tệ, một thời gian, nghĩ rằng tôi đã đặt đời sống tôi cho Nước của Đức Chúa Trời, để cố gắng làm cho, thấy người ta trả thuế của bạn và làm các việc, và làm những gì đúng, và khiến những kẻ lừa dối trở nên những người công bình; còn chính tôi, phải bị đưa ra giống như là một kẻ lừa gạt. Tôi nghĩ, “Tôi đã làm gì trên đời?”

22 Và rồi điều đó đã đến với tôi, và tôi xem trong Kinh Thánh. Mỗi người trong Kinh Thánh, không có những trường hợp ngoại lệ, mà đã từng có một chức vụ thiêng liêng, nếu Sa-tan đã không thể dẫn họ vào thế bí về mặt đạo đức hay điều gì đó, nhà cầm quyền đã bắt họ. Hãy đi ngay trở lại bất cứ nơi nào bạn muốn, mọi cách cho đến: Môi-se, Đa-ni-ên, dân Hê-bơ-rơ, Giảng Báp-tít. Chúa Jêsus Christ đã chết bởi nhà cầm quyền, hình phạt quan hệ đến tính mạng. Phao-lô, Phi-e-rơ, Gia-cơ Lớn, Gia-cơ Nhỏ, mỗi người trong họ đã chết bởi nhà cầm quyền.

23 Bởi vì, chính là, mỗi nhà cầm quyền, là ngai—ngai của Satan. Chúa Jêsus đã phán vậy. Kinh Thánh nói thế. Hiểu không? Mọi nhà cầm quyền được kiểm soát bởi ma quỷ. Sắp có một chính phủ mà sẽ được điều khiển bởi Đấng Christ, nhưng điều đó ở trong Thiên hi niên. Song điều này, những nhà cầm quyền này hiện nay, cho dù chúng ta có nghĩ họ tốt đến đâu, tuy nhiên, đằng sau họ, họ được—họ được Sa-tan thống trị. “Những vương quốc này,” nó nói, “là của ta. Ta làm cho chúng bất cứ điều gì ta muốn. Ví bằng Người sắp mình thờ lạy ta, ta sẽ cho Người hết thấy.”

24 Chúa Jêsus phán, “Hỡi Sa-tan, ngươi hãy lui ra. ‘Người phải thờ phượng Chúa, và chỉ hầu việc một mình Ngài mà thôi.’”

25 Và rồi tôi đã trở nên chán nản. Vợ tôi đang lắng nghe tôi nói. Tôi tiếp tục, tôi nói, “Không, thưa quý ông. Tôi, nếu tôi mắc nợ điều đó, thì tôi sẽ trả nó. Tôi không nợ nó, và tôi thật sự sẽ không trả nó. Chỉ thế thôi.” Tôi nói, “Dù thế nào đi nữa, làm sao tôi có thể trả được?”

26 Vì thế, tôi về nhà. Tôi nói, “Meda, hãy rửa mặt các con. Chuẩn bị quần áo cho chúng. Anh sắp phải đi.” Tôi nói, “Người ta thậm chí sẽ không... Mọi việc, thật hoàn toàn rồi bời.”

27 Tôi nói, “Anh đã làm gì? Hãy nói cho anh biết.” Tôi nói, “Tuy nhiên, anh, bốn mươi ngàn đô la à? Chao ôi! Em không thấy những gì điều đó có ý nghĩa đối với anh.”

Và nàng bước đến, như một người vợ nhỏ bé hiền lành hẳn làm, nói...

Tôi nói, “Anh sẽ ra đi.”

28 Nàng nói, “Anh có nghĩ điều đó sẽ tốt không? Anh đã cầu nguyện cho vấn đề ấy chưa?”

29 Tôi nghĩ, “Ồ, có lẽ tốt hơn là mình cầu nguyện lại.” Tôi xem xét lại. Đường như Ngài đã phán với tôi, một câu Kinh Thánh.

30 Luôn luôn, chúng tôi muốn chăm xem Kinh Thánh, những gì Đức Chúa Trời đã làm về điều đó, anh em thấy đấy.

31 Và ngày nọ, người ta đã hỏi Ngài, anh em biết, cố để—cố để buộc tội Ngài chống nhà cầm quyền. Họ nói, “Xin cho chúng tôi biết người Do Thái tự do có nên cống nạp hay nộp thuế cho Sê-sa không?”

Ngài phán, “Các người có một đồng xu không?” Phán, “Hình hiệu của ai ở trên nó?”

Thưa rằng, “Của Sê-sa.”

³² Phán, “Thế thì các người hãy trả cho Sê-sa vật gì của Sê-sa. Và trả cho Đức Chúa Trời, vật gì của Đức Chúa Trời.”

³³ Tôi suy nghĩ về điều đó. Tôi lật ra trong Kinh Thánh và đọc nó. Tôi nghĩ, “Thật vậy, Chúa ôi, đúng thế. Nhưng *điều này* không thuộc về Sê-sa. Điều này là của Ngài. Nó không phải của Sê-sa. Nếu nó là của con, con đã phải trả nhiều thuế hơn hay điều gì đó, ồ, điều đó sẽ là khác hẳn, điều đó nó thuộc về Sê-sa. Nhưng, *điều này*, điều này là của Ngài. Hiểu không? Và nó—nó đã không thuộc về Sê-sa, trước hết.”

³⁴ Anh em biết, Ngài luôn luôn có giải đáp bằng Lời. Tôi chỉ đọc thêm chút nữa, và Ngài phán, “Này, hỡi Si-môn, người có một lưới câu trong túi không?” Hiểu không? “Người luôn luôn mang một lưới câu nhỏ và sợi dây. Và sáng nay ta vừa mới gỡ một vật, vào ngân hàng cá ở—ở dưới sông kia, người biết đó.” Phán Ngài... “Ta đã ký quỹ, và chủ ngân hàng chắc chắn sẽ từ chối những gì ông ta vừa nhận. Cứ đi xuống đó và ném lưới câu dưới sông. Và khi người đi lên bờ sông, hãy mở miệng nó ra, người thấy, và nó sẽ—nó sẽ nhả ra một đồng bạc. Chúng ta hãy đừng chống đối họ. Đừng mang lại sự khó chịu cho họ. Hiểu không? Hỡi Si-môn, hãy lấy đồng bạc đó đem nộp thuế. Đó sẽ là dành cho Ta với người.”

³⁵ Tôi nghĩ, “Đúng, Đức Chúa Trời ôi. Ngài đã có những ngân hàng cá và mọi thứ khác, khắp đất nước. Con không biết nó sẽ được thực hiện như thế nào.”

³⁶ Nhưng chúng tôi đi xuống. Tôi đã có những anh em ngay tại trong nhà thờ ở đây những người đã ủng hộ bức thư của tôi, và tôi đã đưa ra một bức thư, và có được bốn mươi ngàn đô la, và đã trả hết cho việc đó.

³⁷ Tôi trở về nhà. Tôi muốn biết cách tôi đã viết tấm chi phiếu đó, nếu họ có thể trở lại với tôi bất cứ lúc nào lần nữa. Tôi nói, “Điều này nói lên rằng tôi không bị trả tất cả những khoản thuế. Ồ, tốt hơn là họ nên xác nhận điều đó, họ chắc chắn sẽ ở trong

tình trạng lộn xộn sau đó.” Tôi đã cứ gọi lại, ngân hàng, để xem họ sẽ làm điều đó không.

Và, cuối cùng, Bob đã nói với tôi, nói, “Billy, họ đã làm rồi.”

³⁸ Tôi đi vào và ôm lấy vợ tôi, tôi nói, “Em yêu, anh được tự do rồi.” Cảm giác được tự do, thật dễ chịu làm sao!

³⁹ Và vì vậy bây giờ tôi có thể trả lại số tiền đó, họ đã làm điều đó thật dễ chịu cho tôi. Tôi có thể trả lại bốn ngàn đô la một năm. Bây giờ, tôi không thể lười nữa, thưa các bạn. Tôi phải đi ra và đi làm việc. Vì thế tôi—tôi...Phải mất của tôi mười năm để trả lại nó. Và nếu—nếu Chúa Jêsus chưa đến. Và khi đó, khi Ngài đến, lúc đó dù sao đi nữa tất cả những món nợ được giải quyết. Hiểu không? Vì vậy, thế thì, vì vậy tôi—tôi hi vọng rằng hết thấy các bạn...Những lời cầu nguyện của các bạn...Và, tối nay, tôi sẽ tiếp tục về điều gì đó thật gần với việc ấy. Nhưng những lời cầu nguyện của các bạn là điều mà đã giúp đỡ tôi. Cảm ơn các bạn, rất nhiều. Cầu xin Đức Chúa Trời ban phước cho các bạn. Cho dù chúng ta ở nơi nào, tôi sẽ không bao giờ quên điều đó.

⁴⁰ Tối nay, nếu ý Chúa, tôi muốn tuyên bố một số sự kiện mà tôi biết. Và chắc chắn sẽ đến. Bây giờ, nên nhớ: *Thưa Quý Vị, Mấy Giờ Rồi?*

⁴¹ Bây giờ, chúng ta sẽ...Tôi tin rằng, họ đã có một bảng kế hoạch làm việc đầy đủ cho những ngày còn lại của...tuần này. Và tối thứ Hai là...Những buổi nhóm, tối nay, ngày nay và tối nay, và thứ Hai. Tối thứ Hai là buổi nhóm tỉnh thức. Và—và rồi điều đó cho các bạn tối thứ Ba, Ngày đầu của Năm Mới; nếu các bạn đến từ ngoài thành phố, có thể trở về nhà.

⁴² Và chúng ta sẽ có một số mục sư truyền đạo tốt quý ở đây bây giờ cho buổi nhóm đó. Chúng ta, một—một nhóm lớn những diễn giả tuyệt vời, và mọi người sẽ được nói chuyện vào khoảng thời gian giải lao, tiếp tục cho đến nửa đêm. Và đôi khi họ dự tiệc thánh, nếu điều đó đã được xếp đặt. Tôi không biết họ có dự lần này, hay không. Ngay khi nơi mà người ta đang reo hò, và la hét, và bắn súng, và uống rượu, và cứ tiếp tục như thế, thì chúng ta lại dự tiệc thánh. A-men. Bắt đầu cho Năm Mới tốt lành, bằng lễ tiệc thánh. Vậy thì, tất cả quý vị được mời. Và tôi hi vọng rằng,

quý vị, Đức Chúa Trời của thiên đàng sẽ ban cho quý vị một cơ hội để ở lại nếu quý vị có thể.

43 Bây giờ, trước khi chúng ta đến với Lời, tôi, cũng muốn nói điều này, rằng tất nhiên tôi cảm ơn hội thánh này, những thuộc viên của nó, vì bộ quần áo đẹp này mà anh chị em đã mua cho tôi. Cảm ơn anh chị em, rất nhiều. Điều đó có ý nghĩa rất lớn đối với tôi. Tất cả những tấm thiệp và những thứ của anh chị em suốt mùa—mùa—mùa Giáng sinh, và những món quà mà các bạn đã gửi đến gia đình, và, ồ, tôi, chúng nhiều vô kể với tôi. Và những món hàng trả tiền ngay nhỏ bé đó không thể làm thỏa mãn cái tôi đang cần trong lòng tôi, không điều gì có thể làm được điều đó như thế, biết rằng nó đến từ các bạn. Và vì vậy một số người đã gửi đến tôi một số quà Giáng sinh của họ bằng tiền.

44 Và một số người khác đã gửi như vậy. Một anh em gửi tặng tôi một cuốn sách bỏ túi, và anh ấy đã đề tên tôi trên nó. Một vật cài áo nhỏ mà bạn xem kỹ; nó có Lời Cầu nguyện của Chúa trong đó. Và, ồ, những thứ giống như thế, nó thật sự, chúng tôi thật sự trân trọng những món đó. Vợ và tôi, cùng các con tôi muốn nói anh chị em, “Cảm ơn, rất nhiều.” Nó quá nhỏ bé. Nhưng tôi sẽ nói điều này, đây là từ vĩ đại nhất tôi nghĩ bất kỳ ai cũng có thể nói, “Chúa ban phước cho anh chị em.” Không gì có thể vĩ đại hơn.

45 Bây giờ, và với những anh em này ở tại hội thánh đây, mà đã mua tặng tôi cây súng trường đó, tôi—tôi đã mặc bộ đồ mới của mình, nhưng tôi—tôi không thể mang súng tới nhà thờ. Nhưng nó là...Họ thật sự sẽ có điều gì đó chống lại tôi lúc đó, phải không? Vì thế tôi—tôi—tôi nhất định phải cảm ơn các bạn, các anh em của tôi. Và tôi định đọc tên của họ trên một chút...Nhưng hôm qua một trong những anh em đã đến, nói, “Ồ, đừng—đừng—đừng cảm ơn tôi, Anh Branham. Điều đó sẽ làm mất hết niềm vui.” Hiểu không? Vậy nên tôi nghĩ có lẽ những người còn lại của họ có thể nghĩ cũng giống thế. Nhưng tôi đã có tên của các bạn. Họ đã đánh máy ra. Tôi sẽ luôn luôn nhớ nó. Và xin Chúa ban phước cho anh em thật nhiều.

46 Và anh em biết điều gì làm tôi bứt căng thẳng, và là đi ngay vào phòng làm việc đó và ngồi đó, và sống với tất cả những gì đã

qua. Khi tôi quá bị tổn thương, tôi không thể đi xa hơn, thì nghĩ về chuyến săn bắn nào đó tôi đã đi ở nơi nào đó, hay là nơi nào đó đã đi câu. Tôi rất cảm kích về điều đó. Xin Chúa ban phước cho các bạn.

47 Bây giờ, chúng ta có thể cúi đầu chỉ một lát, khi chúng ta đến với Lời. Tôi tin chắc có những nhu cầu ở trong đây sáng nay, nhiều vô kể ngay lúc này. Vì thế tôi tự hỏi, trong khi chúng ta cúi đầu, nhu cầu đặc biệt của các bạn, nếu các bạn cứ giữ nó trong lòng, và chỉ giơ tay lên, và nói, “Chúa ôi, Ngài biết con đang nghĩ gì giờ này.”

48 Lạy Chúa Jê-sus, Ngài thấy mọi bàn tay. Và Ngài biết những gì đang sau đó. Bên dưới mỗi bàn tay đó đưa ra một lời thỉnh cầu. Và chúng con đang đến giờ này, cung kính, đến trước Ngôi của Đức Chúa Trời hằng sống, viên ngọc trắng vĩ đại đó trải rộng qua khoảng thời gian, nơi mà Giê-hô-va Đức Chúa Trời ngự trên Đó, và Huyết của Đấng Christ đang đặt trên bàn thờ. Và chúng con cầu xin qua Huyết đó, bởi Đấng mà đã phán, “Hãy cầu xin Cha bất cứ điều gì trong Danh Ta, điều đó sẽ được ban cho.” Đức Chúa Trời ôi, Ngài sẽ nghe, sáng nay, và nhậm những lời cầu xin của họ chứ? Con dâng lời cầu nguyện của con với của họ, ngày hôm nay, để Ngài sẽ nhậm lời.

49 Đây là những chiếc khăn tay đang đặt ở đây, Chúa ôi, mà của những người đau ốm và bệnh tật. Và chúng con được dạy trong Kinh Thánh, rằng, “Họ đã lấy từ Thánh Phao-lô những khăn tay và tạp dề, và chúng được đặt trên người đau, và những tà linh đã đi ra khỏi họ, và những bệnh tật chấm dứt.” Và, Cha ôi, như chúng con biết đã lâu, và chúng con biết chắc rằng chúng con không phải là Thánh Phao-lô. Nhưng, xét cho cùng, chúng con cảm biết rằng đó không phải là Thánh Phao-lô. Đó là Đấng Christ ở trong ông. Và Ngài là “hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi,” theo như lời Kinh Thánh. Bây giờ, những người này, Chúa ôi, tin rằng nếu chúng con cầu xin Đức Chúa Trời, và lấy những chiếc khăn tay này và đặt chúng trên người đau của họ, hầu cho họ sẽ bình phục. Con cầu xin để điều đó sẽ được như vậy, Chúa ôi, khi những chiếc khăn tay này được đặt trên người đau.

50 Và như đã được nói, lần nọ, dân Y-sơ-ra-ên bắt đầu xếp hàng, đi vào miền đất hứa, và Biển Đỏ đã cắt ngang, ngay trong con đường họ đi. Nhưng Đức Chúa Trời đã nhìn xuống qua Trụ Lửa đỏ, với đôi mắt giận dữ, và biển đó đã hoảng sợ. Và nó đã cuộn những cơn sóng, thả nước nó lại. Và Y-sơ-ra-ên đã đi qua trên đất khô, đến miền đất hứa.

51 Bây giờ, Chúa ôi, ngày nay, xin nhìn qua Huyết Chúa Jêsus. Và Ngài chứng kiến hành động của đức tin này mà chúng con đang thực hiện ở đây sáng nay. Và nguyện cho Sa-tan hoảng sợ và bỏ đi. Và xin cho mỗi một người hành hương này mà đang hiện diện, và mỗi một trong những khăn tay này sẽ được đặt trên, xin cho họ...con đường được mở ra, và bệnh tật đi khỏi, và xin cho họ tiếp tục hành trình hương về miền đất hứa, được dẫn dắt bởi Đức Thánh Linh, là Trụ Lửa. Xin nhậm lời, Chúa ôi.

52 Giờ này, xin ban ơn cho những buổi nhóm, cho từng lời nói, lời văn, việc đọc. Và cầu xin Đức Thánh Linh lấy Lời, sáng nay, và phân phát Nó một cách êm dịu cho mỗi người trong chúng con, Chúa ôi, khi chúng con đang trở nên gần với điều gì đó vĩ đại to lớn nào đó mà chúng con không biết gì. Chúa ôi, lòng chúng con được cảm động cách lạ thường. Và bây giờ chúng con cầu nguyện, khi chúng con đến gần Ngài và Lời Ngài một cách cung kính, để Ngài sẽ thông giải cho chúng con nghĩa của nó. Vì chúng con cầu xin như Danh Chúa Jêsus. A-men.

Bây giờ, tối nay, đừng quên...*Thì Giờ, Mấy Giờ Rồi?*

53 Còn bây giờ, sáng nay, tôi muốn các bạn lật ra, các bạn mà cũng có Kinh Thánh của mình. Hay là đánh dấu nó, nếu các bạn quan tâm đến, trong Kinh Thánh, chỗ mà chúng ta muốn nói từ đó, trong chốc lát, tìm thấy trong Sách Công Vụ. Chúng ta có thể đọc hai hay ba chỗ. Công Vụ 26:15, trước hết. Công Vụ, chương thứ 25 và bắt đầu, câu 15.

54 Rồi tôi cũng muốn đọc trong Công Vụ 23:11. Và các bạn có thể thêm vào với điều này, nếu các bạn muốn, có lẽ tôi sẽ không có thì giờ để đọc nó, Phi-líp 1:20. Tất cả gần như cùng một diễn biến, những lời cũng giống như vậy.

55 Bây giờ, trong Sách Công Vụ, 26:15, chỗ nó đọc như thế này:

Và tôi thưa, *Lạy Chúa, Ngài là ai? Và Ngài đáp rằng, Ta là Jêsus mà người đang bắt bớ.*

...hãy chờ đây, và đứng lên: vì Ta đã hiện ra cho người vì mục đích này, để lập người làm người hầu việc và người làm chứng cả về những việc này mà người đã thấy, cùng những việc Ta sẽ hiện ra đến mách cho người;

Ta sẽ bảo hộ người khỏi dân này, và từ dân Ngoại,...mà bây giờ Ta sai người đến,

Đặng mở mắt họ, và cho họ từ tối tăm mà qua sáng láng, và từ quyền lực của quỷ Sa-tan mà đến với Đức Chúa Trời, hầu cho họ có thể nhận được sự tha tội, cùng hưởng gia tài với những người được thánh hóa bởi đức tin nơi Ta.

Kể từ đó, Ô...vua A-c-ríp-ba, tôi chẳng hề dám bất tuân với sự hiện thấy trên trời:

Nhưng đã tỏ ra trước hết với họ tại Đa-mách, và tại Giê-ru-sa-lem, và cả xứ Giu-đê, và họ...rồi đến các dân Ngoại, rằng họ phải ăn năn và trở lại cùng Đức Chúa Trời, và làm các công việc xứng đáng với sự ăn năn.

56 Trong Công Vụ 23, và câu thứ 11 lần nữa:

Và qua đêm sau Chúa hiện đến cùng người, mà phán rằng, Hỡi Phao-lô, hãy giục lòng mạnh mẽ: vì...người đã làm chứng về Ta tại thành Giê-ru-sa-lem thế nào, thì người cũng phải làm chứng tại thành Rô-ma thế ấy.

57 Câu xin Đức Chúa Trời gia thêm ơn phước thánh của Ngài cho việc đọc Lời thánh, đầy ân điển nhất này mà chúng ta có ở trước mặt chúng ta.

58 Vậy thì, tôi đã nghe một người nói, hay trò chuyện, cách đây không lâu, và người đó đã dùng từ: *Sự Tuyệt Đối*. Và tôi nghĩ, “Đó là một từ rất hay.” Tôi đã nghe nó được dùng rất nhiều lần, “Một cách tuyệt đối.” Đó là...

59 Tôi tìm trong tự điển, của Webster. Theo tự điển Webster, nó là “Hoàn hảo trong chính nó; không giới hạn trong quyền lực của nó; một sự tối thượng trước hết.” Và một *sự tối thượng* là “Thật như vậy. Chỉ có thể thôi.” Một *Điều tuyệt đối*, là thế. Nó là “Sự không giới hạn về quyền năng,” từ ngữ *tuyệt đối*. Nó là—nó là,

“Sự hoàn hảo trong chính nó. Đó là tất cả về nó. Điều đó không cần phải bàn cãi thêm nữa.”

Tôi nghĩ, “Đó là một điều vinh quang. Đó là một từ tuyệt vời.”

⁶⁰ Và vậy thì, một lời là một tư tưởng được diễn tả. Trước hết, nó phải là một tư tưởng, và sau đó nó trở nên một từ. Bởi vì, bạn không nói lời của mình mà không có ý tưởng.

⁶¹ Khi chúng ta nói tiếng lạ, chúng ta không có tư tưởng. Chính là Đức Chúa Trời đang lấy những tư tưởng. Nó là ý tưởng của Đức Chúa Trời sử dụng môi miệng của chúng ta. Chúng ta không nghĩ hay biết những gì các bạn đang nói khi các bạn đang nói tiếng lạ, nếu đó là đang nói được hà hơi. Khi anh em thông giải, anh em không biết mình đang nói gì. Anh em chỉ nói điều đó. Chỉ thế thôi. Hiểu không? Đó là Đức Chúa Trời. Và khi nói tiên tri, anh em không đang dùng tư tưởng của riêng mình. Đó là Đức Chúa Trời, bởi vì anh em nói những điều mà bình thường anh em sẽ không nghĩ về việc nói đến. Hiểu không?

⁶² Nhưng từ *sự tuyệt đối* là “một sự tối thượng.” Và, do đó, tôi nghĩ mọi người nên có một sự tối thượng. Và mọi thành tựu vĩ đại mà đã từng đạt được, có một sự tuyệt đối đằng sau nó. Cho dù nó là gì đi nữa, nó phải có sự tuyệt đối đằng sau nó. Và mọi người, để đạt được một cái gì đó, trước hết phải có sự tuyệt đối. Và đó là khúc quanh cuối cùng đằng sau, qua *điều này, điều kia*, đằng sau qua điều *khác*, cho đến khi anh em đến với sự tuyệt đối đó, hay là cái thật như vậy, hay tốt đỉnh. Của những gì anh em là...Nói cách khác, anh em đã có điều gì đó mà anh em phải trói buộc vào. Đó là cột trụ phân loại cuối cùng, cho mọi thành tựu. Nó ở đâu đó. Nó có thể là khúc quanh qua nhiều sự việc khác nhau cho đến khi nó trở thành cột trụ trói buộc đó, nhưng có cái thật như vậy với tất cả điều đó. Phải có một điều như thế. Anh em không thể đi tiếp suốt cuộc đời mà không có một điều như vậy.

⁶³ Bạn, khi bạn kết hôn, phải có một bước ngoặt đi qua tâm trí bạn, điều gì đó, cho đến khi bạn đụng phải cột trụ trói buộc đó. Và nó nên là tình yêu dành cho vợ mình, hay chồng mình. Ồ, có thể cô ấy không đẹp như vợ của John; hay là cô ấy, ờ, cô ấy không phải điều—*điều này, kia*. Nhưng ở cô ấy có một điều gì

đó, mà, bạn, bạn phải chú ý. Bạn—bạn—bạn nói, “Cô ấy có thể không đẹp như người khác,” hay là, “Anh ấy có thể không đẹp trai như người khác.” Nhưng ở đó phải có một sự tuyệt đối ở đó, mà người đó thì khác hẳn, và đó là nơi bạn bị ràng buộc. Nếu điều đó không có ở đó, tốt hơn bạn đừng nên kết hôn. Sự ràng buộc ấy! Sự tuyệt đối ấy!

⁶⁴ Chúng ta có thể nghĩ về nhiều người mà đã có những sự tuyệt đối, trong Kinh Thánh. Ồ, làm sao chúng ta có thể thấu hiểu, qua suốt dòng Kinh Thánh đó, và chỉ được ở đây hai tuần từ bây giờ; và không bao giờ chạm được ngay cả bề mặt, nếu chúng ta nghĩ về những sự tuyệt đối trong Kinh Thánh. Chẳng hạn, cho phép tôi chỉ nhắc lại một hay hai người, thật vắn tắt.

⁶⁵ Hãy xem Gióp. Bây giờ, ông đã có một sự tuyệt đối. Mọi việc trở nên sai trật với con người đó, một người công bình. Bây giờ, chúng ta chắc hẳn không dám nói rằng ông không phải là người công bình, bởi vì Đức Chúa Trời đã phán ông là người công bình. Không một người nào trên đất giống như Gióp. Ông là một người hoàn toàn, trong mắt Đức Chúa Trời. Và ông biết điều đó, bởi vì ông đã có một sự tối thượng. Ông có một sự tuyệt đối, khi mà mọi việc dường như đi ngược lại.

⁶⁶ Bệnh hoạn khởi phát. Những người bạn của ông có thể đã nói, “Này, chính ông đấy, Gióp. Điều đó chứng tỏ ông đang phạm tội. Ông sai trái.” Và rồi những giám mục đi xuống. Họ gọi họ là những người an ủi của Gióp. Và thay vì an ủi ông, họ không thấy gì ngoài những tội lỗi trong đời sống của ông, bởi vì Đức Chúa Trời đã xử lý với ông theo cách Ngài có.

⁶⁷ Và những người con của ông đã bị giết. Tài sản của—của ông bị cháy rụi. Mọi sự của—của ông đều mất hết. Và ngay cả đời sống của riêng ông trong cảnh ngặt nghèo, ngồi trên đồng tro, ghê lở phát ra từ mào miện của đầu ông đến lòng bàn chân, với những mụn nhọt. Và ngay cả người bạn đồng hành êm dịu, yêu dấu của ông, mẹ những đứa con đó, đã nói, “Ông nên nguyện rửa Đức Chúa Trời và chết đi.” Nhưng dầu đương đầu với tất cả điều đó, Gióp đã có một sự tuyệt đối.

⁶⁸ Ồ, trong lúc đau ốm, nếu như chúng ta có thể thật sự tự ràng buộc với sự tuyệt đối ấy!

69 Gióp biết rằng ông đã thi hành lệnh của Đức Giê-hô-va. Và ông có đức tin trong những gì ông đã làm, bởi vì Đức Giê-hô-va đòi hỏi điều đó. Chúng ta thật sự có thể làm điều đó. Đức Giê-hô-va đòi hỏi một của lễ thiêu cho tội lỗi của ông. Và Gióp, đã làm một của lễ thiêu, không chỉ cho chính mình ông, nhưng mà còn cho con cái ông, và đó là tất cả những gì mà Đức Chúa Trời đòi hỏi.

“Ồ,” các bạn có thể nói, “Tôi mong đó là tất cả những gì Ngài đã đòi hỏi ngày nay.”

70 Còn ít hơn thế. Chỉ bằng đức tin vào Lời Ngài! Và các bạn, nếu các bạn làm cho Lời Ngài trở thành sự tuyệt đối của mình, các bạn có thể. Bất cứ lời hứa Thiêng liêng nào trong Kinh Thánh, các bạn đều có thể ràng buộc linh hồn mình với nó. Cho dù những đợt sóng quất vào chung quanh bạn nhiều thế nào đi nữa, các bạn vẫn được ràng buộc vào; sự tuyệt đối của các bạn.

71 Và ông đã bám chặt vào nó. Và khi những người an ủi của ông nói, “Ông đã phạm tội,” ông biết mình không có. Ông là người công bình, bởi vì ông đã vâng lệnh Đức Giê-hô-va. Và khi mọi sự của ông...

72 Một người đến, nói, “Con cái ông chết rồi.” Một người khác chạy đến, nói, “Hết thầy lạc đà của ông bị thiêu hủy. Và có lửa từ trời xuống.”

73 Hãy xem sự tranh cãi những kẻ an ủi bực bội của ông đã có thể nào. “Ông thấy không? Lửa từ trời xuống. Bây giờ, Gióp, điều đó chứng minh.” Điều đó chẳng chứng minh điều gì cả. “Bây giờ, Ngài hẳn đã không đánh vào con cái ông, Gióp à; ông là một người công bình mà.”

74 “Nhưng,” Gióp nói rằng, “Tôi biết rằng tôi đã làm những gì đúng.” Ông vẫn bám chặt. Ông đã có điều gì đó mà ông có thể đáp xuống. Chính là nó. Ông đã chấp nhận nó. Ông đã làm chính xác những gì Đức Chúa Trời bảo ông làm, và ông chắc chắn hoàn toàn. Đúng thế.

75 Rồi khi ông đến điểm mà, khi sự tuyệt đối đó nắm giữ, rồi cuối cùng ông bắt đầu cảm thấy sự căng thẳng đó căng ra. Điều đó đã được thả lỏng, bật ra chung quanh, nhưng nó bắt đầu thắt

chặt hơn. Và Thánh Linh đến trên ông. Và ông đứng dậy, là một tiên tri, và ông nói, “Tôi biết Đấng Cứu Chuộc tôi sống.” A-men. Hiểu không? Ông đã nghiêm ngặt hơn với sự tuyệt đối của mình. Ông đã đến trong sự tiếp xúc. Ông biết rằng những gì ông đã làm là đúng, và ngày nào đó ông phải kéo đến nó. “Tôi biết Đấng Cứu Chuộc tôi sống, và vào ngày sau rốt, Ngài đứng trên đất này. Mặc dù sau khi sâu da hủy phá thân thể này, tuy nhiên trong xác thịt tôi sẽ thấy Đức Chúa Trời.” Ông đã biết lúc đó. Rồi sự tuyệt đối của ông được neo vào.

⁷⁶ Áp-ra-ham, một sự tuyệt đối, từ Ba-by-lôn đi xuống, từ tháp canh, và đi ra để vào Si-nai, và ra khỏi đó nơi mà ông đang khiếu nại với cha mình, và có lẽ là một nông dân. Nhưng ngày nọ, khi trở vào khu rừng ở đâu đó, có lẽ để hái trái dâu, hay—hay là giết một con thú để lấy thịt; và ở một nơi nào trong đó, Đức Chúa Trời đã phán với ông, khi ông đã bảy mươi lăm tuổi. Và ông đã... Ông và vợ ông, Sa-ra, bà đã được sáu mươi lăm, mà không có con—không có con. Họ không có đứa con nào. Khi đó Đức Chúa Trời đã phán với ông, “Người sẽ có một con trai với Sa-ra. Nhưng, để làm điều này, người phải tự phân rẽ.”

⁷⁷ Những lời hứa của Đức Chúa Trời thì luôn luôn có điều kiện. Các bạn phải, một cách tuyệt đối. Cho dù chủ yếu các bạn ở cùng lời hứa thế nào đi nữa, thì nó cũng ở dưới những điều kiện, luôn luôn. Làm sao chúng ta có thể ngừng lại ở đây và lướt qua lời Kinh Thánh đó, đi đi lại lại, trong nhiều giờ, đấy, mà điều kiện là những gì có ý nghĩa điều gì đó. Các bạn có thể thật đúng nguyên tắc như các bạn muốn, nhưng nó ở dưới những điều kiện bởi lời hứa, sự định trước, và vân vân. Để ý.

⁷⁸ Bây giờ, “Áp-ra-ham, người tin Đức Chúa Trời, và điều đó được xưng là công bình cho người.” Bây giờ, thật là một—một điều khủng khiếp khi đối mặt với một—một thế giới văn minh, một người đàn ông bảy mươi lăm tuổi, với một người đàn bà sáu mươi lăm, và đã sống với nhau kể từ khi họ là một cặp đôi còn trẻ, bởi vì bà là em cùng cha khác mẹ của ông, và giờ đây ông sẽ có con với bà. Nhưng ông có một sự tuyệt đối. Không có điều gì sẽ lay chuyển ông.

79 Và khi, tháng đầu tiên, điều đó đã không xảy ra, sự tuyệt đối của ông đã nắm giữ, vì ông biết ông đã nói chuyện với Đức Chúa Trời. Tháng thứ hai, năm thứ hai, mười năm, và vào hai mươi lăm năm sau, khi ông đã một trăm tuổi, và Sa-ra đã chín mươi, sự tuyệt đối của ông vẫn nắm giữ.

80 Và Kinh Thánh đã nói, khi ông chết có lời chép, Ngài phán, “Áp-ra-ham chẳng có lưỡng lự về lời hứa của Đức Chúa Trời, qua sự không tin, nhưng đã mạnh mẽ, dâng lời ngợi khen cho Đức Chúa Trời.”

81 Tại sao? Các bạn có bao giờ nghĩ tại sao không? Ông đã tuyệt đối, quả quyết. Và điều duy nhất ông đã phải làm là phân rẽ chính ông khỏi dân sự mình. Và Đức Chúa Trời đã không hề ban phước cho ông cho tới khi ông đã làm điều đó. Ông đã dẫn theo cha mình. Cha của ông chết. Ông đã dẫn theo Lót. Và khi, sau khi Lót phân rẽ khỏi Áp-ra-ham, thì Đức Chúa Trời đến với ông, phán, “Bây giờ hãy đi qua xứ.” Hiểu không?

82 Sự vâng lời, lời hứa, ở dưới những điều kiện, luôn luôn đi cùng Đức Chúa Trời và Lời Ngài. Bây giờ nhìn xem...

83 Chúng ta hãy lấy ví dụ Môi-se. Môi-se, vị—vị tiên tri tôi tớ chạy trốn, mà Đức Chúa Trời đã đẩy ông lên và giáo dục ông trong cung điện của Pha-ra-ôn. Và—và Môi-se đã đi ra với sự huấn luyện thần học của mình, và người đầu tiên ông đã giết. Rồi, nhược điểm nhỏ đầu tiên đó cứ theo ông, rồi Môi-se đã hoảng sợ đến chết.

84 Tại sao? Ông đã không có sự tuyệt đối. Ông chỉ có sự làm chứng của—của mẹ ông về sự ra đời của ông. Ông là một đứa trẻ khác thường. Ông đã có lời của mẹ ông về điều đó. Ông có những cuộn sách mà Đức Chúa Trời có lẽ đã có nơi nào đó, họ đã chép ở trong giấy, đã cuộn chúng lại, rằng Đức Chúa Trời sẽ thăm viếng dân sự Ngài. Ông biết rằng đó là lúc.

Giống như chúng ta làm bây giờ, chúng ta biết điều gì đó sắp xảy ra.

85 Vậy thì, Môi-se đã biết đó là lúc, và ông đã biết rằng ông được chọn vì điều đó, nhưng ông đã không có sự tuyệt đối. Hiểu không?

⁸⁶ Và ngày nọ, ở phía bên kia đồng vắng, khi ông đã đánh mất khái tượng, Đức Chúa Trời đã hiện ra với ông, trong một bụi gai đang cháy. Và Ngài phán, “Hỡi Môi-se, Ta đã thấy sự cực khổ của dân Ta. Ta đã nghe tiếng kêu rên và khóc lóc của họ, vì có những người đốc công kia đang trừng phạt họ. Và Ta đã nhớ lại lời hứa của Ta. Ta ngự xuống đặng giải cứu họ. Bây giờ hãy đi xuống xứ Ê-díp-tô.”Ồ, chào ôi!

⁸⁷ Môi-se đã nói, phàn nàn, nói, “Tôi không nói rất giỏi. Sự giải cứu của—của tôi không hay lắm. Họ sẽ không tin tôi.”

Ngài phán, “Trong tay người có vật chi?”

Ông thưa, “Một cây gậy.”

⁸⁸ Ngài phán, “Hãy ném nó xuống đất.” Nó biến thành con rắn. Phán, “Hãy nắm lấy đuôi nó.” Nó trở lại là một cây gậy lần nữa. Ngài đang ban cho ông một sự đảm bảo, một sự chứng thực.

⁸⁹ Khi Đức Chúa Trời ban cho một sự tuyệt đối, Ngài luôn luôn, ban cho một sự chứng thực đối với sự tuyệt đối đó.

⁹⁰ Sau đó Môi-se, khi ông đã đi xuống đó, và ông đã ném gậy của mình xuống trước các tay thuật sĩ và Pha-ra-ôn, và các tay thuật sĩ đến và cũng ném gậy của họ xuống, Môi-se không hề bỏ chạy và nói, “Ồ, thế thì, tôi sai rồi. À, nó chỉ là một trò lừa bịp ảo thuật rẻ tiền, và có lẽ là tôi không đúng.”

⁹¹ Nhưng ông đã biết. Ông quả quyết rằng ông đã gặp Đức Chúa Trời, và ông đứng yên. Chúng ta hãy nói ông đã làm chính xác những gì Đức Chúa Trời bảo ông làm. Gióp cũng đã làm chính xác những gì Đức Chúa Trời bảo ông làm. Môi-se đã vâng theo mạng lệnh của Ngài. Lúc đó, đứng im và ngắm xem sự vinh hiển của Đức Chúa Trời. Môi-se bị trói buộc vào sự tuyệt đối của ông, sứ mạng của ông, và ông đứng yên. Và khi ông đã làm thế, con rắn của ông đã nuốt những con rắn còn lại. Hiểu không? Ông đã bị ràng buộc với sự tuyệt đối đó.

⁹² Đức Chúa Trời phán, “Khi người giải cứu dân sự, các người lại sẽ thờ phượng Ta trên núi này.”

⁹³ Bây giờ, kẻ thù, trong mọi cách mà nó có thể, sẽ cố gắng để đem anh chị em ra khỏi sự tuyệt đối đó.

⁹⁴ Ngay khi họ bắt đầu ra khỏi xứ Ai Cập, họ bị dồn vào thế bí ngay sát cái eo của—của Biển Đỏ, những ngọn núi ở hai bên. Chỉ có con đường đi qua thung lũng, và đó là Biển Đỏ. Không có cách nào trốn thoát lên đồi, không có cách nào trốn khỏi con đường *này*, và quân đội của Pha-ra-ôn đang đến theo con đường *này*. Thật là một chỗ ngặt nghèo!

⁹⁵ Thấy cách ma quỷ đẩy anh chị em vào chỗ mà anh chị em không biết làm gì không? Nhưng nên nhớ, nếu anh chị em đã ràng buộc với sự tuyệt đối đó, đó là đã có nó.

⁹⁶ Môi-se đã biết rằng Đức Chúa Trời đã hứa với ông, rằng, “Người sẽ thờ phượng trên núi này khi người đem họ ra. Và Ta đã giáng xuống, bởi tay người, để giải cứu dân sự và đưa họ vào xứ khác ấy.” Ông đã ở lại sống với điều đó. Còn Đức Chúa Trời sai một ngọn gió đông và thổi đi những dòng nước, để lộ ra đáy biển, và họ đã bước qua trên đất khô. Một sự tuyệt đối!

⁹⁷ Làm sao chúng ta có thể đi xuyên suốt Kinh Thánh: Đa-ni-ên, sự tuyệt đối của ông; Sa-đơ-rắc, Mê-sắc, và A-bết-nê-gô, sự tuyệt đối của họ; Đa-vít, sự tuyệt đối của ông; tất cả, sự tuyệt đối.

⁹⁸ Phao-lô, cũng đã có một sự Tuyệt đối, sự Tuyệt đối chúng ta đang đọc về. Ông đã có một sự kêu gọi trọng tâm Đấng Christ, và đó là sự tuyệt đối của ông. Đó là lý do ông không sợ những gì vua A-c-ríp-ba sẽ nói. Đứng đó, và như chúng ta biết, A-c-ríp-ba là một người Do Thái. Và vì thế nên khi ông đang đứng trước những vị vua này và những người khác, Đức Chúa Trời đã phán bảo ông ông sẽ đứng đó rồi. Vậy, ông đã có một sự tuyệt đối, cho nên ông đã nói một cách chính xác khả tượng trên Trời. Nói, “Tôi không phải...Tôi đã không hổ thẹn với điều đó. Tôi đã...Không đánh giá sai điều đó. Chính tôi đã không cư xử không đúng.” Nhưng ông nắm giữ nó, và đã không bất tuân. Ông đã thực hiện nó, từng phút, bởi vì Nó là một sự tuyệt đối.

Và bất cứ đời sống nào đặt Đấng Christ làm trung tâm, thì đó là sự tuyệt đối của bạn.

⁹⁹ Bây giờ, từ khi gặp Ngài, mặt đối mặt, trên con đường đi đến thành Đa-mách, điều đó đã có ý nghĩa rất nhiều với Phao-lô.

¹⁰⁰ Bây giờ, nên nhớ, ông đã là một học giả, trước đó. Ông là một người mạnh mẽ trong Kinh Thánh. Nhưng ông không có cột trụ trói buộc nào ngoại trừ tòa Công luận mà sẽ kéo ông trở lại, và một—và một tấm bằng từ một—một—một giáo sư lớn. Ông là một con người vĩ đại trong lãnh vực của mình. Nhưng ông đang chờ đợi. Ông có một điều duy nhất, sự tuyệt đối của ông sẽ chỉ được mạnh mẽ như tổ chức của ông đã có. Đó là ông có thể là người mạnh mẽ hơn tất cả. Và ông đang làm việc trung thành với điều đó, và đang bắt những Cơ-đốc nhân, và trói họ, và tàn hại họ, và ngay cả ném đá Ê-tiên.

¹⁰¹ Tôi nghĩ, sau này trong cuộc sống của ông, lý do ông đi lên Giê-ru-sa-lem: Khi, vị tiên tri đã bảo ông, “Hỡi Phao-lô, đừng đi lên đó, vì xích xiềng và tù ngục chờ đợi người.”

¹⁰² Và Phao-lô đã trả lời, “Tôi biết điều đó. Nhưng tôi sẽ không chỉ lên thành Giê-ru-sa-lem như một chứng nhân. Nhưng, tôi sẽ ở đó, tôi sẵn sàng chết vì Chúa Jêsus Christ.” Vì ông đã biết những gì mình đã làm, và mong muốn mạnh mẽ của ông là để ẩn chứng lời chứng của ông bằng huyết của chính mình, chết như một người tử vì đạo, bởi vì ông đã giết một trong những người tử vì đạo của Đức Chúa Trời.

¹⁰³ Và bây giờ ông trên đường đi đến Đa-mách, với tất cả học vấn của mình. Ngồi dưới chân giáo sư lớn đó, Ga-ma-li-ên, và cách mà ông đã được dạy dỗ trong tất cả đạo Do Thái như thế nào. Và tuy nhiên, với hết thảy điều đó, ông chỉ là tờ giấy lót, và ông không có khả năng để làm những việc nào đó. Và đột nhiên, có một Ánh Sáng, và một tiếng gầm vang, có lẽ là, và một tiếng sấm. Và ông đã bị tác động, và té xuống đất.

¹⁰⁴ Và ông đã ngược lên. Có một Ánh Sáng rực rỡ, mà đã làm ông mù mắt. Và đó thật là một việc lạ thường. Không ai khác thấy Ánh Sáng, chỉ một mình Sau-lơ. Nó đã được hứa như vậy, rất thật với ông, đến nỗi Nó làm mù đôi mắt ông. Ông không thể thấy. Hoàn toàn bị mù, với Trụ Lửa đó đang chiếu dữ dội ngay vào mặt ông. Và ông nghe một Tiếng phán rằng, “Hỡi Sau-lơ, Sau-lơ, sao người bắt bớ Ta?”

Ông thưa, “Lạy Chúa, Ngài là Ai?”

¹⁰⁵ Và Ngài phán, “Ta là Jêsus. Và người đã đến những ghim nhọn này thì là khó chịu cho người vậy. Bây giờ hãy đứng lên, và đi vào trong thành Đa-mách, và ở đó một người sẽ được sai đến cho người.” Thế rồi khi ông chối dậy từ đó...

¹⁰⁶ Và có một người, một vị tiên tri, mà đã thấy trong một khái tượng, đi xuống thành phố trong khi ông đang cầu nguyện, thì người đã đến. A-na-nia đến, và bước vào với Sau-lơ. Đặt tay người trên ông, và ông được chữa lành bởi sự chữa lành Thiêng liêng. Rồi ông chờ dậy, chịu phép báp-tem, tẩy sạch mọi tội lỗi mình, sự kêu gọi dựa trên Danh Chúa. Và rồi ông đã có một sự tuyệt đối. Sau đó ông không bao giờ giống như vậy nữa. Ông đã đi thẳng, từ hội thánh này đến hội thánh khác, từ nơi này đến nơi khác, cố gắng gây dựng điều mà ông đã cố phá đổ.

¹⁰⁷ Thật đất nước, thật thế giới Cơ-đốc, sáng nay, cần loại tuyệt đối đó biết bao. Những ai mà đã...?...các tín điều và những truyền thống, đã cố gắng, bằng học thuyết của con người, làm cho mất đi tiêu chuẩn Lời của Đức Chúa Trời là hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi. Họ cần có một sự tuyệt đối, một kinh nghiệm của gặp gỡ, trên đường Đa-mách, Đức Chúa Trời hằng sống Đấng có thể chữa lành người bệnh, và khiến kẻ chết sống lại, và đuổi quỷ. Một sự tuyệt đối chân thực!

¹⁰⁸ Phao-lô biết rằng điều gì đó đã xảy ra. Không có người nào có thể cất lấy điều đó đi khỏi ông. Không gì khác quan trọng. Ông đã bị ràng buộc, và chính là điều đó. Cho dù điều gì xảy đến, ông biết ông đã bị trói buộc, một cuộc đời có Đấng Christ làm trung tâm. Ồ!

¹⁰⁹ Cuộc đời mà ông đã sống quả là một đời sống khác thường. Bây giờ, hãy nhớ, ông đã là một người sùng đạo.

¹¹⁰ Và với một số anh chị em sáng hôm nay (và tôi biết các bạn nhận biết rằng cuốn băng này đang được thực hiện, sẽ được nghe tại mọi quốc gia ở dưới các tầng trời, đó đây, khắp cả thế giới); và một số trong các anh chị em là những người hiện có mặt, ở đây; và một số trong anh chị em ở xa nơi mà những băng ghi âm sẽ được nghe trong các nước khác (bởi một người thông dịch nó cho các bộ lạc ở châu Phi, ở trong những người Hottentots, và—

và khắp mọi nơi); và với quý vị là những người lãnh đạo tôn giáo mà vừa nhận một sự dạy dỗ của Kinh Thánh:

111 Quý vị đã nhận nó từ một quan điểm lịch sử, và có lẽ có thể giải thích tất cả những điều này, nhưng nếu quý vị không có một sự tuyệt đối, không có một—một kinh nghiệm, và nếu kinh nghiệm đó mà—mà quý vị tuyên bố mình có khiến quý vị phủ nhận mọi Lời của *Đây* thì thật sự không đúng với Hội thánh ngày nay như Nó đã từng có, và quý vị đang tin dựa vào tấm bằng Cử nhân Văn chương hay bất cứ cái gì quý vị có thể có, nếu quý vị đang tin dựa trên những ý tưởng của tổ chức mình mà sẽ nói rằng, “Những ngày của phép lạ đã qua rồi, và chúng ta không có sự chữa lành Thiên thiêng, và phép báp-tem bằng Đức Thánh Linh giống như họ đã nhận vào Ngày Lễ Ngũ Tuần thì không dành cho những người ngày nay,” nếu đó là tất cả những gì quý vị có, thì thưa anh, chị em yêu quý của tôi, anh chị em cần một từng trải trên đường Đa-mách!

112 Anh chị em cần gặp Đức Chúa Trời hằng sống này, ở nơi mà anh chị em, không chỉ là một sự suy nghĩ hoang đường trong tâm trí của anh chị em, không phải cơn sốt nào đó, hay là loại cảm xúc nào đó, nhưng là một sự dạy dỗ và kinh nghiệm của sự chân chính, đích thực. Chúa Jêsus giống như vậy mà đã đi bộ trên biển Ga-li-lê thì đang sống ngày nay, và còn sống mãi mãi. Và Ngài hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi. Một sự tuyệt đối, mà anh chị em không phải nhận lấy điều gì mà bất cứ ai đã nói. Anh chị em biết về chính mình, không phải cảm xúc nào đó.

113 Và nếu cảm xúc mà anh chị em đã có, và người nào đó, nó phải là một cảm xúc Kinh Thánh thật sự, và người nào đó đã cố gắng giải thích nó sai trật cho anh chị em, nói những điều đó đã xảy ra trong một thời nào đó. Hãy cẩn thận. Nó có thật. Hãy cẩn thận. Nhưng có một cách để biết. Kiểm tra nó với Lời. Đó là bản thiết kế.

114 Nếu ngôi nhà dựng lên ngược với bản thiết kế, nhà thầu sẽ giật đổ nó xuống và xây lại. Nhưng nó phải theo đúng với bản thiết kế.

115 Cho dù kinh nghiệm của anh em là gì đi nữa, thế thì, nếu điều gì đó trong anh em nói với anh em rằng Kinh Thánh đó thì không đúng, rằng quyền năng của Đức Chúa Trời, các sứ đồ, những nhà tiên tri, và các giáo sư, và các mục sư, và những ân tứ của Thánh Linh thật sự không giống như khi Nó đã có khi Nó tuôn đổ trên họ các sứ đồ vào lễ Ngũ Tuần, thì có điều gì đó sai với sự tuyệt đối của anh em. Nó phải trói buộc vào một tín điều giáo phái thay vì với Kinh Thánh của Đức Chúa Trời. Khi mà, Ngài đã phán, “Cả trời và đất sẽ qua đi, nhưng Lời Ta sẽ chẳng bao giờ qua đi.” Hãy xem xét sự tuyệt đối của các bạn là gì.

116 Các bạn có thể là chắc chắn hoàn toàn rằng các bạn ở trong sự tương giao tốt với mục sư. Và có thể hoàn toàn chắc chắn rằng các bạn ở trong sự thông công với trưởng lão địa hạt. Và có thể chắc chắn tuyệt đối rằng bạn ở trong sự thông công với giám mục hay một người nào đó quan trọng trong hội thánh của mình. Nhưng nếu các bạn không... Sự tuyệt đối của các bạn không phải là Chúa Jêsus Christ.

117 “Vì trên Đá này Ta sẽ lập sự tuyệt đối của Ta, và các cửa âm phủ sẽ chẳng thắng được nó.” Sự mặc khải thiêng liêng về Ngài là Ai, và sự biết! Đúng thế. Ồ!

118 Bây giờ, khi bạn trở nên giống như Phao-lô, có cùng sự tuyệt đối mà ông đã có, một đời sống có Đấng Christ làm trung tâm là một đời sống khác thường hơn những gì bạn đã từng có. Và nó có thể là một đời sống rất tin kính mà bạn đã sống.

119 Ồ, tôi đã nghe người ta nói, “Này, họ rất sùng đạo.” Điều đó chẳng có gì liên quan với Nó.

120 Tôi thật sự đã thấy nhiều tôn giáo, rất sốt sắng, chân thành nhiều lần hơn những người xưng nhận là Cơ-đốc nhân ngày nay. Khi mà, một bà mẹ có thể lấy đứa con bé bỏng, da đen, mập mạp của mình, khoảng lâu chừng đó, và ném nó vào miệng cá sấu, vì tình yêu của vị thần của bà. Tôi tự hỏi Cơ-đốc giáo chân thành như thế nào. Khi mà, một người đàn ông có thể tự làm cho mình đau đớn theo cách như vậy, sẽ đưa một ngàn cái móc vào qua da thịt của người đó, như thế, treo ngược lên giống như những trái bong bóng nước, treo ngược người xuống như thế này, và đi xuyên qua đường vệt lửa, từ đây đến cuối đèn tạm đó, đi lui đi

tối, và bị nung đỏ trắng lên, cuồng nhiệt như *thế*, để làm của tế lễ cho thần của người ấy, một thần tượng ở đó có những con mắt ngọc bên trong nó, và đại loại như thế. Tôi tự hỏi Cơ-đốc giáo ở đâu. Ừ-m. Ừ-m. Vậy đừng nghĩ “sự chân thành.” Sự chân thành không phải là Điều đó. Sự chân thành thì thật tốt nếu nó được đặt đúng chỗ.

¹²¹ Như một bác sĩ đang cho thuốc. Ông ta có thể cho bạn thuốc độc, một cách chân thành, và ông ta có thể cho quý vị thuốc a-xít đậm đặc, một cách chân thành. Quý vị có thể có một toa thuốc chứa đầy tai hại, và quý vị có thể uống nó trong sự chân thành, nhưng điều đó không cứu được đời sống quý vị. Hiểu không? Không, thưa quý vị. Quý vị phải biết mình đang làm gì. Và bất cứ điều gì trái nghịch với Lời Đức Chúa Trời, tôi không quan tâm đến nó là gì, và chừng nào nó còn tồn tại, nó vẫn sai lầm.

¹²² Phi-e-rơ đã cho họ một toa thuốc Đòi đòi vào Ngày Lễ Ngũ Tuần. Ông nói, “Hãy hối cải, ai nấy phải nhận Danh Đức Chúa Jêsus Christ chịu phép báp-tem, để được tha tội mình, rồi sẽ được lãnh sự ban cho của Đức Thánh Linh. Vì phương thuốc này thuộc về các ngươi, và thuộc về con cái các ngươi, và thuộc về hết thấy mọi người ở xa, tức là bao nhiêu người mà Chúa là Đức Chúa Trời chúng ta sẽ gọi.” Đúng thế. Nó là toa thuốc Đòi đòi.

¹²³ Bây giờ, một số dược sĩ lang băm có thể nắm giữ một đơn thuốc nào đó và giết các bạn. Đúng thế. Chắc chắn vậy. Các bạn biết, có rất nhiều chất độc trong một toa thuốc, để đầu độc mầm sự sống, và bác—bác sĩ thật sự biết cơ thể của các bạn, có thể chịu đựng được nhiều chừng nào. Nếu ông ta dùng quá liều, nó sẽ giết chết các bạn. Còn nếu các bạn không dùng đủ liều, thì nó sẽ xảy ra điều gì? Sẽ chẳng ích gì cho bạn khi dùng thuốc men. Ngài biết cơ thể của bạn có thể chịu đựng được những gì.

¹²⁴ Vậy thì, đó là cách toa thuốc của Đức Chúa Trời có. Dù cho người nào khác nói phải được làm cách *này*, hay cách *kia* thế nào đi nữa, các bạn đừng tin điều đó. Khi bạn làm theo Lời một cách chính xác từng chữ, thì chính là nó. Hãy nắm giữ Nó. Bây giờ, chúng ta đã có...những người mà nói, “Các bạn phải được rảy nước.” Họ đã có những người đó. Vì vậy, “Các bạn phải dùng những tước hiệu của Cha, Con và Thánh Linh.” Không có những

chuyện như vậy trong Kinh Thánh. Không có nơi nào người nào đã từng chịu phép báp-têm như vậy, trong Kinh Thánh, bất cứ cách nào khác ngoài Danh Chúa Jêsus Christ. Đó là một giáo điều được thêm vào trong giáo hội Công giáo Rô-ma, mà đã được thực hiện qua những truyền thống. Chúng ta sẽ đụng vào điều đó tối nay.

¹²⁵ Nhưng để ý, giữa tất cả điều đó, toa thuốc vẫn tồn tại. Đó là lý do chúng ta có quá nhiều những đứa con đau ốm, bởi vì chúng không lắng nghe những gì Bác sĩ đã nói. Sự tuyệt đối, khi bạn đã ràng buộc vào Đó, thì chính là nó. Đó là Lời của Đức Chúa Trời. Nó không thể sai trật.

¹²⁶ Một đời sống để Đấng Christ làm trung tâm, rất sùng đạo, nhưng nó không phải là Đấng Christ làm trung tâm. Rất nhiều người chúng ta có điều đó ngày nay.

¹²⁷ Và khi các bạn có cuộc đời có Đấng Christ làm trung tâm này, nó khiến các bạn làm những điều bình thường các bạn sẽ không làm. Nó khiến các bạn hành động không giống như bình thường các bạn sẽ hành động. Tôi không có ý nói hành động một cách đại dột. Tôi muốn nói hành động trong Thánh Linh, điều gì đó mà thật, điều gì đó mà chân thật. Và khi các bạn thấy người nào đó đang hành động đại dột, các bạn biết họ chỉ đang làm ra vẻ điều gì đó. Họ chỉ đang cố gắng giả mạo để chiếm chỗ điều chân thật đó mà thôi.

¹²⁸ Khi các bạn thấy một đô la giả, nên nhớ có một đô la thật nó được làm ra từ đó. Hiểu không? Khi các bạn thấy một điều giả, nó nhất định là hình bóng của một điều gì đó có thật. Nó là cái gì đó mà—mà được sao chép ra, từ điều chân thật.

¹²⁹ Để ý, nó khiến bạn làm những việc bình thường bạn hẳn không làm. Ồ, nó là điều gì đó. Bạn thì chắc chắn. Bạn rất chắc chắn về nó, khi bạn có sự tuyệt đối này. Bạn quả quyết về điều đó. Bạn không nhận những gì là kinh nghiệm của người nào khác.

¹³⁰ Đó là lý do Cơ-đốc giáo trở nên giống như những con trẻ trong Kinh Thánh, hay là, và không, xin lỗi, những trẻ em ở trường. Chúng cố gắng sao chép ra một bản khác. Và nếu anh chàng kia sai, thì toàn bộ đều sai. Hiểu không? Các bạn có cả

đám người sai trật. Ô, chao ôi! Đừng sao chép. Hãy gặp Ngài, chính bạn.

¹³¹ Một trong những người bạn tốt của tôi, đang đứng đằng sau đây, là một người...là một con trai của một người bạn cũ của tôi, một người bạn lâu năm, bé Jim Poole. Ô, cha của cậu ấy và tôi đã lớn lên với nhau trong cùng một trường. Và, ồ, thật là một người tốt làm sao! Bé Jim và tôi đang cầu nguyện liên tục để Jim lớn sẽ trở nên một Cơ-đốc nhân, một tín đồ thật. Và ngày hôm qua Jim nhỏ và tôi đang nói chuyện về nơi chúng tôi đã tìm thấy Đức Chúa Trời trong những cánh rừng và thấy Ngài trong thiên thiên. Đó là nơi bạn tìm thấy Ngài. Bởi vì, Ngài là Đấng Tạo Hóa, và Ngài trong sự sáng tạo của Ngài.

¹³² Và tôi nhớ, Jim và tôi thường đi—đi, muốn đi săn. Và khi đêm đến, ồ, chúng tôi thường đi xuống, lấy xe đạp của mình, và đạp thẳng xuống đường phố này ở đây, đã sợ đến chết để đi qua nghĩa địa sau khi trời tối, và đi xuống đó và chúng tôi ăn một que kem hình nón.

¹³³ Và Jim thích đánh pun. Bây giờ, chúng tôi chỉ là những cậu bé, mười, mười hai, mười bốn tuổi. Và rồi Jim thích ngồi gần và đọc những cuốn truyện về đi săn và đánh bẫy.

¹³⁴ Còn tôi sẽ ngồi gần đó và mơ mộng. Hiểu không? Khoảng... Và bây giờ một số chàng trai có thể gặp tôi. Và tôi có thể thấy một ngôi nhà nhỏ bé nơi nào đó. Tôi thường nói, “Các bạn à, đó sẽ là một ngôi nhà dựng sơ sài trên núi.” Và tôi đã luôn mơ ước rằng ngày nào đó tôi sẽ có một ngôi nhà nhỏ trên núi, một bầy chó săn lớn, và—và vài khẩu súng. Và tôi luôn nghĩ, “Nếu mình có thể làm chủ một khẩu súng cỡ .30-30, vài lần trong đời mình.” Suy nghĩ, “Làm sao trên thế gian này mình sẽ được làm chủ một khẩu súng nhỏ có nòng cỡ .30-30?”

¹³⁵ Và ngày nọ, đang đứng, nhìn lên tường của tôi, và thấy có ở đó có một số súng tốt nhất mà có thể có được, tôi nghĩ, “Ăn điển lạ lùng.”

¹³⁶ Tôi nghĩ, “Tôi sẽ tự tập bắn súng, và bắn giỏi. Và sau đó có thể một lúc nào đó có được, làm một chuyến dạo chơi trên núi, vài thợ săn giỏi sẽ mang tôi theo. Chỉ là hầu như một...Bởi vì,

người đó có thể muốn bảo vệ đời sống mình, có lẽ, khỏi bị gấu tấn công. Người đó cũng không chắc chắn. Một người giàu có nào đó, sẽ mang tôi theo, chỉ đi theo với người đó, hầu như là một vệ sĩ. Có lẽ ngày nào đó tôi sẽ đi săn ở Phi châu, như là một vệ sĩ. Nếu tôi có thể chỉ huấn luyện! Đó là điều duy nhất mà tôi có thể làm là tập bắn để trở thành tay súng thật giỏi, vững vàng.”

¹³⁷ Ô, tôi nghĩ, “Chúa ôi, nghĩ, về Ngài để cho con đi săn, khắp thế giới.” Thật là một điều tuyệt vời!

Jim thường ngồi và đọc sách. Tôi nói, “Jim...”

Cậu ấy nói, “Tôi—tôi thích đọc về điều đó.”

¹³⁸ Tôi nói, “Jim, đó chỉ là điều mà người nào khác đã làm. Tôi muốn chính tôi, làm điều đó. Tôi muốn sự từng trải.” Khi tôi đến với Đấng Christ, tôi không thể lấy kinh nghiệm của người khác. Tôi muốn có nó, chính tôi.

¹³⁹ Tôi nhớ khi tôi đọc quyển *Ngôi Sao Lang Thang Cô Độc* của Zane Grey. Tôi đã xé nát hai hay ba cây chổi của mẹ, cỡi chạy quanh nhà, giống như phi nước đại, khi tôi ở trên cây chổi ngựa gỗ này. Tôi—tôi đã đọc câu chuyện đó về—về *Ngôi Sao Lang Thang Cô Độc*, cách người đó đã thi hành công lý cho Big Bend như thế nào.

¹⁴⁰ Rồi tôi đọc câu chuyện giả tưởng của Edgar Rice Burroughs *Tarzan, Người Khỉ*. Mẹ tôi có tấm thảm lông thú cũ, tấm thảm bằng bộ da lông chó biển, hay cái gì đó, mà Bà Wathen đã cho bà sau vụ hỏa hoạn. Và nó được đặt trên phòng bà, và tôi—tôi đã lấy tấm thảm đó ra. Mẹ tôi đã biết nó không cánh mà bay. Và tôi đã lấy nó ra, và cắt nó ra, và may cho mình một bộ đồ Tarzan, và ngồi ở trên cây. Tôi—tôi đã sống một nửa thời gian của mình ở trên một cây, ngoài đó trong bộ đồ Tarzan này. Bởi vì tôi đã thấy những gì anh ta làm, tôi cũng muốn làm điều đó.

¹⁴¹ Nhưng ngày nọ, bởi ân điển của Đức Chúa Trời, tôi đã có được một quyển Sách chân thật, Kinh Thánh. Bài hát và câu chuyện của tôi, “Được giống như Chúa Jêsus, tôi thật ước ao giống như Ngài trên đất.” Tôi không muốn làm một giám mục hay—hay một nhân vật nổi tiếng nào đó trong nhà thờ, giáo hoàng nào đó hay thầy tế lễ nào đó. Tôi muốn giống như Chúa Jêsus. Một sự tuyệt

đối, nó khiến bạn khác hẳn. Có cái gì đó về nó, để đọc Lời Ngài, và điều gì đó trong lòng bạn, bạn mong ước giống như Ngài. Bạn chắc chắn.

¹⁴² Nó giống như, sự tuyệt đối đối với Đấng Christ, sự tuyệt đối đối với Cơ-đốc nhân, thì giống như cái...Nó, nó giống như cái neo trong con tàu. Vâng. Bạn, bạn phải có một sự tuyệt đối. Và nếu Đấng Christ là sự tuyệt đối của bạn, thì nó giống như cái neo ấy. Mà, khi bạn...Biển nổi sóng dữ dội, và tàu gần như sắp chìm, và, bạn, bạn chỉ có một hi vọng duy nhất, là, thả neo. Và rồi nếu tàu đang chòng chành, thấy mỏ neo sẽ giữ con tàu không. Các bạn biết đấy, chúng ta đã có một bài hát, bây giờ tôi quên tên tác giả, nhưng, *Neo Tôi Chắc*.

¹⁴³ Như nhiều lần chúng ta đã nghĩ, giống như một cậu bé, đang thả diều. Các bạn không thể thấy gì cả, ngoài nó có sợi dây. Và một người đã đi ngang qua và hỏi, “Cháu đang làm gì thế, cháu bé?”

Nói, “Cháu đang thả diều.”

Người đó nói, “Thế cháu có cái gì trong tay?”

Nói, “Sợi dây.”

¹⁴⁴ Nói, “Con diều ở đâu?” Nói, “Chú không thấy nó. Ồ, làm sao cháu biết mình đang thả diều?”

¹⁴⁵ Nó đáp, “Cháu có thể cảm thấy nó. Nó đang giật mạnh.” Hiểu không? Ở tận cùng của sợi dây đó, có một sự tuyệt đối. Theo cách nhỏ bé của cậu ấy, con diều đó là sự tuyệt đối của nó, vì thế nó có thể nói nó đang thả diều. Mặc dù cậu ấy không thể thấy được nó, nhưng cậu ấy đã có một sự nắm giữ, cái gì đó, mà đã nắm giữ nó.

¹⁴⁶ Đó là cách một người, khi người đó được sanh lại bởi Đức Thánh Linh, người ấy giữ điều gì đó mà đã có được cái neo ở đằng xa kia, và bão tố không làm lay động người đó. Người đó biết mình đúng. Người đó đã thả neo. Đúng thế.

¹⁴⁷ Vậy thì, nếu chúng ta ở trong một chiếc thuyền nhỏ của mình, trôi nổi qua dòng biển cả trang trọng của cuộc đời, như một nhà thơ lớn đã nói, rằng:

Cuộc đời không phải là một giấc mơ trống
rỗng!

Và linh hồn chết đã ngủ rồi,

Và các sự vật dường như không phải là chúng.

Sống là thật! Và sống là sôi nổi!

Và ngôi mộ của nó không phải là mục tiêu của
nó;

Vì bạn là cát bụi, và trở về cát bụi,

Đã không được nói của linh hồn.

148 Ô, tôi nghĩ bài thơ đó quá tuyệt! Vậy thì, Longfellow đã viết
bài đó, *Thi Thiên Của Cuộc Đời*. Hiểu không?

Trong lúc chèo qua biển cả trang trọng của
cuộc đời,

Vì một anh em đau khổ và thất vọng đắm chìm,

Nhìn lên, sẽ lấy lại niềm tin.

149 Hiểu không? Vậy thì chúng ta lên tàu, chèo ra biển cả trang
trọng của cuộc đời, và Đấng Christ, ở trên con tàu bảo tố của thời
gian. Khi giông bão trở nên mạnh, và người ta đang nhồi lên hụp
xuống, tôi vui mừng tôi đã có một cái neo được giữ trong tấm
màn che ở nơi nào đó, trên xa kia. Ngay cả chính cái chết cũng
không thể kéo giật bạn khỏi nó. Bạn đã bị trói buộc vào sự tuyệt
đối của mình. Đấng Christ là Cái Neo của chúng ta. Ngài là gì?
Ngài là Lời. “Ban đầu có Lời, và Lời ở cùng Đức Chúa Trời, và Lời
là Đức Chúa Trời. Và Lời đã trở nên xác thịt, và ở giữa chúng ta.”

150 Thế thì, khi chúng ta biết rằng những hành động của chúng
ta hoàn toàn ở với Lời, chúng ta biết sự giảng dạy của chúng ta là
hoàn toàn với Lời, không thêm vào hoặc bớt điều gì, chỉ có Lời.
Và chúng ta thấy kết quả giống như vậy, mà những ai khác mà
neo vào Lời như vậy, sống trong đời sống của chúng ta, thế thì
neo của bạn giữ chặt. Cuộc đời của Đấng Christ đang được tái
sản sinh trong hầu như một con đường hóa thân, qua bạn, như
nó đã có trong Đấng Christ, bởi vì, “Chính là Đức Chúa Trời trong
Đấng Christ, đang cầu thay cho thế gian với chính Ngài.” Và các
bạn thấy Đức Chúa Trời trong chính mình, đang giữ sống thuyền
trên Lời giống như vậy, thật chính xác như cách Chúa Jêsus đã
làm. Các bạn thấy đời sống của Ngài. “Kẻ nào tin, cũng sẽ làm

các việc Ta làm.” Không phải người mà giả bộ tin, người mà nghĩ mình tin, nhưng, “Kẻ nào tin.” “Kẻ nào tin Ta, cũng sẽ làm các việc Ta làm.” Tại sao? Người đó đã được thả neo vào cùng Văng Đá ấy. Văng Đá là gì? Lời, luôn luôn vậy. Các bạn được neo ở đó. Nó là Sao bắc đẩu của bạn khi bạn bị lạc trên biển.

¹⁵¹ Các bạn biết đấy, chúng ta có nhiều ngôi sao, nhưng chỉ có một ngôi sao thật, mà nó không di chuyển. Đó là sao bắc đẩu, vì nó được đặt ở trung tâm của trái đất. Cho dù các bạn ở phía sau, phía trên, hay các bạn ở bất cứ nơi đâu, sao bắc đẩu cứ đứng yên một chỗ. Nó chính là sao bắc đẩu của các bạn. Bây giờ, các bạn thấy, có nhiều ngôi sao di chuyển từ nơi này đến nơi khác. Nhưng nếu bạn ở trong một...ở trên biển, ồ, người nào đi biển cũng biết, hay là bất cứ người đi săn nào mà lang thang trong rừng, cũng biết rằng sao bắc đẩu là nơi của—của bạn. Chỉ thế thôi. Thế thì, nó giống như chiếc la bàn của—của—của bạn. La bàn của bạn sẽ không chỉ đến sao Hỏa, hay sao Mộc, hay nơi nào khác. Nó sẽ chỉ về hướng sao bắc đẩu. Tại sao? Đó là sự tuyệt đối của bạn.

¹⁵² Ồ, chào ôi! Để ý, sự tuyệt đối của các bạn! Ồ, tôi định nói điều gì đó! Tôi thật sự cảm thấy nó đang đến. Để ý. Tôi cảm thấy rất sùng đạo lúc này, bởi vì đây là điều chắc chắn. Để ý.

¹⁵³ La bàn của anh chị em có thể chỉ hướng về phía sao bắc đẩu. Đó là nơi duy nhất mà nó có thể chỉ đến. Nếu nó là cái la bàn thật, thì nó sẽ nhắm về sao bắc đẩu mọi lúc. Đúng thế không? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.]

¹⁵⁴ Thế thì, nếu anh chị em có Đức Thánh Linh, Nó có thể chỉ hướng về Lời. Nó sẽ không bao giờ hướng về một giáo phái nào. Nó sẽ không bao giờ hướng về một giáo điều. Nó sẽ không bao giờ chỉ trật ra nơi nào khác. Nó sẽ chỉ thẳng tới Lời. Tôi cảm thấy thích la lên. Để ý, nó là—nó là một Điều gì đó bên trong con người, sự rung động, khi anh chị em thấy ngôi Sao của mình đang ở đằng xa kia, là Chúa Jêsus Christ, là Lời. Và anh chị em thấy Thánh Linh mà ở trong anh chị em sẽ không để nó di chuyển qua phải hay trái. Đó là Đấng duy nhất mà có thể. Ngài đến để lấy những cái thuộc về Đức Chúa Trời, và bày tỏ chúng, biểu hiện chúng ra.

155 Và Chúa Jêsus phán, “Đấng ấy sẽ làm thật chính xác những điều mà Ta phán. Ngài sẽ tỏ cho các người những điều mà sẽ đến,” tỏ cho anh em thấy trước thời gian, trước khi nó có ở đây. Hiểu không? “Ngài sẽ lấy những việc mà của Ta và sẽ tỏ chúng cho các người, và rồi Ngài sẽ tỏ cho các người những điều mà sẽ đến.” Giảng 15.

156 Chúng ta thấy rằng Ngài tỏ ra những sự việc. Và Ngài lấy những điều thuộc về Đức Chúa Trời và sẽ chỉ ra cho anh chị em. Và Ngài sẽ bày tỏ với anh chị em những điều Chúa Jêsus đã phán. Nói cách khác, Ngài sẽ làm rõ sự việc. Đặt cách đó ở trong một góc, tối nay, bởi vì đó là những gì chúng ta sẽ dùng, lát nữa đây. Làm chắc chắn, làm tin quyết điều đó, đấy, rồi anh chị em biết. Xem thử anh chị em...Sao bắc đầu của anh chị em, mà là Lời, đối với bất cứ Cơ-đốc nhân nào không.

157 Bất cứ điều gì đi ngược với Lời! Hãy xem. Cho phép tôi nói với anh chị em đôi điều. Hãy nghe điều này thật kỹ. Đây là sự bày tỏ Thiên liêng, hoàn toàn của Đức Chúa Trời, ý Ngài, và sự Đến của Đấng Christ. Và mọi việc đặt ngay trong Sách này, đã hoàn thành. [Anh Branham vỗ nhẹ trên quyển Kinh Thánh của mình—Bt.] Và nếu bất cứ điều gì kéo bạn ra khỏi Đó, ném chiếc la bàn đó đi, vì đó chỉ là một tín điều. Nó chỉ là một tổ chức...Nó chỉ là một tờ giấy mà anh chị em đang gói lại trong túi mình, đóng khung, treo trong phòng của mình. Nó chỉ là một tín điều. Thế thì, hãy tìm thấy la bàn mà để anh chị em đến với Lời. A-men.

158 Anh chị em để ý, khi kinh nghiệm này đặng Phao-lô, ông đã đi xuống Ê-díp-tô và ở Ả-rập, nơi nào đó, và nghiên cứu ba năm. Vinh quang thay! Chà! Ông phải tin chắc. Và khi ông đã thấy, khi Đức Thánh Linh hướng dẫn ông, đi từng lời, ông có thể viết Sách Hê-bơ-rơ đó và bày tỏ cho những người Do Thái kia. Chắc chắn như vậy. Tại sao? Ngài được đặt ở trung tâm. La bàn đó của Đức Thánh Linh đã đặt ông vào ngay trên Sao bắc đầu.

159 Vậy thì, nếu có điều gì đang lôi kéo anh chị em ra khỏi Nó, tốt hơn anh chị em nên để mặc nó. Con, Nó sẽ chỉ về phía Lời Ngài, và chỉ một mình Lời Ngài, bởi vì Đức Thánh Linh đã đến mình chúng, hay chúng thực, những lời hứa của Đức Chúa Trời. Không có giáo điều nào sẽ làm việc đó. Không tổ chức nào sẽ làm việc đó.

Không có quyền lực hay không có điều gì có thể làm được điều đó. Chỉ có Đức Thánh Linh, bởi Lời. Và Ngài là Mầm sống.

¹⁶⁰ Bây giờ, anh chị em lấy một hạt giống lúa mì, một hạt giống lúa mì tốt, nhưng nó có thể không làm điều gì cả. Nó chết cho tới khi nảy mầm. Rồi nó sinh ra nhiều hạt lúa mì khác.

¹⁶¹ Và Đấng Christ là Sự Sống đó, sự tuyệt đối đó. Nếu lúa mì không có sự tuyệt đối đó ở bên trong nó, nó sẽ không bao giờ sống lại. Nếu hạt lúa mì đó không có sự tuyệt đối đó, có lẽ nó cũng khá đẹp đẽ bên ngoài, nhưng nó không thể sống, bởi vì bên trong nó không có gì để sống bởi đó. Nhưng khi nó có được sự tuyệt đối đó, nó có thể nhìn thẳng vào mặt tất cả các sự chỉ trích, nói, “Tôi sẽ sống lại.” Tại sao? Bởi vì nó đã có sự tuyệt đối. Sự tuyệt đối ở trong nó. Nó phải sống lại. Và khi nó... “Nếu các người cứ ở trong Ta, và Lời Ta ở trong các người, thế thì hãy xin những điều các người muốn.” Đó là sự tuyệt đối ấy.

¹⁶² Nhưng nếu anh chị em có những tín điều và những thứ khác trói buộc vào Nó, anh chị em không thể hòa lẫn dầu với nước. Anh chị em chỉ lấy và khuấy trộn nó theo cách mình muốn, nó sẽ không bao giờ hòa lẫn, bởi vì nó là hai hóa chất khác nhau. Và anh chị em không thể làm cho tín điều và Kinh Thánh, trái ngược với Kinh Thánh, hòa nhập nhau. Anh chị em không thể khiến giáo phái và tôn giáo được sanh ra nhưng không, hay là sự cứu rỗi nhưng không, hòa nhập với nhau. Bởi vì, chắc chắn, Đức Chúa Trời chỉ giải quyết...

¹⁶³ Tôi sẽ nói điều đó, dù thế nào đi nữa. Đức Chúa Trời không bao giờ phá vỡ chương trình của Ngài. Ngài không thể phá vỡ, vì Ngài là vô hạn. Và tôi nhận thấy, anh chị em biết đấy, tôi, Nó đi trước nhiều người. Hiểu không? Nhưng Đức Chúa Trời không thể phá vỡ chương trình của Ngài. Ngài không thể làm điều gì đó *một* ngày, rồi lại thay đổi nó, làm điều gì đó, nói nó sai ngày đó.

¹⁶⁴ Đức Chúa Trời không giải quyết với những nhóm người. Đức Chúa Trời giải quyết với một cá nhân, bởi vì nhiều người có nhiều ý kiến khác nhau. Ngài đã dựng nên khác nhau, về bản chất. Đức Chúa Trời phải lấy người đó, và làm anh ta rời tung lên, và kéo anh ta loanh quanh, ra khỏi chỗ của chính mình, cho đến khi Ngài đặt anh ta ở trong bản tánh của Ngài. Hiểu không?

Và rồi Đức Chúa Trời giải quyết với người đó. Hãy nhìn lại tất cả thời đại đã qua, Nô-ê và Mô-i-se, những vị tiên tri, không bao giờ hai người trong số họ ở cùng một thời đại. Một người, luôn luôn tiếp đến, qua mọi thời đại.

Cho nên, nếu bạn nói, “Ý kiến của đám đông thì chắc chắn hơn.”

¹⁶⁵ Hãy xem, và cách đây không lâu như tôi đã giảng ở đây, tại đền tạm. Đã có A-háp, và đã có một Giô-sa-phát. Và họ đi lên Ramô-t Ga-la-át, để tranh chiến. Về cơ bản, thì họ đúng, vùng đất ấy đã thuộc về họ. Còn kẻ—kẻ thù, là quân Sy-ri ở trên đó, đang cướp đoạt lúa mì của dân Y-sơ-ra-ên để nuôi dân sự của chúng. Sự thịnh vượng Đức Chúa Trời đã ban cho, vì thế, về cơ bản, điều đó dường như tốt. “Hãy đi cùng ta, và lên trên đó, và chúng ta đẩy chúng ra khỏi vùng đất đó.” Ồ, điều đó dường như hay kinh khủng. Về cơ bản, nó thì đúng, chỉ là đúng trong hoàn cảnh.

¹⁶⁶ Giô-sa-phát, là một ông vua tốt, đã nói, “Nhưng chúng ta nên cầu vấn Chúa chứ?”

¹⁶⁷ Dĩ nhiên, A-háp, một ông vua sa ngã, đã nói, “Ồ, chắc chắn rồi.” Một người tin giới hạn, anh em biết. Nói, “Ồ, chắc chắn rồi, tôi sẽ nghĩ về điều đó. Tôi đã có bốn trăm tiên tri người Hê-bơ-rơ. Bốn trăm người trong họ, tôi đã nuôi ăn, chăm sóc. Họ là những con người tốt nhất có trong nước. Chúng ta sẽ mang họ đến.”

¹⁶⁸ Và tất cả họ hợp lại với nhau, đồng một lòng, nói, “Hãy đi lên. Chúa ở cùng vua.” Về cơ bản, họ đúng, nhưng họ đã không nắm bắt được sự tuyệt đối đó.

Rồi khi vua hỏi, “Còn một người nào khác không?”

¹⁶⁹ Đáp, “Vâng. Còn một người nữa, nhưng ta ghét ông ấy.” Ông ta nói, “Người luôn nói điều dữ về tôi, đấy, luôn luôn nói đó thôi.”

¹⁷⁰ Làm sao người có thể nói tiên tri điều tốt, khi mà toàn bộ Lờ-i, Ê-li người mà đã có trước ông, đã nói với A-háp, “Chó sẽ liếm huyết người”? Bây giờ, làm thế nào vị tiên tri được chứng thực đó có thể nói điều gì mà không phải ý của Đức Chúa Trời? Và làm thế nào, mà, “Những con chó sẽ ăn thịt Giê-sa-bên, và thầy nàng sẽ như phân trên những đồng ruộng, đến nỗi người ta không thể

nói, ‘Giê-sa-bên nằm ở đây.’” Với một lời nguyên rửa như thế trên một người, làm sao người nào khác có thể chúc phước lành?

¹⁷¹ Đó là cách xảy ra ngày hôm nay. Làm sao một người có thể chúc phước cho những điều này mà những việc đó lúc nào cũng đem dân sự đi cách xa Đức Chúa Trời hơn? Có một điều duy nhất để làm, nếu anh em phải chịu đựng một mình: rửa sạch sự việc đó, như Danh Chúa, và ở lại với Nó, thì anh em là sự tuyệt đối.

Anh em nói, “Ồ, Anh Branham, anh làm cho người ta ghét anh.”

¹⁷² Đức Chúa Trời sẽ yêu tôi. Đó là sự tuyệt đối của tôi. Không thể yên nghỉ trên cánh tay xác thịt. Anh em phải yên nghỉ trên Lời, là những gì mà Đức Chúa Trời đã phán bảo làm.

¹⁷³ Làm thế nào Mi-chê biết mình đúng? Ông đã chờ đợi. Ông đã có một khái tượng. Họ cũng, đã có một khái tượng, nhưng khái tượng đó đã không so sánh với Lời. Và ngày hôm nay, cũng giống như vậy. Mi-chê đã so sánh khái tượng của ông với Lời, và sau đó ông đã thấy ông và Lời đi với nhau. Ngày nay, nếu khái tượng của quý vị đi ngược lại với Lời, hãy để mặc nó, bởi vì nó là sự tuyệt đối sai. Sự tuyệt đối của Mi-chê là chính xác với Lời, vì thế ông có thể chịu đựng và nói, ông, những gì ông đã nói, và— và tin nó.

¹⁷⁴ Khi, họ vả vào miệng ông, và nói, “Thần của Đức Chúa Trời đã đi đường nào?”

¹⁷⁵ Ông đáp, “Người sẽ nhận biết khi người ngồi trong phòng kín.” Đúng.

¹⁷⁶ Vua nói, “Khi ta trở về bình yên... Các người hãy bỏ tù người này, và khi ta trở về bình an,” A-háp nói, “ta sẽ xử người này.”

¹⁷⁷Ồ, bây giờ, Mi-chê, còn điều đó thì sao? Đầu anh em sẽ bị chặt khi vua trở về. Mi-chê đứng đó thật nghiêm nghị như Ê-tiên. Amen. Thật sẵn lòng như Chúa của tôi đã bước đi đến thập tự giá. Thật ung dung như Đa-ni-ên đi vào hang sư tử, hay là Sa-đơ-rắc, Mê-sắc, Ê-bết-nê-gô đã đi vào lò lửa hực. Một cách tuyệt đối! Ông đứng đó và nói, “Nếu vua trở về bình an...” Tại sao? Ông là sự tuyệt đối. “Nếu vua trở về bình an, thì Đức Chúa Trời đã không bao giờ phán với tôi. Lúc đó hãy chặt đầu tôi.” Ông đã có sự tuyệt

đổi. Ông đã biết rằng la bàn của ông, mà đã dẫn ông đến với khái tượng này, là chính xác với Sao bắc đẩu. Vâng, thưa quý vị. Neo của ông đã giữ chặt, vâng, Lời và chỉ có Nó.

Nếu sự tuyệt đối của anh chị em, nếu anh chị em có sự tuyệt đối trong đời sống của mình...

178 Anh chị em biết, có một thời khi mà, những nghi thức xã giao đã có một sự tuyệt đối. Tôi không thể nghĩ ra tên của người đàn bà đó, nhưng cả nước đã tin vào những gì người đàn bà đó nói. Tôi đã quên tên bà ta. Tôi đang viết một ghi chú ở đây. Tôi không thể nghĩ ra tên của bà ấy, nó là gì. Nhưng ở đây, cách đây vài năm, họ phải là, người đàn bà này, những gì bà ta đã nói. Nếu bà ta đã nói dùng một con dao trong tay trái, đó là—đó chính là nó, đó là sự tuyệt đối. Bà ta đã là sự—sự trả lời cho tất cả về điều đó. Và nếu bạn đặt cái nĩa trong tay trái, thế thì bạn nhất định sai. Bà ta tên gì nhỉ? [Hội chúng đáp, “Emily Post.”—Bt.] Ồ, đúng rồi. Chắc chắn vậy. Vâng. Chính là người đó. Vậy thì, anh chị em đã—anh chị em là sự tuyệt đối... Bà ta là—bà ta là sự tuyệt đối của nghi thức. “Nó phải là cách đó.” Giống như, ồ, chúng ta tìm thấy nhiều điều giống như thế. Nhưng, chúng ta thấy, bây giờ nó không còn nữa. Ăn cách bạn muốn. Vâng, thưa quý vị. Đúng thế. Nhưng đó là sự tuyệt đối của nghi thức. “Phải làm nó cách đó.”

179 Có một thời khi Adolf Hitler là sự tuyệt đối của nước Đức, bất cứ điều gì ông đã nói. Khi ông nói, “Nhảy,” thì họ nhảy. Ông nói, “Giết,” thì họ giết. Hàng triệu người Do Thái, ông đã chặt đầu của họ. Quý vị thấy những gì đã xảy ra với loại sự tuyệt đối đó không? Nó trông giống như quyền lực, nhưng nó đã nghịch lại với Lời.

“Làm sao anh biết nó đã nghịch lại Lời?”

180 Đức Chúa Trời đã phán. Khi Ba-la-am đã cố nhìn xuống Y-sơ-ra-ên, để rửa sả nó, ông nói, “Tôi thấy người như một con sư tử. Trại người thật công bình dường bao! Ai rửa sả người sẽ bị rửa sả. Ai chúc phước cho người sẽ được chúc phước.”

181 Giống như Hitler có thể thấy được điều đó. Giống như những Cơ-đốc nhân người Đức họ đã có thể thấy điều đó, đấy, sự tuyệt đối đó. Sự trái ngược hoàn toàn đối với Lời đó. Quý vị biết, như

có lời đã nói, “Con người...Đức Chúa Trời đã tạo ra con người, nhưng con người đã tạo ra những người nô lệ.” Người này đang cố gắng cai trị người kia. Chúng ta đã có một Đấng Cai Trị, đó là Đức Chúa Trời.

¹⁸² Nhưng Hitler là sự tuyệt đối của người Đức. Hãy xem điều đó ngày nay. Bây giờ, thấy điều gì đã xảy ra không? Đó là sự tuyệt đối sai. Tại sao? Nó đi trái với Lời. Và giờ đây các bạn thấy tất cả điều đó đã đi đến đâu: sự ô nhục.

¹⁸³ Và nếu sự tuyệt đối của bạn là ở trong tổ chức nào đó, hay là cảm giác nào đó, hay là cái gì khác bên ngoài Thân vị của Đức Chúa Jêsus Christ, bạn sẽ đến cùng một chỗ của sự hổ thẹn, chỉ tồi tệ, đấy, nếu sự tuyệt đối của quý vị không phải là Đấng Christ. Đó là cột trụ trung tâm duy nhất của đời sống nhân loại, và Đấng Christ là Lời; không phải là giáo hội của quý vị, lời của quý vị. Lời! Hiểu không? “Trên sự tuyệt đối này Ta sẽ lập Hội thánh của Ta,” dựa trên Đấng Christ, là Lời.

¹⁸⁴ Có một thời khi Mussolini là sự tuyệt đối của Rô-ma. Tôi không biết, tôi có thể đã đọc một bài báo, hay đã có thể là tôi đọc nó trong một quyển sách, hay người nào đó đã kể với tôi, nhưng khi người nào đó đã được phỏng vấn bởi Mussolini. Ông đã...

¹⁸⁵ Ông ta muốn—đã muốn Rô-ma phát huy diền kinh, môn diền kinh. Và có một bức tượng lớn trước đây đứng ở đó, của ông ta, về diền kinh. Điều đó tốt thôi. Cách đây nhiều năm Hi Lạp đã có ý tưởng đó. Rô-ma đã luôn luôn cố gắng để có được điều đó. Diền kinh thì tốt lắm, nhưng—nhưng môn diền kinh. Nhưng—nhưng nên nhớ, điều đó sẽ không thay được chỗ của Đấng Christ. Cho dù quý vị mạnh đến đâu, điều đó cũng chẳng làm được gì với nó. Ngài là tất cả quyền lực. Và anh chị em thấy những gì ông ta đã cố gắng xây dựng cho Rô-ma. Và ông ta đã cố gắng xây dựng Rô-ma trên việc của một sự tuyệt đối, mà ông ta là sự tuyệt đối đó.

¹⁸⁶ Và người ta đã nói rằng, ngày nọ, người lái xe của—của—của ông ta đến sớm một phút, và ông ta đã bắn anh ta. Nói, “Tôi đã không nói, ‘có mặt tại đây vào chín giờ kém một phút.’ Tôi đã nói, ‘Có mặt ở đây lúc chín giờ.’” Pằng! Và bắn anh ta. Hiểu không? Hiểu không? “Tôi không muốn anh có mặt ở đây trước một phút. Tôi muốn anh ở đây đúng chín giờ.” Hiểu không? Nhìn xem sự

tuyệt đối mà ông ta tự tạo cho chính mình là gì. Nhưng anh chị em thấy điều gì đã xảy ra?

¹⁸⁷ Anh chị em còn nhớ, nhiều người trong anh chị em ở đây, là những người kỳ cựu, có lẽ là, Roy Slaughter, và người cha phía sau đó, nhớ nơi xa kia khi tôi đã nói với anh về lời tiên tri. Ngày nọ, dưới đó tại tòa nhà của Odd Fellow đó, trước khi chúng tôi từng đến đây, tôi đã nói, “Mussolini sẽ chết thảm hại.” Tôi nói, “Sự xâm lược đầu tiên của ông ta, ông ta sẽ đi đến Ê-thi-ô-pi, và Ê-thi-ô-pi sẽ sụp đổ dưới chân ông. Nhưng ông sẽ chết, và sẽ không ai giúp đỡ ông. Ông ta sẽ bị chôn trong nhục nhã.” Đúng như thế với ông ta.

¹⁸⁸ Tôi nói, “Có ba chủ nghĩa đã nổi lên. Chủ nghĩa quốc xã, chủ nghĩa phát xít, và chủ nghĩa cộng sản.” Tôi đã nói, “Những chủ nghĩa đó sẽ xoay vòng và tập trung lại thành một cái, và nó sẽ là chủ nghĩa cộng sản. Hãy xem. Chủ nghĩa cộng sản sẽ đốt cháy Rô-ma.” Hiểu không?

¹⁸⁹ Anh em nhìn xem nó. Ừm-m. Nó là một công cụ trong tay của Đức Chúa Trời. Họ nghĩ họ chống lại Đức Chúa Trời. Họ đang làm việc ngay trong đó, mọi lúc, mà không biết điều đó. Ngài chỉ đang sử dụng họ như một con rối, ừ-m, công cụ nào đó trong tay Ngài, giống như Ngài đã dùng vua Nê-bu-cát-nết-sa và nhiều người khác. Bây giờ để ý. Đây, nào.

¹⁹⁰ Đã có lần khi Pha-ra-ôn là một sự tuyệt đối của Ai Cập, nhưng hãy xem nó ở đâu bây giờ. Hiểu không? Tất cả đều thất bại.

¹⁹¹ Ồ, nó là một thứ sai lầm, vì thế họ luôn luôn thất bại. Họ là một sự tuyệt đối do con người tạo ra. Bạn không thể làm một sự tuyệt đối nhân tạo. Tôi không quan tâm đó có phải là một—một tổng thống không, nó là một nhà độc tài không, nó có phải là một vị vua không, nó có phải là một giáo hội không, nó có phải là một tổ chức, nó có phải là một tín điều không. Bất cứ điều nào trong những điều này sẽ bị hư mất, thật giống như tất cả những sự tuyệt đối của thứ đó qua các thời đại.

¹⁹² Chúng ta có thể nhìn lại. Hãy nhìn lại. Hãy xem những người mà đã tin cậy vào các hoàng đế. Hãy nhìn xem những người mà đã tin cậy vào những kẻ độc tài. Hãy nhìn xem những người mà

đã xây dựng những hi vọng của họ dựa trên những loại tuyệt đối đó, và hãy xem ngày hôm nay họ ở đâu.

¹⁹³ Bây giờ chúng ta hãy tự quay lại và nhìn vào những con người mà đã đặt hi vọng của họ dựa trên Kinh Thánh, dựa trên Lời Đức Chúa Trời, và nắm giữ Nó vì một sự tuyệt đối. Hãy xem bây giờ họ ở đâu.

¹⁹⁴ Phao-lô nêu cho bạn một đoạn ngắn về họ, trong Hê-bơ-rơ, chương thứ 11, những gì họ đã làm. “Thật họ đã thắng được các nước, làm sự công bình, và vân vân. Và họ đã lưu lạc rày đây mai đó mặc những da chiên và da dê. Thế gian không xứng đáng cho họ.” [Băng trống—Bt.] Chờ đợi trong sự Vinh hiển cho sự sống lại rất quan trọng đó. Hiểu không? Đúng thế. Vì họ, một số người trong họ, đã không—đã không nhận lãnh được những phép lạ này, và họ cũng đã hi sinh thân thể của họ, cho dù thế nào đi nữa, hướng về sự sống lại đó. Để làm xong đời sống của họ, họ không quan tâm đến nó. Họ muốn dẫn thân và từ bỏ mình đi, để họ có thể nhận được sự sống lại đó, và đó là những gì họ đã làm.

Bây giờ, những sự tuyệt đối, chúng ta đang nói đến, sự tuyệt đối.

¹⁹⁵ Anh chị em biết, tòa án tối cao của chúng ta là một sự tuyệt đối. Nó là sự tuyệt đối. Nó là—nó là sự kết thúc cuối cùng của tất cả những tranh cãi trong đất nước này. Đúng thế. Quyết định của họ là một sự tuyệt đối, trong tòa án tối cao của chúng ta. Đúng. Ồ, tôi biết đôi khi chúng ta không thích điều đó, nhưng nó là—nó là một sự tuyệt đối, dù sao đi nữa. Vâng, thưa quý vị. Điều gì xảy ra nếu chúng ta đã không có điều đó? Thế thì điều gì? Trừ phi đó là sự tuyệt đối. Chắc chắn là thế. Tại sao? Đó là, đất nước của chúng ta, được ràng buộc vào đó. Rốt cuộc khi tòa án tối cao đó đưa ra quyết định cuối cùng của họ, chính là nó. Không có gì khác hơn nữa. Các bạn sẽ ở đâu, sau đó? Các bạn sẽ làm theo quyết định của họ, chỉ có thể thôi. Các bạn đã có phán xét. Họ là lời phán xét cuối cùng. Họ là hãy làm như thế.

¹⁹⁶ Các bạn có thể thử điều đó trong tòa án thành phố địa phương. Các bạn có thể thử điều đó với quan tòa, rồi đi đến liên bang, đến tất cả các loại tòa án, và đến tòa án liên bang. Nhưng khi chúng ta đến tòa án tối cao, thì đúng là nó. Đúng. Đôi

khi chúng ta không thích, để nói, “Ồ, tôi không thích quyết định của họ,” nhưng quý vị thử thoát khỏi nó một lần. Đó là sự tuyệt đối của đất nước. Và điều gì sẽ xảy ra nếu chúng ta không có nó? Vâng.

197 Chúng ta phải có một sự tuyệt đối. Mọi người phải có một sự tuyệt đối. Các bạn phải có một sự tuyệt đối. Nhưng những gì tôi đang cố gắng nói với các bạn, chỉ là bối cảnh ở đó, và chỉ ra cho các bạn sự tuyệt đối là gì.

198 Bây giờ, tòa án tối cao của đất nước là sự tuyệt đối của đất nước. Đó là việc cuối cùng trong bất cứ sự tranh chấp nào. Họ giải quyết nó. Những gì họ nói, đó là nó.

199 Có một sự tuyệt đối ở môn bóng đá. Đó là trọng tài. Ồ, vâng. Đôi khi chúng ta cũng không thích, quyết định của ông ta, nhưng nó là—nó là—nó là thế, dù sao đi nữa. Trọng tài, quyết định của ông ta là quyết định cuối cùng, điều đó đúng, cho dù những người khác nói gì đi nữa. Nếu ông ta nói đó là phạm lỗi, thì đó là một sự phạm lỗi. Đúng thế. Chắc chắn vậy. Cho dù những người khác nói điều gì đi nữa, thì cũng chẳng quan hệ gì với nó. Và chúng ta hãy cứ nghĩ về điều đó. Nếu các bạn...Tôi không đi xem bóng đá, nhưng chỉ tình cờ xem. Một trọng tài, ông ta là sự tuyệt đối ở môn chơi bóng.

200 Một người của họ đã nói, “Đó là một chuyện nhăng nhít.” Người khác thì nói, “Ông là một người nói dối.” Người này nói, “Đây là cách đó. Ông nên có cách này.”

201 Trọng tài nói, “Phạm lỗi!” Thấy những người còn lại về chỗ của họ và ngồi xuống. Một số người trong họ kêu ca. Nhưng tôi hình dung họ sẽ la ó phản đối ông ta ở đó, hết sức, và các thứ, nhưng nó vẫn là “phạm lỗi” dù sao đi nữa. Vì sao? Ông là sự quyết định cuối cùng.

202 Người chơi bóng đầu tiên nói, “Ông biết rằng điều đó đã quyết rồi.” Kẻ khác nói, “Ông biết đó là một...”

203 Trọng tài nói, “Phạm lỗi.” Ừ-m. Tất cả chỉ thế thôi. Thế thì cảm ơn, về lại vị trí của mình.

204 Điều gì xảy ra nếu không có trọng tài ở môn chơi bóng? Chà! Quý vị có thể hình dung đó sẽ là loại trò chơi gì? Một người trong

số họ đã nói, “Đó là sự phạm lỗi.” Người khác nói thế *này*. Kẻ khác nói thế *kia*. Kẻ khác nói, “Ông là người nói dối.” Sẽ có một sự âm ỉ lên và đánh nhau.

205 Để có một môn chơi bóng, bạn phải có một sự tuyệt đối. Và khi trọng tài bước ra đó, và cho dù bạn không thích ông ta đi nữa, hay là gì, ông—ông ấy là sự tuyệt đối, dù sao đi nữa. Ông ta là sự tuyệt đối. Lời nói của ông là quyết định cuối cùng, cho dù bạn nói gì về nó. Nó vẫn là cách đó. Bây giờ, nếu họ không chấp nhận, cả trò chơi sẽ đi vào sự hỗn độn. Đúng thế không? [Hội chúng nói, “Đúng.”—Bt.]

206 Đất nước sẽ thế nào nếu không có một tòa án liên bang? Không có tòa án tối cao trong đất nước này, nó sẽ đi về đâu? Họ sẽ đi về đâu? Đất nước sẽ ở trong sự hỗn loạn. Nếu không có một...

207 Nếu không có một trọng tài ở một môn bóng, nó sẽ kết thúc, bạn sẽ không khiến người đầu tiên ném bóng cho tới khi ai đó sẽ la âm lên. Người nào đó đứng đó, và có lẽ thật sự đi ngay đến vị trí phát bóng, và người khác sẽ nói, “Ồ, không. Không, không. Không có làm như thế.” Rồi, bạn phát bóng. Quả bóng đầu tiên được ném đi, họ sẽ cãi nhau về điều đó. Một trong số người đó nói, “Thế là phạm lỗi.” Người khác nói, “Không phải phạm lỗi.” Thấy không?

208 Bạn phải có một người điều khiển trò chơi, và đó là trọng tài. Khi ông ta nói, “Phạm lỗi,” là phạm lỗi. Nếu ông ta nói, “Ra bóng,” thì ra bóng. Bất cứ điều gì ông ta nói, đều phải vâng theo. Chính thế. Và nếu bạn không làm theo, thì bạn sẽ không được chơi.

209 Cho phép tôi tỏ cho anh chị em thấy một sự tuyệt đối khác, là đèn đỏ. Một đèn đỏ, khi nó nói “dừng lại,” điều đó có nghĩa là dừng lại. Nếu anh chị em chạy, anh chị em sẽ trả giá cho điều đó. Nhưng nếu thành phố này không có bất cứ đèn nào ở đây, tắt hết đèn, thành phố sẽ giống như thế nào? Hiểu không? Nó phải có một sự tuyệt đối. Tôi không quan tâm viên cảnh sát kia nói gì, hay là ai khác nói gì, đang đứng đó. Họ chỉ là thứ yếu. Nếu ai đó có thể chứng minh bạn đã đi qua một đèn xanh, thì tôi không quan tâm người cảnh sát nói gì, họ sai. Khi đèn bảo “đi,” điều đó có nghĩa là đi. Đó là sự tuyệt đối. Các bạn có thể chứng minh

điều đó, đèn đã báo hiệu “đi.” Cảnh sát có thể đang đứng đâu đó, thị trưởng thành phố có thể, ở đâu đó, điều đó chẳng khác chút nào. Nếu bạn đã chứng minh rằng nó báo hiệu là “đi,” thì bạn đi. Và nếu người nào đụng phải bạn, thế thì lỗi của họ. Bạn có thể chứng minh điều đó. Đúng thế.

Và chúng ta có thể chứng minh những gì mình đang nói. Đúng.

²¹⁰ Vậy thì, điều gì xảy ra nếu không có đèn đỏ? Người ta chạy vượt qua ngã tư, và nó...hãy xem nó sẽ ra sao. Một người nói, “Này! Ra khỏi đường. Tôi đang vội. Tôi phải đi làm. Bây giờ tôi trễ rồi. Tôi sẽ đi qua bây giờ.” Người khác nói, “Anh chỉ nghĩ đến anh thôi à. Bởi vì, tôi là người sẽ đi qua, vì tôi là người ở đây trước tiên.” Và tôi có thể thấy một người phụ nữ đi ra và sửa sang lại mái tóc. Nếu chúng ta đã không có đèn đỏ thì thế nào? Sẽ không có một tình trạng tắc nghẽn xe!

²¹¹ Đó là vấn đề với các giáo hội. Hiểu không? Đúng thế. Đó là lý do chúng ta đã có một tình trạng tắc nghẽn giáo phái như vậy. Đúng. Điều đó hoàn toàn đúng. Không ai đi đến được nơi nào cả. Họ đang đứng đó, làm nặng xì lên.

²¹² Đây là Đèn của Đức Chúa Trời. Khi Nó nói “đi,” thì đi. Khi Nó nói “ngừng lại, điều này đi khá xa rồi,” thì ngừng lại. Đúng thế. Đó là nơi chúng ta căn cứ vào, dựa trên Đó, Lời đó, không phải là những gì đám người đó nói, hay là số người kia nói. Chúa Jêsus phán, “Những dấu hiệu này sẽ đi theo những người tin.” Chúng ta hãy đi. “Các người hãy đi khắp thế gian, giảng Phúc âm cho mọi người.”

²¹³ Anh chị em biết, nền giáo dục thì tốt thật, nhưng Chúa Jêsus không bao giờ đòi hỏi điều đó. Đúng thế. Việc xây dựng các nhà thờ, thì tốt thật, Ngài đã không hề đòi hỏi điều đó. Trong chừng mực nào đó bệnh viện thì tốt; chúng ta, các giáo hội, xây dựng những bệnh viện. Điều đó tốt lắm. Chúng ta đánh giá cao điều đó. Nhưng Ngài không bao giờ đòi hỏi điều đó.

²¹⁴ Ngài đã phán với Hội thánh, “Hãy rao giảng Phúc âm.” Và Phúc âm không chỉ đến bằng Lời, nhưng qua quyền năng và sự

biểu thị của Lời. Phao-lô đã nói vậy. Thế thì hãy đi, bày tỏ Phúc âm, ô, chào ôi, nếu nó là cách đó.

215 Ô, ngày nay, chúng ta, đang sống trong một thời mà chúng ta có những bác sĩ giỏi nhất chưa từng có. Chúng ta đã có những thứ thuốc tốt nhất mà chúng ta từng thực hành. Anh chị em biết điều đó. Và chúng ta hoan nghênh những con người đó. Chúng ta cầu nguyện cho họ. Tôi cầu nguyện, và tôi hi vọng anh chị em cũng vậy. Những con người đó, mà với sự hiểu biết về cảm xúc của họ...Họ có hai giác quan để làm việc, đó là bằng cách thấy và cảm giác, và họ...và việc nghe. Họ làm việc bằng nhịp đập của con tim, hay là một—một cảm giác về một khối u, hay cái gì đó, hay tầm nhìn của điều gì đó họ có thể thấy, một sự gia tăng của căn bệnh, hay—hay là điều gì đó trên mặt, mà đang che phủ trên mặt hay thân thể một người, ở đâu đó. Họ—họ làm việc dựa trên những điều đó. Hiểu không? Bởi vì đó là...Và người ta cố gắng dùng thuốc, và dùng quá nhiều đến nỗi điều đó sẽ giết nó, và rồi sẽ không giết chết anh chị em, và—và vân vân. Họ sẽ không...Đó là công việc của họ, để thực hiện điều đó. Và chúng ta đánh giá cao điều đó. Điều đó rất tốt. Nhưng, chúng ta đã có những bác sĩ giỏi nhất, những thứ thuốc tốt nhất, những bệnh viện tốt nhất, và sự đau ốm nhiều hơn bao giờ hết.

216 Chúng ta đã có nhiều sự vô tín hơn bao giờ hết. Vâng, thưa quý vị. Chính xác. Các mục sư truyền đạo đã tự tổ chức, và có nhiều giáo phái to lớn, và nhận vào bất cứ cái gì, và đại loại như thế, và thật sự bất cứ điều gì, làm thuộc viên của giáo hội. Và họ đi qua đến thần học viện nào đó, giống như lò ấp trứng gà, và ấp ra họ bằng chiếc máy xay để mang họ ra như thế, và đôi khi không biết gì về Đức Chúa Trời hơn Hottentot biết về một đêm Ai Cập. Mang họ qua giống như thế, và thế đấy. Hiểu không?

217 Ô, những gì chúng ta cần trong các giáo hội chúng ta là một người mà có một sự tuyệt đối. Những gì mà chúng ta cần trong một giáo hội Giám Lý, giáo hội Báp-tít, giáo hội Ngũ Tuần, giáo hội Trưởng Lão, là một sự tuyệt đối, một người của Đức Chúa Trời mà sẽ đứng gần bó với Lời và với Đấng Christ, và mang hội chúng đó dưới tình trạng đó nơi mà mỗi thành viên trở lại bước đi trong tình trạng Lời này, để thấy rằng Lời đã được bày

tổ, đi theo họ. “Những kẻ tin sẽ có những dấu lạ này, trên khắp thế giới.”

Họ nói, “Điều đó đã qua rồi.”

218 Chúa Jêsus phán, “Hãy đi khắp thế gian, giảng Tin lành cho mọi người.” Tuy nhiên chúng ta chưa đi đến khắp thế giới, và những con đường dài đến với mọi người. Xa chừng nào? “Khắp thế giới.” Đến với ai? “Mọi người.” Điều gì sẽ xảy ra? “Những kẻ tin sẽ được các dấu lạ này. Lấy Danh Ta mà trừ quỷ. Họ sẽ dùng tiếng mới mà nói. Nếu họ bắt rắn trong tay, hay uống giống chi độc, cũng chẳng hại gì. Hễ họ đặt tay trên kẻ đau, thì kẻ đau sẽ lành.” Đó là sự tuyệt đối đang nắm giữ ở đó, là Lời, là Sao bắc đẩu, la bàn đó mà ở lại ngay với Nó. Đó là những gì chúng ta cần.

219 Nhưng khi chúng ta đi ra và xây dựng những tổ chức từ thiện, tổ chức những con người, nhận vào những thành viên, và những người Báp-tít làm âm ỉ lên bởi vì họ đã không tin như cách của chúng ta, và những người Giám Lý bởi vì họ đã không tin, cách này. Và—và chúng ta đã ấp ra một trường thần học lớn hơn, xây dựng những nhà thờ lớn hơn, và những chỗ ngồi dành riêng sang trọng trong nhà thờ đẹp hơn, và một đàn óc-gan to hơn, và vân vân, và một đám đông ăn mặc đẹp hơn, và đã có thị trường và mọi người trong nhà thờ. Và chúng ta đã có gì? Một đám người chết, bị trói buộc vào sự tuyệt đối giáo phái. Sự chết! Ồ, không đời nào!

220 Nếu tôi chết trong những con đường tôi đi, sự tuyệt đối của tôi là Chúa Jêsus Christ, dựa theo điều đó là những gì tôi tin, nếu mọi người bước ra. Có người nói, Tiến sĩ Davis đã nói với tôi, “Billy à, anh giảng điều như thế, anh sẽ giảng nó với những cây cột trong nhà thờ.”

221 Tôi nói, “Thế thì, tôi sẽ giảng Lời Đức Chúa Trời với những cột trụ đó, bởi vì Đức Chúa Trời có thể khiến những cây cột đó sanh ra con cháu cho Áp-ra-ham.” Đúng. Lời của Đức Chúa Trời là đúng.

Nói, “Ông cho là họ sẽ tin ông?”

222 Tôi nói, “Nó không...Đó không phải là việc của tôi. Chính là công việc của tôi ở đúng với Lời đó.” Đúng thế.

223 Nói, “Ông tin ông có thể đương đầu với một thế giới học vấn như thế này, bằng một học thuyết về—về sự chữa lành Thiêng liêng à?”

224 Tôi đáp, “Đó không phải là sự chữa lành Thiêng liêng của tôi. Đó là lời hứa của Ngài. Ngài là Đấng ban sứ mệnh.” Ồ!

225 Và tôi còn nhớ khi Ngài quét xuống đó trong Ánh Sáng lớn đó, đang đứng nơi đằng xa kia ở đáy sông, vào tháng Sáu, năm 1933, khi Ngài phán, “Như—như Giăng Báp-tít đã đến trước và dọn đường cho sự đến lần đầu của Đấng Christ, Ta đã sai người đến với một Sứ điệp cho thế giới, để dọn đường cho sự Đến lần thứ hai của Đấng Christ.” Và Nó đi khắp thế giới, khi những ngọn lửa phục hưng đã được dựng lên trong mười lăm năm trên gần như mọi ngọn núi. Sự chữa lành Thiêng liêng đã vượt qua những đất nước, và quyền lực, và sự phục hồi.

226 Còn bây giờ tôi tin rằng Nó cũng sẵn sàng để đánh vào đỉnh cao cuối cùng ở nơi xa đó, để sanh ra một Đức tin mà sẽ cất Hội thánh lên vào trong sự Vinh hiển. Và Nó đang nằm trong những Sứ điệp. Chúng ta thật sự đang ở trong thời kỳ cuối cùng. Chúng ta đã bàn về điều đó, và mọi chuyện, nhưng bây giờ sự kiện đó đã tiến đến trên chúng ta. Đúng. Vâng, thưa quý vị. Đây là một. Đúng thế.

227 Đèn—đèn—đèn đỏ, như tôi đã nói, nó giải quyết tình huống. Chỉ thế thôi. Đèn đỏ báo hiệu cho bạn là người đi. Cho dù ai khác nói gì khác đi nữa, chính là những gì đèn đỏ báo hiệu. Bạn có thể thật sự bị ách tắc giao thông nếu bạn không—nếu bạn không để ý đến đèn đỏ. Đó phải là một sự tuyệt đối. Vâng, thưa quý vị.

228 Giống như đối với Hội thánh, phải có một sự tuyệt đối. Đối với dân sự trong Hội thánh, anh chị em phải có sự tuyệt đối của mình.

229 Nhưng, ngày nay, mỗi giáo hội có một sự tuyệt đối riêng của nó. Hiểu không? Và đừng cố gắng nhận, “Báp-tít chúng tôi tin điều này. Giám Lý chúng tôi tin điều này. Trưởng Lão chúng tôi tin điều này. Ngũ Tuần chúng tôi tin điều này.” Điều đó tốt lắm, nhưng tại sao quý vị không nhận phần còn lại của Nó? Có vấn đề gì không ổn với phần còn lại của Nó chẳng?

230 “Những người Báp-tít chúng tôi tin vào phép báp-tem dầm mình trong nước.” Điều đó tốt. Thế bây giờ, về phép báp-tem bằng Đức Thánh Linh thì thế nào? Về việc nói tiếng lạ thì thế nào? Về ân tứ chữa lành thì sao? Về việc nói tiên tri thì sao? “Ồ, không. Chúng tôi không nói đến điều đó. Đó, đó là dành cho một thời đại khác.”Ồ, chao ôi!

231 Những người Ngũ Tuần, các bạn nói, “Thôi được, chúng tôi tin vào việc nói tiếng lạ, cho một chứng cứ.” Chắc chắn vậy, nói tiếng lạ thì tốt thật, nhưng đó vẫn không là chứng cứ. Nhiều người nói tiếng lạ, điều đó là thật, và điều đó xảy ra cho đến tận nơi nào họ từng đi. Ma quỷ có thể giả mạo bất cứ ân tứ nào mà có được, bất cứ ân tứ nào có trong Kinh Thánh.

232 Phao-lô đã nói, “Dầu tôi nói được các thứ tiếng loài người và Thiên sứ, dầu tôi bỏ thân mình để chịu đốt như một của lễ, dầu tôi bán hết gia tài để nuôi kẻ nghèo khó, và dầu tôi có đức tin đến nỗi dời núi được, dầu tôi đi học thần học viện và học biết mọi sự hay biết có thể được học, thì tôi vẫn chẳng ra gì.”

233 Đó chính là Thân vị của Đấng Christ. Đấng Christ, hãy tiếp nhận Ngài, và anh chị em không thể tiếp nhận Ngài mà không nhận Lời Ngài. Lời phải đến trước, rồi Sự Sống đến trong Lời đó và biểu thị Lời ấy.

234 Chúa Jêsus chẳng đã phán, “Nếu Ta không làm các công việc của Cha Ta, thế thì đừng tin Ta”? Chính Lời của Đức Chúa Trời đã được bày tỏ. Đức Chúa Trời đã ở trong Đấng Christ, cầu thay, đang biểu lộ chính Ngài với thế gian, Ngài là thế nào. Đó là—đó là sự tuyệt đối. Đó là sự tuyệt đối Đời đời tại đó.

235 Vậy thì bạn nói, “Đó là sự Đòi đời à, Anh Branham?” Đúng thế. “Thế còn ngày hôm nay thì sao?”

236 Chúa Jêsus đã phán, “Người nào tin Ta, cũng sẽ làm các công việc Ta làm.” Cùng một sự tuyệt đối đó. Được rồi.

237 Mỗi người có một sự tuyệt đối riêng của họ.Ồ, chao ôi! Nó thật giống như nó đã có trong những ngày phán xét, “Mỗi người đã làm những gì đúng theo ý mình lấy làm phải.” Trong những ngày phán xét, mỗi người có một sự tuyệt đối riêng của mình—của mình. Người đó thật sự đã làm những gì người đó muốn. Và

đó là cách nó xảy ra bây giờ. “Mỗi người đều đúng theo mắt của riêng họ.” Vậy thì, anh chị em biết lý do họ đã làm điều đó trong thời các Quan xét không? Điều này có thể làm cho đau buồn một chút. Nhưng lý do họ đã làm điều đó trong thời các Quan xét, bởi vì họ không có vị tiên tri trong thời của họ, cho Lời của Chúa đến với. Vì thế mọi người có thể làm những gì người ấy muốn, theo ý mình lấy làm phải.

²³⁸ Và điều đó chính xác những gì đã xảy ra ngày hôm nay. Chúng ta không có vị tiên tri trong những ngày này của những giáo phái, nhưng Đức Chúa Trời đã hứa ban cho chúng ta một người. Hiểu không? Hiểu không? Và Ngài đã ban. Trong những ngày sau rốt, Ngài sẽ dấy lên và sai Ê-li lại đến lần nữa, “Và người sẽ đem lòng con cái trở lại cùng Đức tin của những tổ phụ,” trở lại với đức tin ngũ tuần ban đầu. Anh chị em biết Ngài đã phán điều đó.

²³⁹ Bây giờ, tôi biết anh chị em sẽ tham khảo, như Ngài đã làm ở đó với Giảng, lật qua trong—trong Ma-thi-ơ chương thứ 11, và câu 6, tôi tin là vậy, khi họ nói, “Ngài nghĩ người này, Giảng này là ai?”

²⁴⁰ Ngài phán, “Nếu các người có thể tin nhận điều đó, đây là về người đó mà có chép rằng, ‘Này, Ta sai sứ giả Ta đi trước mặt Ta.’” Đó là Ma-la-chi 3, không phải Ma-la-chi 4.

²⁴¹ Nhưng, nên nhớ, nếu đó là Ma-la-chi 4, thế thì Lời đã không đúng, vì Ngài đã phán, “Nhưng đúng vào lúc này, cả thế gian sẽ bị thiêu hủy, và người công bình sẽ bước đi trên tro tàn của kẻ ác.” Không. Đừng nhầm lẫn, thưa anh em. Hãy làm cho Nó nói thật chính xác như những gì Nó đã nói. Đúng thế. Ngài đã hứa điều đó trong ngày cuối cùng, và nó sẽ ở ngay ở giữa.

²⁴² Nên nhớ, khi thời các quan xét, ai nấy đã làm theo điều lòng mình muốn. Không một người nào, không người nào có thể làm cho Lời đó sống. Không có một vị tiên tri nào. Lời của Chúa luôn luôn đến với vị tiên tri. Đúng. Và người luôn luôn bị ghét. Chỉ một nhóm người nhỏ yêu mến ông, đấy. Nhưng, tôi muốn nói, luôn luôn có điều đó.

243 Đức Chúa Trời không thay đổi chính sách của Ngài, Ngài không thể, và là Đức Chúa Trời. Nếu Đức Chúa Trời từng nói bất cứ điều gì hay làm bất cứ điều gì, Ngài phải làm lần kế tiếp. Khi sự khủng hoảng đó đến, nếu Ngài không hành động lần thứ hai như cách Ngài đã thực hiện lần đầu, thì lần đầu Ngài đã hành động sai. Và ai sẽ lên án hành động của Đức Chúa Trời sai? Quý vị là ai, mà có thể quy tội cho Đức Chúa Trời? Đó là những gì Chúa Jêsus đã phán, “Người nào trong các ngươi có thể kết tội Ta?”

244 Tội lỗi là gì? Sự vô tín. “Ai không tin thì đã bị kết tội rồi.”

245 “Ai trong các ngươi có thể chỉ cho Ta rằng Ta đã không làm trọn mọi việc của Đấng Mê-si sẽ làm?” Hiểu không? Không ai nói một lời nào cả. Ngài đã làm. Đấng Mê-si là một Đấng Tiên Tri, và Ngài đã chứng minh rằng Ngài là đấng đó. Họ đã không có một vị tiên tri nào trong hàng trăm năm, từ khi Ma-la-chi qua đời, và tại đây Ngài đã xuất hiện. Ngài là một sự thần bí đối với dân sự, và tảng đá cản đường đối với giáo hội của họ.

246 Bởi vì, Ngài đã phán, “Hãy xem, Ta đặt ở Si-ôn, một hòn đá góc, một Hòn Đá quý báu, hãy thử đi, ờ, một hòn đá gây cho vấp ngã.” Đúng thế. “Nhưng hễ ai tin Ngài sẽ không bị hổ thẹn.” Đúng thế. Chính Ngài đấy. Và điều đó thật chính xác lời Kinh Thánh đã được làm trọn. Nhưng những ai tin Ngài thì đã có sự tuyệt đối.

247 Ma-thê nhỏ bé, khi nàng thấy La-xa-rơ bước ra khỏi mộ, nàng đã biết đó là Ai. Ngay cả trước khi Nó xảy ra, nàng đã có sự tuyệt đối để biết được. “Tôi tin rằng Ngài là Con của Đức Chúa Trời, mà đã đến thế gian. Ngay bây giờ, mặc dầu anh trai tôi đã chết, chỉ nói một lời. Đức Chúa Trời ắt sẽ ban cho điều đó.” A-men. Nàng đã xác nhận một cách tuyệt đối. Đúng thế. Khi Ngài...Phán điều đó, và nàng đã hiểu nó từ trong lòng nàng.

Ngài phán, “Các ngươi chôn người ở đâu?”

Thưa rằng, “Hãy đến và xem.”

248 Ở đó Ngài đứng đó, với một khái tượng. Bởi vì, Ngài đã phán, “Ta chẳng tự mình làm điều chi cho đến khi Cha tỏ cho Ta thấy trước tiên,” Tin lành Giăng 5:19.

249 Ngài đã được sai đi khỏi, ra khỏi nhà của La-xa-rơ. Họ sai người đi tìm Ngài đến, cầu nguyện. Ngài đã biết La-xa-rơ sắp

chết. Và sau một lát, Ngài phán, “Bạn của chúng ta, La-xa-rô, đang ngủ.”

Họ thưa, “Người chắc khỏe mạnh.”

250 Ngài phán, “Người đã chết. Và vì các ngươi, Ta mừng không có Ta tại đó.” Họ đang cầu xin Ngài cầu nguyện cho người.

251 Rồi Ngài trở lại, phán, “Nhưng Ta đi đánh thức người.” Ồ, chao ôi! (Không, “Ta sẽ đi và thấy những gì Ta có thể làm.”) “Ta sẽ đi đánh thức người dậy.” Tại sao? “Cha đã chỉ cho Ta biết phải làm gì rồi.”

252 Đi đến mộ. Đứng đó một Người. Đứng đó Đức Chúa Trời trong xác thịt, mà có thể phán với tảng đá đó, “Hãy biến đi,” và nó sẽ biến mất ngay. Nhưng Ngài đã phán cùng những người đàn bà, những phụ nữ đáng thương, những người nữ trẻ nhỏ bé kia, nói, “Hãy lăn hòn đá đi.”

253 Bạn cũng, phải làm điều gì đó. Hiểu không? Và họ lăn tảng đá đi. Và nó đã khiến họ phát đau; vì xác người đã quá hôi.

254 Ở đó, Ngài đứng đó. Ồ, chao ôi! Tôi có thể thấy Ngài làm cho thẳng lại cái lưng cong khom đó. Bởi vì, Kinh Thánh nói rằng, “Không có sự đẹp đẽ cho chúng ta ưa thích Ngài.” Ngài không có vẻ đẹp lắm để nhìn xem. Hiểu không?

255 Thật giống như Đa-vít, ông được chọn làm vua khi ông chỉ là một con người nhỏ bé bị khòm lưng. Hiểu không?

256 “Tất cả chúng những đứa to lớn,” nói, “nó trông sẽ không đẹp hơn với cái mào miện trên đầu sao? Hãy chọn đứa con đầu này,” Y-sai nói.

257 Sa-mu-ên nói, “Đức Chúa Trời từ chối người.” Mang tất cả những con trai lớn của mình ra. Nói, “Người còn người con nào nữa không?”

258 “Còn, chúng tôi còn một đứa nữa, nhưng nó sẽ trông không có vẻ của một ông vua. Ồ, nó hơi nhỏ con một chút, lưng khòm, một người như bị nguyện rửa.”

“Hãy đi, mang người đến.”

259 Và ngay khi ông đến, bước vào trước mặt đấng tiên tri đó, Thánh Linh giáng trên ông. Người lấy sừng dầu chạy tới, đổ

trên đầu ông, nói, “Đây là vua của các người.” Đúng thế. Vâng, thưa quý vị.

260 Chúa Jêsus đứng ở đó, có lẽ, cái lưng gù, mái tóc đã bạc khi Ngài chưa quá ba mươi tuổi. Kinh Thánh nói, “Ngài có thể trông giống như bốn mươi tuổi.” Người Do Thái nói, “Ông là một Người chưa quá—chưa quá năm mươi tuổi, mà Ông nói Ông ‘đã thấy Áp-ra-ham?’”

Ngài phán, “Trước khi có Áp-ra-ham, TA HẰNG HỮU.” Chao ôi! Ô, chao ôi! Tin lành Giảng 6.

261 Rồi, chúng ta tìm thấy, ở đây Ngài đứng, bên mộ. Ngài đã biết khải tượng đó phải gây ấn tượng. Ngài đã biết nó phải như thế. “Hãy lăn hòn đá đi.” Người đã...

262 Người đã hô hấp, quẩn mình trong vải liệm, đã chết chôn bốn ngày rồi. Mũi ông đã lỏm vào, với thời gian đó.

263 Ở đó, Ngài đứng đó, đứng thẳng thân thể nhỏ bé của Ngài. “Ta là sự sống lại, Sự Sống.” Ừm! “Người nào tin Ta, dầu đã chết, tuy nhiên người ấy sẽ sống.” Hãy nói cho tôi biết một người nào có thể từng tuyên bố như thế. “Còn ai sống và tin Ta sẽ không bao giờ chết. Người tin điều này không?”

264 Nàng thưa, “Vâng, thưa Chúa.” Mặc dầu, dường như Ngài đã làm nàng thất vọng. Khi nàng gọi, Ngài đã không đi. Nàng đã gọi lần nữa; Ngài đã không đi. Nhưng ở đây nàng nói, “Tôi biết rằng Ngài là Đấng Christ mà phải đến trong thế gian.”

265 Ngài phán, “Hỡi La-xa-rơ, hãy bước ra.” Và một người chết đã bốn ngày bước ra. Tại sao? Điều gì? Đấng Christ đã có sự tuyệt đối. Ngài đã thấy khải tượng. Nó không thể sai. Đúng thế. Nó không thể không đúng. Ngài đã chắc chắn hoàn toàn.

266 Và Ma-thê đã hoàn toàn tin chắc. Nếu nàng có thể hiểu được Ngài để nhận biết những gì nàng đã tin nơi Ngài là đúng, thì nàng có thể nhận được những gì nàng cầu xin. Đúng. Thế đấy. Sự tuyệt đối, nó đã ràng buộc vào với Lời, và chính là thế.

267 Mọi người ngày nay làm, theo ý mình, lấy làm phải, bởi vì dường như không có tiên tri. Hãy nhìn vào thời các quan xét.

268 Hãy nhìn vào thời khi Ê-li-...Tôi tin, đó là một, Ê-li hay Ê-li-sê. Vâng. Mà, đứa bé chết. Người—người đàn bà Su-nem, nàng đã khiến...

269 Ê-li là người của Đức Chúa Trời của thời đó, không giống như giáo sư thông minh, giỏi nào đó. Ồ, người là một ông già mà bước đi cách đó. Còn quý vị là...Đến, nếu đến cửa nhà quý vị ngày nay, quý vị có lẽ sẽ đuổi ông. Cả nước đều ghét ông. Giê-sa-bên và tất cả những người còn lại của họ đều ghét ông.

270 Bởi vì, bà ngồi trong Nhà Trắng và điều khiển tất cả phụ nữ theo ý bà, và hết thấy bọn họ đều đi theo khuôn mẫu của bà. Và A-háp bị quay cuồng, bị quay đầu lại, bởi quyền lực của bà. Chúng ta ngày nay đã không bỏ lỡ nó quá xa. Cũng gần giống như thế, và thế—thế đấy. Và hết thấy chúng rất được ưa chuộng. Và, ồ, chúng đã làm nghẽn lại hết thấy.

271 Nhưng người đàn bà Su-nem nhỏ bé, quen thuộc đó! Không phải người đàn bà Su-nem, nhưng nhỏ bé...Vâng. Tôi tin nàng là một người Su-nem. Khi nàng đến và thấy rằng quyền năng đó đã ở trong Ê-li, nàng nói, “Tôi nhận biết rằng người là một người thánh.” Và khi đứa trẻ đó đang nằm chết, nàng nói, “Hãy thẳng lừa đó và người đừng ngừng lại.” Nàng đi thẳng đến đó. Nàng đã biết. Và tôi thích cách đó, cách mà nàng đến. Nàng đã có sự tuyệt đối của nàng, cột trụ trói buộc của nàng.

272 Ê-li nói, “Người đàn bà Su-nem đó đến đây. Nàng đang sầu khổ. Nhưng ta không biết điều gì đã xảy ra.” Hiểu không? Đức Chúa Trời không chỉ ra cho đây tứ của Ngài mọi việc; chỉ tỏ ra những gì Ngài muốn họ biết mà thôi. Vì thế ông nói, “Lòng nàng sầu khổ, nhưng ta không biết.” Ông nói, “Hỡi Ghê-ha-xi, hãy chạy đi đón nàng, tìm hiểu, và xem điều gì không ổn.”

273 Ông đã hỏi, “Mọi việc có bình an với người chẳng? Chồng người bình an chẳng? Con người bình an chẳng?”

274 Hãy nhìn nàng. Ồ, chao ôi! Đây chính là việc đó. Nàng đáp, “Tất cả đều bình an.” Tại sao? Nàng đã đến với sự tuyệt đối của nàng. “Tất cả đều bình an.”

275 Và nàng quì xuống. Trước tiên, ngã xuống, ở chân người. Và Ghê-ha-xi đỡ nàng dậy, “Điều đó không đúng,” trước mặt chủ của—của ông. Đỡ nàng dậy. Và nàng bắt đầu kể với người.

276 Bây giờ, người đã không có sự tuyệt đối lúc bấy giờ. Người biết rằng người có quyền năng, bởi khái tượng, để ban cho nàng đứa trẻ. Nhưng bây giờ ông đã làm gì? Người lấy gậy của mình và đi xuống phòng, đóng tất cả cánh cửa lại, đuổi mọi người khác ra ngoài. Người bước qua bước lại trong phòng. Người đã có sự tuyệt đối, nếu người chỉ có thể tiếp xúc với Nó. Đi lui đi tới, đi lên đi xuống căn phòng! Ô, chao ôi! Thành linh người cảm thấy Điều gì đó đánh vào người. Người nằm sấp mình trên đứa trẻ. Nằm sấp lưng lên nữa, đứng dậy. Đứa—đứa trẻ hầu như cử động, hơi ấm trở lại. Người đứng dậy, đi lui đi tới. Người đã không có sự tiếp xúc tốt với sự tuyệt đối. “Chúa ôi, điều này là ý nghĩa gì? Ngài sẽ phán làm gì?”

277 Không nghi ngờ gì, khi người quay lại, người đã thấy một khái tượng, đứa trẻ đó chạy, giỡn, nháy dầy, điều gì đó nữa giống như thế, đang chơi. Người đã leo lên giường nằm áp trên đứa trẻ. Người đặt mũi mình trên mũi nó, miệng mình trên môi nó, và quyền năng của Đức Chúa Trời đã làm đứa trẻ sống lại.

278 Điều đó là gì? Sự tuyệt đối của người đàn bà là vị tiên tri. Sự tuyệt đối của vị tiên tri là Đức Chúa Trời. Và cùng nhau, với Lời, “Ta là sự sống lại và Sự Sống.” Ta thấy quyền năng của Đức Chúa Trời. Đấng Tạo Hóa có thể làm tất cả. Nàng đã làm con nàng, trở lại với đời sống. Chắc chắn vậy.

279 Nguyên nhân mỗi người làm theo ý mình lấy làm phải, bởi vì họ đã không có một vị tiên tri cho Lời của Chúa đến. Lời và những vị tiên tri đã bị bỏ qua trong thời đó.

280 Ô, tôi đã thấy được điều này bởi sự biến đổi của tôi, về những ngày mà chúng ta đã sống trong. Tôi thật quá vui mừng rằng Đức Chúa Trời đã nắm giữ tôi trước khi hội thánh có thể hiểu được. Tôi có thể là một người ngoại đạo. Vâng, thưa quý vị. Tôi... Tất cả sự kết hợp lộn xộn này, một đồng lộn xộn, và mọi người, “Thôi được, hãy đi qua và gia nhập với hội thánh của chúng tôi. Còn nếu không, ồ, anh có thể lấy thư của mình và gia nhập một nơi

khác.”Ồ! “Anh không muốn mang thư của mình đến trong sự thông công của chúng tôi sao?”

281 Tôi tin có một bức thư, đó là khi Đấng Christ viết tên anh chị em vào Sách Sự Sống của Chiên Con. Đó là bức thư duy nhất viết tên vào.

282 Khi tôi đã thấy hết thấy những giáo phái! Bối cảnh của chúng tôi là Ái Nhĩ Lan, mà trước đây theo đạo Công giáo. Và tôi đã thấy điều đó đã bị lũng đoạn và thối nát. Tôi đã đi đến một giáo hội giáo phái nào đó trong thành phố tại đây, họ nói, “Ồ, chúng tôi là đường đi, Lẽ thật, Sự sáng. Chúng tôi có tất cả về Nó.” Tôi đi tới một giáo hội khác ở New Albany, “Ồ, chao ôi! Những con người ở trên đó họ không biết họ đang nói về điều gì.” Những người Công giáo nói, “Ông sai hết.”

Tôi nghĩ, “Ồ, chao ôi!”

283 Tôi chơi với một thiếu niên Lutheran. Và tôi nghĩ... Một tín đồ Lutheran người Đức trẻ tuổi. Tôi đi qua, và tôi hỏi, “Anh đi nhà thờ ở đâu?”

“Tôi đi nhà thờ đó.”

284 Tôi đi xuống, và tôi thấy họ nói họ là đường đi. Tôi đã đi xuống với Anh Dale, ở giáo hội Báp-tít Emmanuel, và, hay là Báp-tít Đầu Tiên. Họ nói, “*Đây* là đường đi.” Và tôi đi qua giáo hội Ái Nhĩ Lan, người ta nói, “Ồ, *đây* là đường đi.”

285 “Ồ, chao ôi! Tôi thấy rất lộn xộn. Tôi không biết làm gì. Nhưng tôi muốn có cái đúng.” Tôi đã không biết phải làm gì. Và tôi đã không biết ăn năn như thế nào.

286 Tôi đã viết một bức thư. Tôi nghĩ, “Mình đã thấy Ngài trong những khu rừng.” Tôi đã viết cho Ngài một bức thư. Tôi nói, “Thưa Ngài, con biết Ngài đi qua con đường này đây, bởi vì con đang ngồi đây để săn con sóc. Con biết Ngài đến gần. Con biết Ngài ở đây. Con muốn có Ngài. Con muốn nói với Ngài đôi điều.”

287 Tôi nghĩ, “Bây giờ đợi đã. Mình—mình chưa bao giờ thấy người nào. Mình đã không. Mình muốn nói chuyện với người Đó. Mình—mình muốn nói chuyện với Ngài. Mình muốn nói chuyện với Ngài.” Tôi nghĩ, “Ồ, bây giờ, con không biết làm điều đó cách nào.”

288 Và tôi đi ra trong chỗ để xe và quì xuống, nước, ẩm ướt. Một chiếc xe hơi cũ, nhỏ, đã hỏng đang nằm đó. Tôi nói, “Con tin con đã thấy bức hình, con tin rằng, họ đặt tay họ giống như thế *này*.” Và tôi ngã xuống. Và tôi nói, “Bây giờ con sẽ nói gì?” Tôi nói, “Có cách nào đó ngài phải làm điều này, và con không biết. Con biết có một cách để tiếp cận mọi sự. Và con không...” Tôi nói, “Con sẽ đặt tay như thế *này*.”

289 Tôi nói, “Thưa Ngài, con mong Ngài sẽ đến và nói với con, chỉ chốc lát. Con muốn nói với Ngài rằng con tệ hại làm sao.” Đã nắm tay tôi như thế *này*. Tôi lắng nghe.

290 Người ta nói, “Đức Chúa Trời đã nói chuyện với tôi.” Và tôi biết Ngài đã nói chuyện, bởi vì tôi đã nghe Nó khi tôi còn là một cậu bé, bảo tôi “đừng uống rượu” và các thứ.

291 Ngài đã không trả lời tôi. Tôi nói, “Có lẽ con nghĩ là đặt tay con như thế *này*.”

292 Vì vậy tôi nói, “Thưa Ngài, con không biết chính xác làm điều này như thế nào, nhưng con—con tin Ngài sẽ...Ngài sẽ giúp con chứ?”

293 Và mỗi nhà truyền giảng muốn bảo tôi, gia nhập vào hội của họ, và đứng lên và nói họ đã nhận Đức Chúa Jêsus Christ, và họ “tin Đức Chúa Jêsus là Con của Đức Chúa Trời.” Ma quỷ cũng tin như vậy.

Vì thế tôi nghĩ, “Mình—mình phải có điều gì đó tốt hơn thế.” Không.

Tôi đang ngồi như thế *này*.

294 Tôi đã đọc ở đâu đó Phi-e-rơ và Giăng đi qua cửa được gọi là cửa Đẹp, và có một người què, từ trong lòng mẹ ngồi ở đó. Nói, “Ta chẳng có vàng bạc chi hết, song điều ta có...” Ồ, tôi biết tôi đã không có điều đó.

295 Vì thế tôi đã cố gắng để—để tìm ra cách để thực hiện điều đó. Tôi không biết cầu nguyện như thế nào. Tôi đặt tay tôi, rồi tôi đã đặt tay xuống như thế *này*.

296 Và, dĩ nhiên, lúc đó Sa-tan xuất hiện, nói, “Người thấy đó, người đã chờ đợi quá lâu. Người đã hai mươi tuổi rồi. Bây giờ không cần cố gắng nữa. Đúng thế.”

297 Rồi tôi thấy cả người trở nên yếu đi, và bắt đầu khóc. Và sau đó, khi tôi thật sự yếu cả người, tôi nói, “Con sẽ nói chuyện. Nếu Ngài không nói với con, dù sao đi nữa, con sẽ nói với Ngài.” Vì thế tôi—tôi nói, “Con không tốt. Con tự xấu hổ. Thưa Ngài Thượng Đế, con biết ở đâu đó, Ngài sẽ nghe con. Ngài sẽ nghe con. Và con tự xấu hổ. Con xấu hổ rằng con đã xao lãng Ngài.”

298 Gần như lúc đó, tôi đã ngược lên, và một cảm giác lạ lướt qua tôi. Tại đây một Ánh Sáng đến, di chuyển qua căn phòng, và tạo thành dấu thập tự, giống như *thế*. Và một Tiếng, mà tôi chưa bao giờ nghe trong đời, đã nói chuyện. Tôi nhìn Nó. Thật sự lạnh lẽo, tê cóng vì hoảng sợ, khắp người. Tôi không thể động đậy. Đứng lên, nhìn vào Nó. Nó biến mất.

299 Tôi nói, “Thưa Ngài, con—con không hiểu ngôn ngữ của Ngài.” Tôi nói, “Nếu Ngài không thể nói thứ tiếng của con, và con—và con không hiểu tiếng của Ngài, và nếu Ngài đã tha thứ cho con...con biết rằng con tưởng là tin tưởng vào thập tự giá đó ở đó, nơi nào đó, mà tội lỗi của con tưởng là được đặt ở đó. Và—và nếu Ngài sẽ tha thứ cho con, xin Ngài hãy trở lại và nói bằng ngôn ngữ của Chính Ngài. Và con sẽ hiểu điều đó, nếu Ngài không thể nói chuyện bằng ngôn ngữ của con.” Tôi nói, “Xin Ngài hãy để Nó trở lại, lần nữa.”

300 Ở đó, Nó đã trở lại. Ồ, trời ôi! Ở đó tôi đã có sự tuyệt đối. A-men. Vâng, thưa quý vị. Cảm thấy giống như một—một gánh nặng bốn mươi tấn được nhất khỏi vai tôi. Tôi đã bước xuống qua nền nhà đó, nơi mà tôi đã thậm chí không thể chạm vào mặt đất.

Mẹ tôi nói, “Billy, con bị căng thẳng đấy.”

Tôi nói, “Không, mẹ à, con không biết những gì đã xảy ra.”

301 Có một con đường rầy trở lại nơi đó. Tôi chạy xuống đường rầy đó, nhảy lên trên không, thật gắng hết sức. Tôi không biết nói như thế nào để trút hết cảm giác của tôi. Ồ, nếu tôi đã có thể biết cách la lên! Tôi đang la hét, nhưng theo cách của riêng tôi, các bạn biết đấy.

302 Điều đó là gì? Tôi đã thả neo linh hồn tôi trong một chỗ nghỉ an. Điều đó đã giải quyết rồi. Đó là sự tuyệt đối của tôi. Ở đó tôi đã

tìm thấy điều gì đó, không phải là chuyện hoang đường nào đó, ý tưởng nào đó. Tôi đã nói chuyện với Người. Tôi đã nói chuyện với Người đó mà đã bảo tôi “không bao giờ được uống rượu, hay hút thuốc, hay làm bất cứ điều gì mà sẽ làm ô uế” chính tôi với đàn bà và vân vân. Hầu cho, khi tôi lớn lên, sẽ có công việc dành cho tôi làm. Tôi đã liên hệ với Ngài; không phải với giáo hội. Tôi đã liên hệ với Ngài, Ngài! Vâng, thưa quý vị. Ngài là Đấng ấy.

³⁰³ Giống như một người dưới đây ở Kiwanis hay là...đã đang nói, không phải...ngay sau khi Chiến tranh Thế giới thứ Nhất. Anh Funk, đang đứng đằng kia, là một người lính. Anh ấy nói rằng anh ta đã là...Nó hầu như có vẻ là chuyện đùa, một chút. Đây không phải là nơi để đùa, nhưng đây là những gì anh ấy đã nói. Anh ấy ở đây tại New Albany.

³⁰⁴ Và anh ấy nói, “Viên đại úy hải quân không nhận chúng tôi vào, nói, ‘Cả nước bị quân Nhật phong tỏa ở đó. Các chàng trai, ngày mai, chúng ta sẽ đi. Chúng ta phải chiếm chúng.’ Ông ấy nói, ‘Hãy nhớ nhé, các chàng trai, nhiều người chúng ta đang đứng ở đây, ngày hôm nay, sẽ không có mặt ở đó ngày mai. Họ sẽ không ở đây ngày mai. Chúng ta sẽ đi vào, vào sáng sớm, lúc rạng đông.’ Nói, ‘Bây giờ mỗi người hãy giữ niềm tin của chính mình.’” Anh chàng này nói, “Và tôi không có tôn giáo nào.” Và nói, “Tôi đã nói...”

³⁰⁵ Nói, “Tôi đã đứng đó. Và hết thảy những người còn lại của họ...” Nói, “Ở đây một mục sư tuyên úy đến, đã đi cách *này*; và một người Tin Lành đã đi cách *này*; và người Do Thái đi cách *này*; và người Công giáo đã đi cách *đó*; với cha tuyên úy của họ.” Nói, “Tôi đã đứng đó.”

³⁰⁶ Và nói, “Viên—viên sĩ quan chỉ huy nói với tôi, nói, ‘Cậu kia, tốt hơn là cậu nên đến với tôn giáo của mình.’”

Anh ta nói, “Tôi không có tôn giáo nào cả.”

³⁰⁷ Viên sĩ quan nói, “Tốt hơn là anh nên tin vào một tín ngưỡng nào đó, bởi vì anh sẽ cần tín ngưỡng nào đó ngay lập tức. Tôi chắc chắn.”

308 Và nói, khoảng thời gian đó anh ta thấy một đám người đi qua, và đó là Công giáo. Nói anh ta bước qua và nói với linh mục này, “Ông có thể giúp tôi có tôn giáo nào đó không?”

Và ông ấy nói, “Đến đây.”

309 Nói, “Ông ấy đã đi vào và làm tôi trở nên một người theo đạo Công giáo.” Và ở đó tại New Albany, đã có John Howard và một đám người của họ thuộc đạo Công giáo hoàng gia thật đang ngồi ở đó, anh em biết, khi anh chàng này đang kể chuyện này.

310 Và anh ta nói—anh ta nói, “Ngày hôm sau trong cuộc chiến...” Anh ta đang kể về cuộc chiến, ồ, nó diễn ra như thế nào. Và nói anh ấy là một người to con, quý vị biết đấy. Và nói, “Họ đánh tay đôi với nhau, và họ cứ đâm bằng dao, và la hét, và chém, và kịch liệt.” Nói, “Những hàng người của họ xoắn lấy nhau. Họ đi chung quanh, nơi những người Nhật để người của họ đi thẳng vào đó, như thế. Và những khẩu súng máy lớn cũ kỹ chúng găm vang, từ mỗi bên. Một cuộc chiến tay đôi!”

311 Nói, “Lập tức, tôi ngừng lại, cách xa, như thế này.” Và nói, “Mọi thứ, la hét và hành động kỳ cục, đến nỗi anh không thể nghe được chính mình.” Nói, “Có máu đỏ.” Nói, “Tôi nhìn, và đó là máu của mình.” Anh nói, “Tôi nhìn ở đây. Có một cái lỗ ở bên sườn tôi.” Anh nói, “Đó là máu của tôi.” Và nói, “Tôi, ông biết đó, tôi—tôi—tôi...”

Và một người thật...một người bạn Công giáo, tôi không đang nói điều này để—để cho vui bây giờ, nhưng một tín đồ Công giáo hoàng gia chân chính đã nói—nói, “Anh có nói *Chào Mary* không?”

312 Anh ấy trả lời, “Không, thưa ông.” Nói, “Đó là máu của tôi. Tôi không muốn một thư ký nào. Tôi nói, ‘Tôi cần nói chuyện với Người chính yếu.’ Đó là—đó là máu của tôi.”

313 Tôi nghĩ đó gần như là cách. Vâng, thưa quý vị. Đó là sự diễn tiến của đường lối. Chúng ta đã có một cột trụ buộc chặt, sự tuyệt đối.

“Tôi không có thì giờ cho thư ký của Ngài.” Nói, “Tôi muốn nói chuyện với Ngài.”

314 Và chính là thế, thừa anh em. Khi một người đến với Đấng Christ, anh em không muốn nhận lời của thầy giảng nào đó, lời của thư ký nào đó, điều gì khác nào đó. Quý vị những người Tin Lành, đừng nhận *điều này, điều kia*, hay là *điều khác*. Hãy đi đến sự tuyệt đối đó, cho đến khi các bạn được thả neo ở đó bằng sự Sanh ra mới, được sanh lại và đầy dẫy Đức Thánh Linh, và các bạn thấy Kinh Thánh được bày tỏ trong sự khiêm nhường và tình yêu thương qua đời sống của các bạn. Ồ, thế thì, đó là sự tuyệt đối của các bạn. Vâng, thừa quý vị.

315 Tôi đã đọc trong Lời chỗ Ngài là Lời. Khi, giáo hội người Đức nói nó là cách *này*; và những người Giám Lý, và Báp-tít, và Công giáo. Nhưng tôi đọc trong Lời chỗ Ngài phán, “Ta sẽ lập Hội thánh Ta trên đá này, và các cửa âm phủ không thể thắng được Nó.”

Lắng nghe nào, để kết thúc. Hiện nay người Tin Lành nói...

316 Bây giờ, Công giáo nói, “Ngài lập Nó trên Phi-e-rơ, ‘Người là Phi-e-rơ, và trên đá này...’” Không, Ngài không bao giờ. Nếu là như vậy, nó sa ngã ngay lập tức. Họ đã xây dựng nó trên một người.

317 Ngài đã làm gì? Người Tin Lành nói, “Ngài lập Hội thánh trên chính Ngài.” Không. Ngài không làm thế. Đã không xây dựng Nó trên chính Ngài.

318 Ngài đã làm gì? Điều gì? “Người ta nói Ta, Con người, là ai?”

“Và một số người đã nói Ngài là ‘Ê-li,’ và ‘Môi-se.’”

Ngài phán, “Còn các người nói gì?”

Phi-e-rơ thưa, “Ngài là Đấng Christ, Con Đức Chúa Trời hằng sống.”

319 Hãy xem những lời bây giờ. “Người thật có phước đó, hỡi Si-môn, con Giô-na. Thịt và huyết đã không bày tỏ cho người điều này. Người không bao giờ được dạy dỗ điều đó bởi linh mục nào đó. Người không bao giờ học hỏi được điều đó từ trường thần học nào đó. Nhưng Cha Ta ở trên Trời là đấng bày tỏ Nó cho người. Và trên đá này,” sự mặc khải thuộc linh của Lời, “Ta sẽ thành lập Hội thánh của Ta, và các cửa âm phủ không thể thắng được Nó.”

Tôi nghĩ, “Thưa Chúa, đúng thế.”

³²⁰ Tôi đọc qua ở đây trong Sách Khải Huyền, chương thứ 21... chương thứ 22, chỗ Ngài phán, “Hễ ai...” Đây là Điều hoàn toàn. “Hễ ai thêm điều gì đó vào Nó; hễ ai bớt Điều gì đó ra khỏi Nó, chối bỏ Nó là vậy; hay là hễ ai cố làm cho Nó tốt hơn một chút, đánh bóng Nó cho hợp thời. Hễ ai thêm hay bớt, thì phần của họ, cũng sẽ bị lấy, ra khỏi Sách Sự Sống.”

³²¹ Tôi nói, “Thế thì, Chúa ôi, đó là tất cả những điều con cần, là tin vào Đây.” Và trong Đây, thập tự giá đó đằng xa kia, Đấng Christ đã đến. Là hoàn hảo, mọi cách, mọi Lời mà Ngài đã từng phán ra. Lấy Sách trong tay này, lịch sử trong tay này, và chỉ chứng thực ngay thẳng xuống, là hoàn hảo. Và tôi đã nói, “Thế thì, Chúa ôi, xin tiếp nhận con.” Và khi tôi đã làm thế, tôi đã tiếp nhận Đấng Christ, Đức Thánh Linh ở trong lòng tôi, là sự tuyệt đối của tôi. Đó không phải là tôi nữa.

³²² Một lần tôi bị đau, khi tôi...Tôi đã mất vợ tôi. Tôi đã mất đứa con của tôi. Ồ, mất cha tôi, và anh tôi, và mất cả chị dâu tôi. Và Billy đang nằm, sắp chết, và—và tôi cũng sắp sửa qua đời. Tôi vừa đi trên đường, vừa khóc, đang đi tới mộ của nàng; và nàng và đứa bé, và đứa bé trong cánh tay nàng. Đang đi đến mộ nàng. Tôi đang đi đến. Ông Isler, Thượng nghị sĩ của bang Indiana, trước đây thường đến đây chơi, anh em biết. Ông ấy đang đi trên đường. Ông đã giữ tôi lại. Ông chạy ra đó, đưa tay ra ôm lấy tôi. Đó là sau trận lụt năm '37. Ông ấy nói, “Anh đang đi đâu thế, Billy? Đi lên đó à?”

Và tôi nói, “Vâng.”

Ông ấy nói, “Anh sẽ làm gì ở trên ấy?”

³²³ Tôi nói, “Tôi lắng nghe một chim bồ câu.” Tôi nói, “Tôi ngồi đó bên mộ của đứa bé và nàng. Một chim bồ câu bay xuống đó, và nó nói chuyện với tôi.”

“Ồ,” ông ấy nói, “Billy!”

³²⁴ Tôi nói, “Vâng. Và tôi nghe tiếng thì thầm của lá cây khi nó rung động. Nó hát cho tôi nghe, Ông Isler à.”

Nói, “Nó chơi loại nhạc gì?” ông ấy nói.

Có một Xứ ở nơi xa bên kia sông,
 Mà người ta gọi là êm dịu mãi mãi,
 Và chúng ta chỉ tới bờ đó bằng trình độ đức tin;
 Từng bước một chúng ta đi đến cổng,
 Nơi cư ngụ của những người bất tử,
 Khi ngày nào đó họ sẽ rung chuông vàng réo
 gọi bạn và tôi.

325 Ông ấy nói, “Billy, tôi muốn hỏi anh đôi điều.” Ông nói, “Đấng Christ có ý nghĩa gì với anh bây giờ? Đấng Christ có ý nghĩa gì với anh bây giờ?”

326 Tôi đáp, “Ngài là Sự Sống của tôi, tất cả của tôi. Ngài là tất cả những gì tôi có, Ông Isler. Ngài là sự Tối thượng của—của tôi. Ngài là tất cả điều mà tôi có thể nắm giữ.” Tại sao? Đã có điều gì đó xảy ra, “Trên đá này!”

327 Nói, “Tôi đã thấy anh đứng ở đây trên góc đó và giảng, cho tới khi anh giống như sắp ngã xuống chết. Tôi đã thấy anh, suốt cả đêm, đi lên đi xuống các đường phố, gọi những người đau ốm. Và sau khi Ngài đã cất đi sự sống của vợ của chính anh, và con của chính anh, anh vẫn hầu việc Ngài à?”

328 Tôi nói, “Dẫu Ngài giết tôi, tôi vẫn tin cậy nơi Ngài.” Tại sao? Cái neo của tôi giữ trong tấm màn. Tôi đã có một sự Tuyệt đối. Tôi tự trói buộc mình bằng Lời Ngài, và Lời Ngài đang nắm giữ. Ngài là sự Tuyệt đối của tôi. Tôi đã tìm thấy tất cả những điều này những điều khác có thể sai, nhưng Đấng Christ không bao giờ sai.

329 Giáo hội Công giáo có một giáo hoàng là sự tuyệt đối. Người Tin Lành có những giám mục của họ, và những tín điều của họ, và những người giám sát chung của họ.

330 Nhưng, tôi, tôi thích Phao-lô...Anh chị em có viết chì không? Hãy ghi xuống đôi điều. Trong...Phao-lô nói, trong Công Vụ chương thứ 20 và câu thứ 24, “Không một điều nào lay chuyển được tôi.” Ồ, anh em có thể có những tín điều, anh em có thể có bất cứ điều gì mình muốn, nhưng chúng không lay chuyển được tôi.

Hồn tôi đã neo trong cảng yên nghỉ,
 Để chèo qua biển cả hoang dại, và không biết
 bạn ở đâu, (đường này, đường kia), không
 biết nữa;
 Giông tố có thể quét qua biển đầy bão tố, hoang
 dại,

Tất cả có thể đảo ngược.

Nhưng trong Jêsus tôi mãi an toàn.

³³¹ Vâng. Không điều nào trong những điều này lay chuyển tôi, vì tôi đã ràng buộc mình vào một cái neo. “Ồ, từ khi tôi gặp Ngài,” Phao-lô nói, “trên con đường đó, tôi đã bị buộc vào một cái neo. Ngài đã biến đổi tôi. Ngài đã khiến tôi khởi đầu trở lại.” Nên nhớ, Phao-lô cũng đã thuộc về một tổ chức, lớn nhất trên đất, nhưng ông đã ràng buộc mình vào sự tuyệt đối.

³³² Hãy nghe. Tôi muốn nói với anh chị em đôi điều. Ngài đã có một mục đích trong việc cứu tôi. Ngài đã có mục đích trong việc cứu anh chị em. Và tôi chắc chắn, bởi ý Ngài, để thực hiện điều đó; không thêm vào Nó, hay bớt đi khỏi Nó. Khải Huyền 22:19, nếu anh chị em muốn ghi điều đó. Tốt lắm. “Hễ kẻ nào bớt đi...” Tôi chắc chắn. Tôi đang chuẩn bị rời hội thánh, và anh chị em biết điều đó. Và vì thế tôi quyết định chỉ ở lại với Phúc âm này chừng nào tôi còn sống, bởi sự cứu giúp của Đức Chúa Trời. Ừm! Nên nhớ, đây là ân điển. Đã có hàng triệu người đang chết trong tội lỗi lúc Ngài cứu tôi. Tôi là ai mà được Ngài cứu rồi? Ngài đã có một mục đích, trong việc cứu tôi, và tôi quyết định thực hiện mục đích đó. Tôi không quan tâm. Nó có thể là sự kết thúc đời tôi, có lẽ, tốt đẹp hơn chẳng bao lâu nữa. Nhưng, bất kể nó là gì đi nữa, tôi vẫn neo chặt. Không bao giờ thay đổi điều đó.

³³³ Ngày nọ Ông Isler đã nói với tôi, đang đi trên đường, ông nói, “Billy, tất cả những rắc rối khó khăn này, anh vẫn giữ được niềm tin của mình à?”

³³⁴ Tôi nói, “Không, thưa ông. Nó đã giữ tôi.” Ừm-ừm. Cái neo của tôi đã giữ. Đúng thế. Tôi không bao giờ giữ Nó. Nó đã giữ tôi. Tôi không thể giữ được Nó. Không có cách nào cho tôi để làm điều đó. Nhưng Nó giữ tôi. Vâng, thưa quý vị.

335 Ngài đã có một mục đích trong việc cứu tôi. Có hàng triệu người đang chết mất trong tội lỗi lúc tôi đến với Ngài, nhưng Ngài đã cứu tôi. Ngài đã có một mục đích trong việc làm vậy.

336 Sự chết của Đấng Christ đã là một sự tuyệt đối, đối với sự sợ hãi của nó. Sự chết của Đấng Christ giải quyết mọi nan đề, khi con ong của sự chết đó chích nọc độc vào Ngài và neo vòi chích đó. Bạn biết đấy, con ong, một loại côn trùng mà có vòi để chích, nếu nó chích vòi đó vào, khá sâu, khi nó rút vòi ra, nó lôi luôn cả vật bị nó chích ra. Sự chết luôn luôn có một cái vòi. Sự chết luôn luôn có một cái vòi.

337 Và một ngày nọ, khi đang đi lên Đồi Sọ, và đâm vào những tảng đá, Huyết đã bắn ra tung tóe trên những vách đá, khi nó đang đi lên đồi Gô-gô-tha, nó đụng phải đồ dơ bẩn trên Đồi Sọ, phía sau của thập tự giá đó, đang kéo lê những dấu chân đẫm Máu của một thân hình nhỏ bé, yếu đuối, đang bước lê trên đường ở đó. Ngài phải hứng chịu những trận roi đòn, khi Ngài bước lên đồi, nhưng Ngài đã có một sự tuyệt đối. Ngài biết Ngài đang đứng ở đâu, bởi vì Lời của Đức Chúa Trời đã phán, qua Đa-vít, “Ta sẽ không để Người thánh Ta thấy sự hư nát, Ta cũng sẽ không để linh hồn Người trong âm phủ.”

338 Ngài biết sự hư nát sẽ xảy ra, trong bảy mươi hai giờ. Ngài phán, “Hãy phá hủy đền thờ này đi, và Ta sẽ dựng lại trong ba ngày.” Ngài đã có một sự tuyệt đối.

339 Tại đó Ngài đã đi, lên đồi, với sự khạc nhổ nhạo báng, nhổ nước bọt của những tên lính say rượu mà đã bịt một miếng giẻ quanh mặt Ngài, và đánh vào đầu Ngài, nói, “Người là một tiên tri à? Hãy nói cho chúng ta biết ai đã đánh Người.” Ngài đã ở đó, đang đi lên đồi, trong sự xấu hổ và ô nhục. Bị...Áo xống Ngài đã bị chúng lột ra khỏi Ngài, bị khinh bỉ trong sự xấu hổ, treo trên thập tự giá, trần trụi trước mặt dân chúng. Một Người đã không làm điều gì có tội, bị chết trong sự ô nhục Rô-ma, dưới án tử hình, của nhà cầm quyền.

340 Một lần có câu chuyện ngắn, đã nói rằng, Ma-ri Ma-đơ-len đã chạy ra và nói, “Ngài đã làm gì? Chữa lành người đau ốm của các ông, khiến người chết sống lại, và đem sự giải cứu đến cho người mà, bị giam cầm. Ngài đã làm gì?”

341 Và một thầy tế lễ đã vả vào miệng nàng, cho đến khi máu chảy ra, và nói, “Các người sẽ nghe nàng hay là nghe thầy tế lễ thượng phẩm của các người?”

342 Ô, thế giới giáo phái đó, thật là một sự nguyên rửa về mọi điều đó. Chính là nó.

343 Ở đó, vâng, họ đã đưa Ngài đi. Nhưng khi Ngài đi lên đồi, lê bước, ma quỷ luôn luôn nghi ngờ điều đó, Ngài đang bày tỏ Ngài là gì. Nó nói, “Nếu Người là Con của Đức Chúa Trời, thì hãy khiến đá này trở nên bánh đi. Người tuyên bố Người có thể làm những phép lạ. Nếu Người là Con Đức Chúa Trời, hãy ra lệnh để những đá này trở thành bánh.”

344 Cũng ma quỷ khi xưa đó vẫn sống hôm nay. Đúng thế. “Nếu người là người chữa lành Thiêng liêng! Ở đây có lão Giảng A gi đó đang ngồi trong góc kia. Ta biết ông ấy bị què. Hãy chữa lành cho ông ta đi.” Anh chị em chẳng biết nó cũng là ma quỷ xưa đó không?

Chúa Jêsus phán, “Ta chỉ làm...”

345 Hãy xem, Ngài đi qua ao Bê-tết-đa, nơi có hàng ngàn người què quặt, đui mù, tật nguyền, và bại xuội, nằm ở đó, và đã đi đến với một người mà có thể bước đi. Người ấy có thể đi dạo quanh. Ông ta có thể đã bị bệnh ở tuyến tiền liệt. Bất cứ là gì, nó khiến cho cơ thể chậm phát triển. Người đó đã bị bệnh đó ba mươi tám năm. Người đó nói, “Khi tôi đang đi đến ao, thì kẻ nào đó đã xuống trước tôi.” Người đó có thể bước đi.

346 Để lại đám người đang nằm ở đó, và đi đến với chính người ấy và đã chữa lành cho người. Tại sao? Ngài phán Ngài đã biết người đó khi chưa thấy mặt. Sau đó họ nói với Ngài, chất vấn Ngài, khi họ tìm thấy Ngài. Tin lành Giảng 5, Ngài phán, “Quả thật, quả thật, Ta nói cùng các người, Con chẳng tự Mình làm điều chi được, nhưng làm điều chi mà Con thấy Cha làm.” Đó là sự tuyệt đối của Ngài. Điều đó vẫn là sự tuyệt đối.

347 Ngày nọ đang đứng ở nước Phần Lan xa xôi kia, và cậu bé ấy đang nằm ở đó, và tôi đi lại gần, nó đang nằm ở đó, đã chết, bị chết đã được nửa giờ. Quý vị đã đọc trong quyển sách. Tôi bắt

đầu bước đi, thì Điều gì đó đặt tay lên. Tôi quay lại, nghĩ, “Đó là gì?” Tôi nhìn lần nữa. Tôi nghĩ, “Đợi một chút.”

348 Nhìn lại ở đây trên một trang trống phía trước quyển Kinh Thánh. “Và điều đó sẽ ứng nghiệm, một cậu bé khoảng chín tuổi, nó sẽ bị chết vì xe ô tô. Sẽ có một mảnh đất dài trông cây trường sanh, những tảng đá phủ lên ở đó. Chiếc xe hơi bị hỏng, sẽ nằm ngang con đường. Nó sẽ mang đôi tất nhỏ, giống như, trên cao; một mái tóc màu đất. Đôi mắt nhỏ của nó sẽ trợn ngược. Các xương trong thân thể nó sẽ bị vỡ nát.”

Tôi nhìn. Tôi nghĩ, “Ôi Chúa!”

349 Tôi nói, “Xin mời tất cả quý vị, đứng yên.” Thị trưởng của thành phố có mặt ở đó. Tôi nói, “Nếu cậu bé đó không đứng dậy trên đôi chân của nó trong hai phút nữa, thì tôi là một tiên tri giả; hãy đuổi, trục xuất tôi ra khỏi Phần Lan.” Nhất định vậy. “Nhưng nếu nó đứng dậy, quý vị dâng đời sống của mình cho Đấng Christ.” Đúng thế. Họ đã đứng yên.

350 Tôi nói, “Lạy Cha Thiên thượng, băng qua biển cách xa kia, cách đây hai năm, Ngài đã phán cậu bé này sẽ nằm ở đây.”

351 Lúc đó có Anh Moore và Anh Lindsay, họ đang nhìn điều đó. Và, khắp nơi, họ đã viết điều đó trong quyển Kinh Thánh. Và hàng ngàn quyển Kinh Thánh khắp đất đã có viết điều đó ở trong. Đó là gì? Một sự tuyệt đối. Cha đã tỏ lộ điều gì sẽ xảy ra. Chẳng có sợ hãi, chút nào, đang đứng ở đó. Sự tuyệt đối, chắc chắn, cậu ấy sẽ sống lại.

352 Ngay tại đó ở Phần Lan, nơi mà hàng ngàn người đến mỗi đêm, và thậm chí phải di chuyển một số người ra ngoài và để tôi nói với họ, dời họ ra và đưa người nào khác vào. Ở đó cậu bé đã đứng, với tất cả điều đó. Dân sự chúng đã yêu mến tôi, và họ đã chứng kiến sự chữa lành được thực hiện, nhưng đây là một cậu bé đang nằm ở đó, chết. Sự tuyệt đối là gì? Khả tượng. “Ta làm điều chi Cha bảo làm. Người nào tin Ta, cũng sẽ làm các công việc Ta làm.” Đó là sự tuyệt đối của bạn.

353 Tôi nói, “Hỡi sự chết, ngươi không thể nắm giữ cậu bé lâu hơn nữa. Đức Chúa Trời đã phán. Hãy trở về. Hãy trả cậu bé lại.” Và cậu bé đã sống lại, nhìn quanh như *thế*. Nhiều người đã ngắt

xỉu, mọi thứ. Thế đấy, đã viết ngay tại đó, và đã ký bởi thị trưởng của thành phố, hay là, bởi một công chứng viên. Đúng thế.

354 Đó là gì? Một sự tuyệt đối, Đức Chúa Jêsus Christ hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi. Nếu đó chẳng phải là cùng một Đức Chúa Trời đã chặn đường người đàn bà từ Na-in, đi chôn con trai mình. Khi người nào chết vào thời của họ, người ta lập tức đưa vào trong mộ. Người ta không để họ nằm ở trên. Người ta đặt họ trong hầm mộ. Đó là Đức Chúa Jêsus Christ, hôm qua, ngày nay, cho đến đời đời không hề thay đổi. Vâng.

355 Hãy nhìn xuống ở đó tại Mexico, và đứa bé đó. Một số quý vị đang nằm ở đây, đang ngồi ở đây. Và đứa bé đó, bác sĩ đã ký giấy chứng nhận, nó được viết trong hội Thương Gia Cơ-đốc. “Đứa bé đó đã chết vào chín giờ sáng hôm đó, và điều này xảy ra lúc mười giờ tối hôm đó.”

356 Người đàn bà nhỏ bé đó sẽ không được an ủi. Billy, con trai tôi, đang đứng đó, cố gắng an ủi bà. Và cậu ấy đã, ồ, tôi đoán họ đã có hai trăm người chỉ chỗ ngồi đang đứng đó, và bà ta leo qua người họ. Buổi tối trước, người đàn ông mù đó đã thấy được, và bà ấy biết điều đó. Bà là một người Công giáo.

357 Khi mà, cuối cùng, tôi nói, “Hãy đi, Anh Moore, và cầu nguyện cho bà ấy. Bởi vì, đứa bé đó...”

358 Trời đang mưa, như trút xuống. Họ đã đứng ở đó từ sáng sớm hôm đó, ngoài trời trong trường đấu bò lớn đó. Và tôi nói...Hãy thả tôi xuống bằng dây thừng, đằng sau, để vào nơi đó. Chỉ ở đó trong ba đêm.

359 Tôi đã đứng đó. Tôi nói, “Khi tôi đang nói...” đang giảng. Và nhìn xuống, tôi thấy ở đây ngay trước tôi một đứa bé ngoài đó, một em bé người Mexico, chưa mọc răng, cứ ngồi ngay tại đó đang cười với tôi, ngay tại đây đối diện với tôi.

360 Tôi nói, “Chờ một chút, Anh Moore. Mang bà ấy đến đây.” Ồ, một sự tuyệt đối!

361 Người dẫn chỗ ngồi làm cho thông đường phía sau. Ở đây bà ấy bước đến. Bà đã sắp mình xuống và nói, “Đức cha, Đức cha.”

Tôi nói, “Đứng lên.”

³⁶² Và Anh Espinoza nói, “Đứng lên,” và anh ấy nói với bà bằng tiếng Tây Ban Nha. Bà đã đứng lên ở đó.

Tôi nói, “Lạy Cha Thiên thượng, con đang đứng đây trong cơn mưa này.”

³⁶³ Một phụ nữ trẻ, xinh đẹp khoảng hai mươi ba tuổi, khoảng chừng đó, tóc nàng xõa dài xuống. Khuôn mặt nhỏ bé của cô ngước nhìn lên như *thế*, cái nhìn trong cặp mắt cô ấy, có sự mong đợi. Cô ấy đã chứng kiến người đàn ông đó mà bị mù hoàn toàn trong gần bốn mươi năm, đôi mắt ông ta đã được mở ra trên bục giảng. Cô đã biết nếu Đức Chúa Trời đã có thể mở đôi mắt mù, thì Ngài cũng có thể chữa lành bệnh cho đứa con của cô. Tại đó cô đã đặt đứa bé ở đó, một vật nhỏ bé cứng đờ đang nằm dưới cái mền giống như thế, và nó đang ướt đẫm. Cô ấy đã đứng ở đó suốt buổi sáng, và chiều hôm đó, cũng vậy. Ở đó, khoảng mười một giờ, mười giờ tối hôm ấy, gần như thế, giờ đứa bé ra. Anh chị em đã thấy bài báo của Thương Gia Cơ-đốc. Ở đó, đang giữ đứa bé đó như thế.

³⁶⁴ Tôi nói, “Kính lạy Cha ở trên Trời, con không biết điều này có nghĩa gì. Con chỉ là đầy tớ của Ngài. Nhưng con đã thấy đứa bé đang đứng đó nơi xa kia. Nó còn sống. Con đặt tay trên nó, nhưn Danh Chúa Jêsus.”

Có tiếng, “Oa!” và bắt đầu khóc.

³⁶⁵ Người mẹ đã ôm chầm lấy đứa bé và bắt đầu la lên. Và mọi người bắt đầu la hét ở ngoài đó, và những người đàn bà ngất xỉu và vãn vãn. Tôi nói, “Quý vị đừng nói gì về điều đó. Hãy gọi một người đưa tin với đứa bé đó, với người mẹ đó, và đi đến gặp bác sĩ ấy, và để ông ấy ký giấy chứng nhận, rằng, ‘Đứa bé đó đã chết. Nó đã chết vì bệnh viêm phổi, buổi sáng trước đó, và, hay là lúc chín giờ sáng nay.’”

³⁶⁶ Và chúng tôi đã có giấy chứng nhận đã ký của bác sĩ, “Đứa bé đã được thông báo ‘đã chết,’” tại văn phòng bác sĩ sáng hôm đó, và người mẹ đã quấn nó lại suốt ngày hôm đó.

³⁶⁷ Đó là gì? Một sự tuyệt đối. Đó là gì? Cô ấy đã tin rằng, nếu Đức Chúa Trời đã có thể mở mắt người mù, (điều gì?) thì Đức Chúa

Trời cũng có thể làm cho kẻ chết sống lại, vì Ngài hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi.

³⁶⁸ Tôi đã không chắc chắn. Tôi đã không biết cho đến khi tôi thấy. Và khi tôi thấy đũa bé, nó là một sự tuyệt đối, sự tuyệt đối đúng. Chính tại đó. Sự chết phải trả lại nạn nhân của nó.

³⁶⁹ Tại đây Con của Đức Chúa Trời đã chết. Con ông sự chết đó bắt đầu bay vo ve quanh Ngài. “Ồi dà, làm sao Ngài có thể là một vị tiên tri? Làm sao Ngài có thể đứng đó và để người ta khắc nhỏ vào mặt Ngài? Làm sao Ngài có thể đứng đó, để họ làm trò cười Ngài, mà không làm gì hết về điều đó? Đó không phải là Em-ma-nu-ên. Đó chỉ là một con người bình thường. Hãy xem những chuyện tình cảm ủy mị từ những người lính say rượu. Hãy nhìn vào gương mặt đang rỉ máu của Ngài.”

³⁷⁰ Ma quỷ nói, “Ta sẽ có được Ngài. Ta sẽ có được Ngài.” Nó đến đây, như một con ong, nọc độc của sự chết, bay vo ve quanh Ngài. Nhưng, thưa anh em, khi con ong đó đưa cái vòi của nó vào Em-ma-nu-ên đó, khi nó rút ra, nó đã mất vòi của nó, ngay cả chính sự chết.

³⁷¹ Không ngạc nhiên Phao-lô, sau đó, có thể nhìn thẳng vào mặt nó, nói, “Hỡi sự chết, cái nọc của mày ở đâu? Hỡi mồ mả, sự thẳng của mày ở đâu? Tạ ơn Đức Chúa Trời, Đấng ban cho chúng ta sự thẳng!” Sự chết của Đấng Christ là sự tuyệt đối cho mỗi người mà đã sợ hãi nó.

³⁷² Lòng tôi nói “a-men” với mọi Lời trong Sách của Ngài. Bây giờ, khá đủ cho tôi kết thúc. Tôi chỉ bỏ bớt điều này thôi. Hiểu không?

³⁷³ Đó là lý do tại sao tôi biết Đức Thánh Linh là la bàn của tôi để hướng dẫn tôi. Ngài là Đấng khiến cho tôi biết Lời này là thật. Ngài là sự tuyệt đối của tôi. Ngài là Mặt Trời chiếu sáng của tôi. Ngài là Sự Sống của tôi. Ngài là cái neo của tôi. Khi hoạn nạn đến, Ngài là Sao bắc đẩu của tôi. Khi tôi đi lạc, Đức Thánh Linh là la bàn của tôi để dẫn tôi về lại đúng chỗ.

³⁷⁴ Những giáo phái thì giống như những ngôi sao khác, chúng di chuyển với thế giới. Những ngôi sao khác di chuyển khi thế gian di chuyển, nhưng sao bắc đẩu thì không. Thế gian có thể

di chuyển đến chỗ nào chúng muốn, nhưng sao bắc đầu vẫn ở tại chỗ. Ồ, thưa anh em, Sao bắc đầu được thả neo rồi. Những sao khác di chuyển chung quanh, anh em có thể thấy chúng đây và đó, và mọi nơi khác. Đó là đường lối với những giáo hội giáo phái.

375 Nhưng Đấng Christ là sự tuyệt đối. Ngài là Đấng anh em có thể đặt sự tin cậy vào. Khi tất cả những giáo phái xoắn chung quanh anh em, chỉ hãy ngược lên nhìn vào Sao bắc đầu. Đức Thánh Linh là chiếc la bàn của anh em. Ngài luôn luôn vẫn đứng với Lời Ngài.

376 Khi người ta nói với tôi rằng những điều như thế không thể xảy ra trong thời hiện đại thế này, tôi biết. Nếu—nếu có—nếu không có Đức Chúa Trời, thế thì hãy sống, ăn, uống, và vui sướng đi. Còn có Đức Chúa Trời, thì chúng ta hãy hầu việc Ngài. Và tôi đã sống để thấy ngày mà Ngài đã hoàn tất mọi sự, ngay cả sự làm sống lại người chết, khi Ngài còn sống trên đất này. Và chúng ta biết rằng bởi sự tuyên bố bằng tài liệu, rằng đó là sự thật. Vâng, thưa quý vị.

377 Ngài là sự tuyệt đối của tôi. Vậy thì hãy để Ngài là Sự Tuyệt Đối của anh chị em. Hãy mời vào... Trong lúc hoạn nạn của tôi, Ngài luôn luôn là sự tuyệt đối. Bây giờ hãy xem. Bởi ân điển của Đức Chúa Trời...

378 Bây giờ tôi tốt hơn là kết thúc ngay. Đã muộn rồi. Ồ, nhìn đây, tôi nghĩ là đã mười một giờ, mà đã mười hai giờ ba mươi.

379 Các bạn thân mến, suốt ngày, suốt đêm, suốt năm, suốt cả cõi Đời đời, có thể không bao giờ nói về Nó. Đừng cố gắng suy đoán Nó. Các bạn không thể. Không có cách nào để suy đoán Nó. Các bạn nói, “Anh Branham, nếu—nếu anh...”

380 Tôi không biết. Tôi chỉ tin. Tôi đã thôi cố gắng, làm bất cứ điều gì về Nó. Tôi chỉ tin cậy Nó, chỉ thế thôi. Hiểu không? “Điều đó chẳng phải bởi người nào bên ba, hay người nào ao ước mà được; bèn là bởi Đức Chúa Trời thương xót.” Hiểu không? Không phải bởi các công việc. Ấy là bởi ân điển. Hiểu không? Tôi chỉ tin Điều đó. Đức Chúa Trời, tùy Ngài thực hiện phần còn lại của nó. Chỉ tin Nó, hành động dựa vào Nó.

381 Bài hát nổi tiếng này, tôi đã nghe họ chơi đàn hay hát ở đây hoặc nơi nào đó:

Ồ, tình thương yêu của Đức Chúa Trời, tình anh
phú cường biết bao!
Không thể dò được và mạnh mẽ làm sao!
Tôn vinh chúc tụng chẳng bao giờ ngừng,
Bài hát các Thánh đờ và các Thiên thần.

382 Khi một nhà toán học, cố gắng phân tích, hay là cố gắng tỏ cho thấy bằng học vấn của mình, người đó sẽ khiến anh chị em điên khùng. Anh chị em không thể làm điều đó. Đừng cố gắng làm điều đó. Đừng cố gắng hình dung Nó. Đức Chúa Trời đã tìm ra những gì đã xảy ra rồi. Anh chị em đừng tìm hiểu Đức Chúa Trời. Anh chị em chỉ tin Đức Chúa Trời. Đó là sự bí-...Đó là sự bí mật. Đừng tìm hiểu Nó. Chỉ tin Nó. Tôi không thể nói với quý vị Nó có ý nghĩa gì. Tôi không thể nói với anh chị em nó được thực hiện như thế nào. Tôi chỉ biết tôi chỉ tin Nó. Chỉ thế thôi.

383 Thật giống như anh chị em hứa một điều gì đó với một đứa trẻ, nó tin vào điều đó. Anh chị em nên giữ lời của mình. Anh chị em là con của Đức Chúa Trời. Ngài giữ Lời Ngài. Chỉ đơn giản là tin vào Nó. Đừng chán nản. Cứ ở lại ngay đó. Đức Chúa Trời đã thực hiện một lần, Ngài phải làm nó lần nữa. Nếu Ngài không, Ngài sẽ phán với các bạn tại sao Ngài không thể làm điều đó. Và đúng thế. Vậy thì, cứ ở lại ngay với Nó.

384 Anh chị em biết đấy, rằng một câu ở đó...Tôi tin rằng anh em yêu quý của chúng ta ở đó, đã chịu phép báp-tem tối hôm qua, hát bài hát đó, “Ồ, tình thương yêu của Đức Chúa Trời.” Họ nói với tôi câu đó, phần này của nó, đã được viết trên một bức tường của một nhà thương điên. Khi nó đã nói:

Dầu mực tràn lan khắp đáy biển sâu,
Hay da cừ mềm là khoảng trời xanh;
Và dùng mọi thân cây chế viết ghi hoài,
Và mỗi người đều làm văn sĩ trên đời;
Để viết tình thương yêu của Đức Chúa Trời ở
trên
Biển kia sẽ ráo hết mực;

Hay cuốn giấy sao có thể...chứa hết cả được,
Dầu búa giăng khắp mọi phương trời.

385 Hãy suy nghĩ về điều đó. Khi mà, khoảng ba phần tư của trái đất là nước. Và hãy nhìn xem khí hi-drô và ô-xy trong không khí, sự ẩm ướt và chất liệu. Hiểu không? Nếu mọi hơi ẩm là mực. Và suy nghĩ về hàng tỉ, và những ngàn tỉ, và hàng ngàn tỉ cọng rơm kia, mà sẽ làm bút. Và suy nghĩ về hàng tỉ người đã được sống trên trái đất, và mỗi người trong họ đều là những người chép thuê. Dầu nhúng những cây viết vào đại dương, và cố gắng hình dung ra tình yêu của Đức Chúa Trời, sẽ làm đại dương khô cạn; hay cuộn giấy làm sao có thể chứa đựng hết thấy, dầu giăng trải ra từ Vĩnh cửu đến Vĩnh cửu.

386 Đừng hình dung ra Điều đó. Quý vị không thể. Quý vị mất trí, khi cố gắng tìm hiểu Nó. Chỉ tin Nó thôi. Hãy để Ngài là sự tuyệt đối của anh chị em. Hãy ở lại đó, sự từng trải và sự bình an êm dịu mà anh chị em sẽ không bao giờ quên. Neo vào Đó, và cái neo của anh chị em sẽ giữ bên trong bức màn.

Chúng ta hãy cúi đầu.

“Ngài thật lớn thay! Ngài thật lớn thay!”

387 Bao nhiêu người ở trong đây, với đầu mình cúi xuống sáng nay...Bây giờ sắp bước sang Năm Mới. Và anh chị em đã rất tin kính, và điều đó tốt. Tôi đánh giá cao, mỗi một anh chị em về điều đó. Tôi chắc chắn Đức Chúa Trời cũng vậy. Nhưng anh chị em thật sự chưa từng trải sự tuyệt đối đó chưa?

388 Điều gì đó mà thật sự khiến anh chị em không tin, anh chị em chỉ không hình dung, nhưng Điều gì đó nói lại với anh chị em, và rồi anh chị em thấy đời sống mình thay đổi từ lúc đó. Đây, mọi Lời của Đức Chúa Trời, mọi lời hứa, được dứt câu với một tiếng “a-men,” thế thì anh chị em đang nắm giữ sự tuyệt đối. Bởi vì, nên nhớ, Ngài đã phán, “Trời đất sẽ qua đi, nhưng Lời Ta sẽ chẳng qua đi.”

389 Bạn chưa đến nơi đó, đến nơi mà bạn có thể nói “a-men” với mọi Lời, nếu Nó chống lại tín điều của bạn, Nó chống lại giáo phái của bạn, nhưng bạn muốn đến nơi đó, giống như Môi-se, giống như những người còn lại của họ không? Họ không thể làm điều

đó cho đến khi họ nắm bắt được sự tuyệt đối đó. Và bạn muốn nó trong đời sống mình sáng nay, mời các bạn chỉ làm dấu hiệu giống như chỉ giơ tay lên với Đức Chúa Trời? Xin Chúa ban phước cho các bạn. Tốt lắm, thưa quý vị. Tất cả khắp tòa nhà.

³⁹⁰ Lạy Cha từ ái, con biết rằng đôi khi chúng con phải chia lìa. Đó phải là lúc mà khi chúng con sẽ lìa khỏi thế giới này. Chúng con không biết lúc nào điều đó xảy đến, và điều đó chẳng có gì quan trọng lắm. Nếu thời giờ của chúng con đã xong, vậy thì chúng con muốn đến. Mục tiêu của chúng con ở lại đây là để hầu việc Ngài.

³⁹¹ Và từ khi trên con đường đến những sự hủy diệt, ngày nọ, khi Phao-lô trên con đường tới thành Đa-mách, để tàn phá Hội thánh, một Ánh Sáng đã làm ông mù mắt. Và, Ôi Chúa, Ánh Sáng đó đã theo ông, vì Đó chính là Đấng Christ. Và ông đã thả neo ở đó với một sự tuyệt đối, mà, ngay cả chính sự chết, ông có thể cười vào mặt nó, và nói, “Tạ ơn Đức Chúa Trời Đấng ban cho chúng ta sự thắng qua Đức Chúa Jêsus Christ.”

³⁹² Ngài trở nên một sự tuyệt đối hoàn toàn đối với vị sứ đồ đó. Ngài đã là...Ngài là Đấng A-men đối với ông, trong mọi nghịch cảnh. Ngài là ngôi Sao của đời sống ông, là cột chỉ đường. Ngài là chiếc la bàn đã dẫn đường ông qua phong ba bão tố. Ngài là sự bày tỏ. Ngài là khả tượng. Ngài là những hi vọng, sự cứu rỗi của ông. Ngay cả vào giờ chết, khi ông đã biết ông sẽ đi với nó, Ngài vẫn là sự tuyệt đối của ông.

³⁹³ Ngài là sự tuyệt đối của Đa-ni-ên. Ngài là sự tuyệt đối của tất cả các vị tiên tri. Ở giữa của sự khác biệt giáo phái, và những sự khó khăn của thời đại họ, và những người Pha-ri-si và Sa-đu-sê, vẫn có những người nhận Ngài làm sự tuyệt đối của họ.

³⁹⁴ Và ngày hôm nay, Chúa ôi, những người nam và người nữ đầy lòng trắc ẩn, đầy tình yêu thương, và—và những tấm lòng đó đang rỉ máu, Chúa ôi, vì một kinh nghiệm thật về sự biết Đức Chúa Trời, và để có một—một—một sự đảm bảo của sự tuyệt đối. Có lẽ tất cả những người đã từng biết, trước đây, Chúa ôi, đã gia nhập giáo hội. Và chúng con nhận thấy, như con đã cố gắng, một cách chân thành, không có sự khác biệt; Ngài biết lòng con; nhưng bảo họ rằng, “Các bạn không thể gia nhập Hội thánh. Các

bạn gia nhập nhà hội họp, người Giám Lý, và Báp-tít, và Công giáo, và những nhà hội họp Ngũ Tuần. Nhưng các bạn được sanh ra trong Hội thánh, là Thân thể máu nhiệm của Đấng Christ, và trở nên những chi thể của Thân Ngài, với những ân tứ của Thánh Linh, để làm cho Thân thể cao quý của Ngài hoạt động với năng quyền.”

³⁹⁵ Lạy Đức Chúa Trời, đó là những gì những bàn tay này muốn nói sáng nay, khi họ đi lên. “Xin hãy đặt để con, Ôi Chúa. Xin nhận con, hun đúc con, làm nên con. Thật sự khiến chức vụ của con trong cuộc sống như là một sự tuyệt đối, được ràng buộc với Đấng Christ, để con sẽ không nghĩ điều gì khác hơn sự tuyệt đối đó.” Xin nhậm lời, Chúa ôi. Ban phước cho họ. Xin chữa lành những người đau ốm và khốn khổ. Xin cứu người lạc mất.

³⁹⁶ Giờ này, Chúa ôi, chúng con theo thói quen kêu gọi người ta đến tin nhận, nhưng điều đó đã trở nên một truyền thống với chúng con. Và sáng nay, với những bàn thờ đây đây, và những—những con trẻ và—và tất cả, những, Chúa ôi, dù sao đi nữa Ngài đã phán với họ. Họ đã giơ tay lên. Họ đã làm—họ đã làm, như là, một quyết định. Họ muốn thế. Họ—họ—họ muốn điều gì đó thật. Và con đang dâng lời cầu thay cho họ. Xin nhậm lời với mỗi người, Chúa ôi. Bây giờ xin ở cùng chúng con, tha thứ những tội lỗi của chúng con, chữa lành sự đau ốm của chúng con, và ban cho chúng con sự giải cứu mà chúng con cần.

³⁹⁷ Và, Chúa ôi, trên hết mọi sự, xin cho chúng con không bao giờ quên, ngày hôm nay, chúng con đã ràng buộc vào sự tuyệt đối, Sao bắc đẩu của chúng con, với Đồi Sọ, với Đấng Christ. Và Đức Thánh Linh đang lấy những Lời của Đức Chúa Trời và khiến Chúng bày tỏ từng chữ một cho chúng con, bằng việc chữa lành người đau, bày tỏ cho chúng con những khả tượng, khiến người chết sống lại, và đang thực hiện hoàn toàn chính xác những gì Ngài đã hứa làm.

³⁹⁸ Và xin cho hội thánh này, và những người này, hay là một phần của Thân thể Đấng Christ mà đã hội họp lại ở đây sáng nay, sống như Chúa Jêsus đã từng phán để sống. “Các người là muối của đất.” Và xin cho họ trở nên quá mặn đến nỗi cộng đồng của họ sẽ khát. Muối tạo ra sự khát khao. Và muối chỉ có thể cứu khi

nó có sự tiếp xúc. Và con cầu xin, Đức Chúa Trời ôi, Ngài sẽ nhậm lời này cho dân sự, để họ, cũng có thể là những người chiến thắng linh hồn.

³⁹⁹ Xin ban phước cho mục sư của chúng con, Anh Neville, đầy tớ khiêm nhường này, Chúa ôi. Đang đứng ở cột trụ trách nhiệm của mình, thật sự cung kính, như một chi thể của Thân thể Đấng Christ, đang cố gắng hết sức để làm theo những gì Ngài sẽ bảo anh ấy làm.

⁴⁰⁰ Xin ban phước cho ban trị sự, những người mà rất đầy ơn trong thời đại tăm tối, hết sức này mà con đã trải qua.

⁴⁰¹ Xin đứng với Hội thánh những người đã cầu nguyện với con và đứng bên con trong những lúc khó khăn. Chúa ôi, con yêu thương họ. Và con dâng lời cầu nguyện của con, để họ sẽ nhìn lên Ngài, Chúa ôi. Xin cho họ đừng nhìn vào đất sét hay chết của người đầy tớ này. Xin cho họ nhìn vào Ngài, là Đấng Vô Sở Bất Năng. Và Chúa ôi, chúng con biết, rằng chúng con thì hữu hạn. Cho dù chúng con là ai, chúng con vẫn chết. Nhưng, đây không phải một sứ giả, mà là một Sứ điệp. Xin nhậm lời, Chúa ôi. Đó là nơi chúng con hướng đến, tới Chúa Jêsus Christ Con của Đức Chúa Trời. Xin nhậm lời để Ngài sẽ rất thật với mọi người ở đây ngày hôm nay, ngay cả những trẻ em, hầu cho Ngài sẽ trở nên sự tuyệt đối của toàn thể hội chúng. Chúng con cầu xin như Danh Chúa Jêsus. A-men.

Tôi yêu Ngài, tôi yêu Ngài
 Bởi vì Ngài yêu tôi trước
 Và đã mua chuộc sự cứu rỗi tôi
 Trên cây Thập tự.

⁴⁰² Bây giờ, trong khi chúng ta hát lại bài đó, hãy bắt tay với người nào đó ở phía trước bạn, phía sau của bạn, bên cạnh bạn, mọi người cứ bắt tay giờ này. Cứ ngồi lại. Chỉ quay lại và bắt tay, nếu các bạn có thể. Hiểu không?

Tôi...[Anh Branham bắt tay khi hội chúng hát
 bài *Tôi Yêu Ngài*—Bt.]...?...
 ...-chuộc tôi...?...

Họ vừa thông báo, “Tiệc thánh, tối thứ Hai, vào nửa đêm.”

403 Chúng ta hãy giơ tay bây giờ và ca ngợi Ngài. Bao nhiêu, bao nhiêu người cảm thấy (bạn) Ngài là sự tuyệt đối của bạn? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Lời, Ngài là Lời. Bạn tin điều đó không? [“A-men.”] Ngài là Lời. Và Đức Thánh Linh nảy sinh từ Lời đó, để làm cho Ánh Sáng đó sống trong bạn, về Lời, sự chứng thực về Lời. Đặt Lời trong tấm lòng bạn. Hãy để Đức Thánh Linh bước vào, và nhìn xem Lời hành động. Hãy tin. Sống khiêm nhường. Đừng đòi hỏi là một người nào đó vĩ đại. Hãy không là gì cả, hầu cho Đức Chúa Trời có thể làm anh chị em thành người nào đó. Hiểu không? Đúng thế. Hãy làm điều đó giờ này.

404 Mọi người yêu Ngài không? Hãy nói, “A-men.” [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Anh chị em biết chữ *a-men* có nghĩa gì không? “Xin được như vậy.” A-men. Đúng thế.

405 Chúng ta hãy nói, “Halêlugia!” [Hội chúng nói, “Halêlugia!”—Bt.] Anh chị em biết từ đó có nghĩa gì rồi chứ? “Ngợi khen Chúa chúng ta.”

406 Cách đây không lâu khi tôi còn ở nước Đức, tôi đã đứng trước, khoảng, ba mươi hay bốn mươi ngàn người ở đó ngày ấy, và tôi nói, “Thật là một điều lạ rằng người dân Đức các bạn không thể hiểu.” Tôi nói, “Trên đường tôi xuống đây hôm nay, một con chó đã sủa với tôi bằng tiếng Anh. Đúng thế.” Tôi nói, “Nó không có vấn đề chút nào. Và một con chim đậu ở đó, và nó hát cho tôi nghe bằng tiếng Anh. Tôi đi xuống phố, và một người mẹ ôm con nhỏ trong tay, khi tôi đến ở đó phía sau lưng, và,” tôi nói, “đứa bé đó khóc bằng tiếng Anh. Còn dân sự của quý vị có vấn đề gì vậy?” Đúng thế. Ồ, nếu bạn chỉ nhìn chung quanh, Ngài ở mọi nơi. Phải Ngài thế không? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Chắc chắn, Ngài là vậy.

407 Bây giờ chúng ta hãy giơ tay lên và nhắm mắt lại, và hát, trong khi chúng ta mời mục sư đến cầu nguyện kết thúc.

Trước hết, chúng ta hãy đứng lên. Mọi người hãy đứng tại chỗ của mình, mọi người.

408 Anh chị em yêu Ngài không? Bây giờ hãy nói lần nữa, “A-men.” [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.]

⁴⁰⁹ Và anh chị em biết, chữ *halêlugia* thì giống như vậy trong mọi tiếng địa phương. Đi vào những cánh rừng Hottentot ở châu Phi, *halêlugia* là cũng chữ đó. *Halêlugia*, hầu như đó là một lời chào tín đồ Đấng Christ. Phải thế không? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] *Halêlugia*, từ ngữ đó có nghĩa là “ngợi khen Đức Chúa Trời chúng ta.” Và Ngài xứng đáng như thế. Phải không? [“A-men.”] Ngài tuyệt đối là Đấng Cứu Rỗi của tôi. Ngài tuyệt đối là Chúa Jêsus Christ, Con của Đức Chúa Trời, đối với tôi. Ngài tuyệt đối là “hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi,” với tôi. Ngài có là cách đó với anh chị em không? [“A-men.”]

Tôi yêu Ngài, tôi yêu Ngài
 Bởi vì Ngài yêu tôi trước
 Và đã mua...(Đức Chúa Trời ban phước cho
 anh, thưa Anh.)

SỰ TUYỆT ĐỐI VIE62-1230M

(Absolute)

Sứ điệp này được giảng bởi Anh William Marrion Branham, được ban phát bản gốc bằng tiếng Anh vào sáng Chúa nhật, ngày 30 tháng Mười hai, năm 1962, tại Đền tạm Branham ở Jeffersonville, Indiana, U.S.A., được lấy từ một băng ghi âm từ tính và được in nguyên văn bằng tiếng Anh. Bản dịch Tiếng Việt này được in và phân phát bởi Cơ quan xuất bản Voice Of God Recordings.

VIETNAMESE

©2019 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org

Thông báo bản quyền

Tác giả giữ bản quyền. Sách này có thể được in tại nhà dành cho việc sử dụng cá nhân hay được phát ra, miễn phí, như một công cụ để truyền bá Phúc Âm của Chúa Jêsus Christ. Sách này không được bán, sao chép trên quy mô lớn, đăng trên trang web, lưu trữ trong hệ thống phục hồi, dịch sang những ngôn ngữ khác, hay sử dụng dành cho việc xin ngân quỹ mà không có sự cho phép được viết rõ ràng của Voice Of God Recordings®.

Để biết thêm thông tin hay tài liệu có sẵn khác, xin vui lòng liên hệ:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org